ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

Ἀριθ. 11. Νοέμβριος, 1868. Α' Ἔτος.

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ.

Ὁ καρχαρίας (γαλλιστὶ requin) ὑπάγεται εἰς τὸ γένος τῶν σελαχωδῶν ἰχθύων· σελαχώδεις δὲ λέγονται ὅσοι ἰχθῦς ἔχουσιν ἀντὶ λεπίδων χόνδρους, οἵτινες καὶ προασπίζουσιν αὐτοὺς κατὰ τῶν ἐχθρῶν των.

Τοῦ καρχαρίου τὰ βράγχια ἀνοίγονται πρὸς τὰ πλάγια τοῦ λαιμοῦ, καὶ ὄχι ὑπὸ τὸ σῶμα, καθὼς εἰς τὸν

Ἄγρευσις καρχαρίου.

βάτον (raie), ὅστις εἶναι ὡσαύτως ἐκ τοῦ γένους τῶν σελαχωδῶν· ὥστε κατὰ τοῦτο ὁ καρχαρίας ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ τοὺς κοινοὺς ἰχθῦς. Ἀποκτᾷ δὲ μέγεθος ὑπὲρ τὰ δέκα μέτρα, καὶ ἐνίοτε τὸ βάρος του ὑπερβαίνει τὰ 500 χιλιόγραμμα (400 ὀκκάδας). Θρασὺς, ὠμὸς, ἀδηφάγος, ἀκόρεστος, ἀπαντᾶται εἰς ὅλας τὰς

θαλάσσας, καὶ ὡς κεκτημένος φοβερὰν δύναμιν καὶ τρομερὰ ὅπλα, καταδιώκει ἐπιμόνως τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, φεύγοντας τὴν αὐτοῦ προσέγγισιν. Ἀνοίγων τὸ πλατύ του στόμα πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ναυαγοὺς, φαίνεται ὡς παριστῶν εἰς αὐτοὺς ὅτι οὐδεμία ἔμεινεν ἐλπὶς σωτηρίας, καὶ ὡς δεικνύων τὸν τάφον των ἕτοιμον νὰ τοὺς δεχθῇ.

Τὸ σῶμα τοῦ καρχαρίου εἶναι ἐπίμηκες, τὸ δὲ δέρμα γέμει πυκνοτάτων μικρῶν φυματίων· τόσον δὲ εἶναι τραχὺ, ὥστε χρησιμεύει πρὸς λείανσιν ποικίλων κατασκευασμάτων ἐκ ξύλου ἢ ἐλεφαντόδοντος, πρὸς κατασκευὴν λωρίων καὶ δεσμῶν, καὶ πρὸς περικάλυψιν θηκῶν καὶ ἄλλων τοιούτων πραγμάτων. Ἄλλα κήτη τῆς θαλάσσης, ἰσχυροὺς ὀδόντας ἔχοντα καὶ δάκνοντα τὸν καρχαρίαν, δὲν δύνανται νὰ τὸν τραυματίσωσι διὰ ταύτην τοῦ δέρματός του τὴν τραχύτητα.

Ἡ ῥάχις καὶ αἱ πλευραὶ τοῦ καρχαρίου εἶναι χρώματος σποδοειδοῦς, τὰ δὲ ὑπὸ τὸ σῶμά του ἔχουσι ρυ-

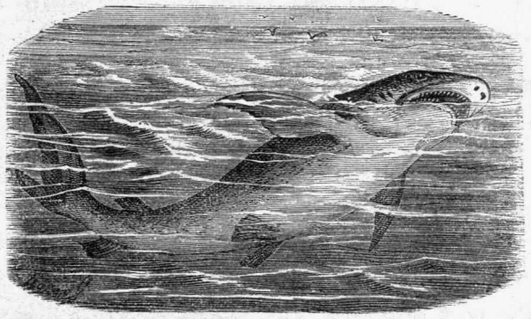

Ὁ καρχαρίας.

παράν τινα λευκότητα. Ἡ κεφαλή του εἶναι πεπλατυσμένη καὶ ἀπολήγει εἰς ῥύγχος στρογγυλοειδές. Τὸ σῶμα του, ἔχον ἡμικυκλίου σχῆμα, εἶναι ὑπερμέγεθες. Ὁ γύρος τῆς ἄνω σιαγόνος καρχαρίου ἔχοντος δέκα μέτρων μέγεθος εἶναι δύο περίπου μέτρων· ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ οἰσοφάγος αὐτοῦ ὑπάρχει ἀνάλογος πρὸς τὸ τερατῶδες χάσμα τοῦτο, οὐδὲν παράδοξον ὅτι, κατὰ τὸν Ῥονδελέτον καὶ ἄλλους συγγραφεῖς, καταπίνει χανδὸν ἀκέραιον ἄνθρωπον.

Ὅταν τὸ σῶμα τοῦ ἰχθύος τούτου ἦναι ἠνεῳγμένον, μετὰ τὰ χείλη του, τὰ ὁποῖα εἶναι στενὰ καὶ ἔχουσι τὴν στερρότητα τῆς βύρσου (πετσίου), βλέπει τις τοὺς ὀδόντας του, τριγωνικοὺς, πριονοειδεῖς καὶ ὡς τοῦ ἐλέφαντος λευκούς. Ἂν ὁ καρχαρίας ἦναι νέος ἔτι, ἔχει εἰς τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω τῆς σιαγόνος ἓξ τάξεις τοιούτων ὅπλων φονικῶν, πανοπλίαν ἑτοίμην ἵνα κατασπαράξῃ πᾶν ἁλίευμα. Κινοῦνται δὲ οἱ ὀδόντες οὗτοι κατὰ θέλησιν τοῦ ἰχθύος διὰ τῶν μυώνων οὓς ἔχουσι περὶ τὴν βάσιν των. Ὁ καρχαρίας πλαγιάζει πρὸς τὰ ὀπίσω τὰς διαφόρους τάξεις τῶν ὀδόντων του, ἢ τὰς ἀνορθόνει· δύναται μάλιστα καὶ μέρος μὲν τῶν ὀδόντων μιᾶς τινος τάξεως ν' ἀνορθώσῃ, μέρος δὲ νὰ πλαγιάσῃ. Ὥστε ὁ προνοητικὸς οὗτος δήμιος μετρεῖ τὸν ἀριθμὸν ἢ βαθμὸν τῶν ὅπλων ὧν ἔχει χρείαν πρὸς σπαραγμὸν τοῦ θηράματός του, διὰ μὲν τὸν ἀσθενῆ καὶ ἀνυπεράσπιστον ἐχθρὸν μεταχειριζόμενος μίαν μόνον τάξιν ὀδόντων, διὰ δὲ τὸν ἰσχυρὸν ἀντίπαλον ὅλην τὴν πανοπλίαν του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ καρχαρίου εἶναι μικροὶ καὶ σχεδὸν στρογγύλοι· καὶ ἡ μὲν ἶρις των ἔχει χρῶμα πράσινον βαθὺ, ἡ δὲ κόρη ὑποκύανον. Ἡ ὄσφρησίς του εἶναι λεπτοτάτη. Τὰ πτερύγια τραχέα καὶ στερεά· καὶ τὰ μὲν τοῦ στήθους εἶναι τριγωνικὰ, μεγαλήτερα τῶν ἄλλων· ἐκτείνονται δὲ ἀμφοτέρωθεν, μεγάλως συντείνοντα εἰς τὴν ταχύτητα περὶ τὸ νήχεσθαι· τῆς οὐρᾶς δὲ τὸ πτερύγιον διαιρεῖται εἰς δύο ἀνισώτατα μέρη, διότι τὸ ἀνώτερον εἶναι διπλάσιον τοῦ ἑτέρου κατὰ τὸ μῆκος. Ἔχει δὲ ἡ οὐρὰ αὕτη ἀπίστευτον δύναμιν, ὡς ἱκανὴ δι' ἑνὸς καὶ μόνου κρούσματος νὰ συντρίψῃ τὸ σκέλος καὶ τοῦ εὐρωστοτάτου ἀνθρώπου.

Ἐπὶ τῶν θερινῶν κυμάτων, τὰ δύο φῦλα ἀναζητοῦνται μεταξύ των, ἔπειτα προσέρχονται εἰς τὰς παραλίας καὶ περιφέρονται ὁμοῦ, παραιτοῦντα τὰς θηριώδεις αὐτῶν ὀρέξεις. Τὰ ᾠὰ των ἐκκολάπτονται κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐντὸς τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς, τὰ δὲ μικρὰ γεννῶνται ἐξ αὐτῆς δύο ὁμοῦ ἢ τρία.

Μόλις γεννώμενος ὁ καρχαρίας καθίσταται ὄλεθρος τῶν θαλασσῶν. Τρώγει πᾶν ὅ,τι ἔχει ζωήν· τὰς σηπίας, πᾶν μαλάκιον, ἰχθῦς, μάλιστα δὲ τοὺς θίννους (κεφάλους) καὶ τοὺς ἀντακαίους (μουρούνας). Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπιζητεῖ τὸν ἄνθρωπον, διὰ τὴν σάρκα τοῦ ὁποίου φαίνεται λαιμαργότατος· λέγεται δὲ καὶ ὅτι ὀρέγεται ἰδίως γένη τινὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν πιστεύσωμεν φυσιολόγους ἢ περιηγητάς τινας, ὁσάκις συμβῇ νὰ εὕρῃ συγχρόνως τριῶν ἢ τεσσάρων εἰδῶν ἀνθρωπίνας σάρκας, προκρίνει τὴν τοῦ Εὐρωπαίου τῆς τοῦ Ἀσιανοῦ, καὶ τὴν τοῦ Ἀσιανοῦ τῆς τοῦ Αἰθίοπος. Ἀλλ' ὁποιουδήποτε χρώματος σάρκα ἀνθρωπίνην, ὁ καρχαρίας ἀναζητεῖ αὐτὴν λαιμάργως, καὶ ταύτην ἐλπίζων ν' ἀνακαλύψῃ περιφέρεται ἐπιμόνως εἰς ὅλας τὰς παραλίας, ὅπου ἅμα ἰδὼν ἄνθρωπον τὸν καταδιώκει, τολμῶν τὰ πάντα ὅπως τὸν προφθάσῃ. Συμβαίνει καὶ νὰ ἐμπηδήσῃ εἰς ἁλιευτικὴν λέμβον ὅπως ἁρπάσῃ τοὺς ἐν αὐτῇ· τρέχει παρακολουθῶν τὰ ταχυπλοότατα τῶν πλοίων, ὅπως ἀναπηδήσῃ αἰφνιδίως καὶ κάψῃ ἐν τῷ στόματί του τὸν δυστυχῆ ναύτην, ὃν βλέπει καταγινόμενον εἰς ἐργασίαν τινὰ ἔξωθεν τοῦ σώματος τοῦ σκάφους· παρακολουθεῖ δὲ σταθερῶς καὶ τὰ πλοῖα ἅτινα μεταφέρουσιν ἀνδράποδα, περιμένων νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν τὸ πτῶμα αἰθιοπός τινος ἀποθανόντος ἐπὶ τοῦ διάπλου ἐκ τῶν κακοπαθειῶν.

Ὁ Κομμερσὼν διηγεῖται περὶ τούτου ἀξιοσημείωτόν τι γεγονός. Εἶχε κρεμασθῆ εἰς τὴν ἄκραν μιᾶς κεραίας, ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι πόδας ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τὸ πτῶμα αἰθίοπος, ὅπερ ἰδὼν ὁ καρχαρίας ἀνεπήδα πρὸς αὐτὸ ἐπανειλημμένως, ἕως οὗ τὸ ἔφθασε καὶ τὸ κατέκοψε μέλος πρὸς μέλος, οὐδόλως πτοούμενος ἐκ τῶν κραυγῶν καὶ προσβολῶν τῶν ναυτῶν, οἵτινες εἶχον συναχθῆ ὅλοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἵνα γίνωσι θεαταὶ τοῦ παραδόξου θεάματος τούτου. Συμπεραίνει λοιπὸν ἕκαστος ὁπόσην δύναμιν πρέπει νὰ ἔχωσιν οἱ μυῶνες τῆς οὐρᾶς τοῦ καρχαρίου καὶ τὰ κάτω τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὥστε, καίτοι τοσοῦτον βαρὺς, νὰ ἐκπηδᾷ εἰς τοσοῦτον ὕψος.

Ἐπειδὴ τὸ στόμα τοῦ καρχαρίου κεῖται ὑπὸ τὴν κεφαλὴν, εἶναι χρεία νὰ στρέφεται πρὸς τ' ἄνω ὅπως συλλαμβάνῃ πᾶν τὸ μὴ κείμενον ὑπ' αὐτό· ὑπάρχουσι λοιπὸν ἄνθρωποι τολμηροὶ, οἵτινες ἁλιεύουσι τὸν φοβερὸν καὶ ἀδηφάγον ἰχθὺν τοῦτον ἐπωφελούμενοι τὸν τοιοῦτον σχηματισμόν του. Εἰς τῆς Ἀφρικῆς τὰς παραλίας αἰθιόπές τινες πλησιάζουσι πρὸς τὸν καρχαρίαν κολυμβητικῶς, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἰχθὺς ἀναστρέφεται, τοῦ σχίζουσι τὴν κοιλίαν διὰ μαχαίρας. Ἀλλ' ὁ παράτολμος οὗτος τρόπος δὲν δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ μετὰ τῶν ἁρμοδίων πρὸς ἁλιείαν τοῦ καρχαρίου· ὁ δὲ συνηθέστερος εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς θαλάσσας εἶναι ὁ ἑπόμενος.

Περιμένουσι νύκτα τινὰ σκοτεινήν. Ἑτοιμάζουσιν ἄγκυστρόν τι δυνατώτατον, εἰς τὸ ὁποῖον προσθέτουσι δέλεαρ, μέγα τι τμῆμα λίπους χοιρείου· δένουσι δὲ τὸ ἄγκυστρον εἰς μακρόν τινα καὶ στερεὰν ἄλυσον. Ὁ καρχαρίας ὁρμᾷ πρὸς τὸ δέλεαρ τοῦτο, καὶ πάλιν τὸ παραιτεῖ. Ἐρεθίζουσι δὲ τότε τὴν λαιμαργίαν του ἀνασύροντες τὴν ἄλυσον· αὐτὸς δὲ βλέπων ὅτι τὸ δέλεαρ ἀναβαίνει, καὶ ὅτι χάνει τὸ εὕρημα, τέλος τὸ κάπτει ἁπλῆσως, καὶ πειρᾶται νὰ βυθισθῇ εἰς τὰ ὕδατα· ἀλλὰ κρατηθεὶς ὑπὸ τῆς ἀλύσου σφαδάζει, ἕως οὗ ἐξαντλοῦνται αἱ δυνάμεις του. Τότε ἀνασύρεται ἡ ἄλυσος μόνον ἕως ν' ἀναδύσῃ ἐκ τοῦ ὕδατος ἡ κεφαλὴ τοῦ ἰχθύος, καὶ μετὰ τοῦτο καταβιβάζεται σχοινίον ἔχον βρόχον εἰς τὴν ἄκραν· φέρεται δὲ ὁ βρόχος περὶ τὸ σῶμά του καὶ σφίγγεται στενῶς, πρὸς τὴν ἀρχὴν μάλιστα τῆς οὐρᾶς του. Ἀφοῦ δὲ οὕτω περιδεθῇ καὶ μετὰ ἄλλων ζερεῶν σχοινίων, ἀνασύρεται εἰς τὸ πλοῖον, ὅπου θανατόνεται, ὄχι ὅμως ἄνευ πολλῆς προφυλάξεως ἀπὸ τῶν τρομερῶν του ὀδόντων καὶ τῶν κτυπημάτων τῆς φοβερᾶς του οὐρᾶς. Ἄλλως τε, ἡ ζωὴ εἶναι λίαν ἐπίμονος εἰς τὸ τέρας τοῦτο, ἀντέχον καὶ εἰς τὰ βαθύτατα τραύματα.

Ἡ σὰρξ τοῦ καρχαρίου εἶναι ἀτέραμνος, δυσμάσσητος, γεύσεως κακῆς, καὶ δύσπεπτος· ἀλλ' ὅμως τὴν τρώγουσιν οἱ αἰθίοπες τῆς Γουινέας, διότι τὴν καθιστῶσι τρυφερωτέραν διατηροῦντες αὐτὴν καιρὸν πολύν.

Καὶ εἴς τινας παραλίας τῆς Μεσογείου τρώγουσι τοὺς ἔτι ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός των εὑρισκομένους μικροὺς καρχαρίας. Τὰ κάτω τῆς κοιλίας τοῦ ἰχθύος, ὅταν ἦναι νέος, ἐσθίουσιν οἱ γάλλοι ἁλιεῖς, παρασκευάζοντες ὅμως αὐτὰ πρότερον, ὥστε ν' ἀφαιρεθῇ ἡ κακή των ποιότης. Εἰς δὲ τὴν Νορβηγίαν καὶ τὴν Ἰσλανδίαν, ξηραίνουσιν εἰς τὸν ἀέρα τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος τοῦ ἰχθύος, ἀλλ' ἐπὶ ὁλόκληρον ἔτος τοὐλάχιστον. Οἱ Ἰσλανδοὶ ποιοῦσι χρῆσιν πολλὴν τοῦ λίπους τοῦ καρχαρίου· ἐκ δὲ τοῦ ἥπατος ἑνὸς τοιούτου ἰχθύος ἔχοντος μῆκος εἴκοσι ποδῶν ἐξάγεται ἕως δύο καὶ ἡμίσεως τόννων ἔλαιον.

Καὶ αὕτη μὲν ἡ εἰκὼν τοῦ καρχαρίου ἐπιμελῶς ἐξιστορημένη, ἂν καὶ φρικτή· ἀλλὰ πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς ὀφείλομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι λαοί τινες ἀπονέμουσι λατρείαν πρὸς τὸ τέρας τοῦτο τῶν ὑδάτων, ὡς πρὸς θεότητά τινα. Ὁ ἄνθρωπος ἠγάπησεν ἀείποτε καὶ ἐτίμησε τὴν δύναμιν, ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα ἥτις τὸν πατάσσει ἢ τὸν ὀδόντα ὑπὸ τοῦ ὁποίου σπαράττεται. Προσκυνεῖ τοὺς δεσπότας ἢ τοὺς τυράννους του, καὶ σέβεται τοὺς καρχαρίας!

Οἱ κάτοικοι ἀκτῶν τινων τῆς Ἀφρικῆς λατρεύουσι τὸν καρχαρίαν, ἀποκαλοῦντες αὐτὸν ἄθυρμά των, καὶ θεωροῦντες τὸν στόμαχόν του ὡς τὴν εὐθυτάτην ὁδὸν πρὸς τὰ οὐράνια ἀγαθά. Τρὶς ἢ τετράκις τοῦ ἔτους τελοῦσι πανηγυρικῶς ἑορτὴν τοῦ Καρχαρίου, καὶ τότε ἰδοὺ τί πράττουσι·

Φέρουσιν ὅλα τὰ μονόξυλά των εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ· ἐκεῖ δ' ἐπικαλοῦνται μετὰ τελετῶν παραδόξων τὴν ἀντίληψιν τοῦ Θεοῦ Καρχαρίου, προσφέροντες αὐτῷ ὄρνεις παντὸς εἴδους καὶ αἶγας πρὸς πλήρωσιν τῆς ἱερᾶς του ὀρέξεως. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι μικρόν. Καθ' ἕκαστον ἔτος προσδιορίζεται παιδίον τι ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς γεννήσεώς του εἰς αἱματηρὰν θυσίαν· καὶ ἕως μὲν νὰ γίνῃ δεκαετὲς τὸ δύστηνον παιδίον τοῦτο ἑορτάζεται, τυγχάνον πάσης περιποιήσεως καὶ θεραπείας· καθ' ἣν δὲ ἡμέραν θὰ ἑορτασθῇ ὁ Καρχαρίας, δένουσιν αὐτὸ εἴς τινα πάλον, ἐπὶ ἀμμώδους ἀκρωτηρίου, ὅπου γίνεται μετ' ὀλίγον ἡ συνήθης παλίῤῥοια τοῦ ὠκεανοῦ. Τὸ παιδίον βάλλει τότε τὰς φωνὰς, ἀλλ' ἐγκαταλείπεται εἰς τὰ κύματα, καὶ ἐν τούτοις καταφθάνουσιν οἱ καρχαρίαι. Ἡ μήτηρ του δὲν ἀπέχει πολὺ ἐκεῖθεν· καὶ ἴσως μὲν κλαίει, ἀλλὰ παρηγορεῖται διανοουμένη ὅτι τὸ τέκνον της εἰσέρχεται διὰ τῆς ἀποτροπαίου πύλης ἐκείνης εἰς τὸν οὐρανόν!

ΤΑ ΥΨΙΣΤΑ ΟΡΗ ΤΗΣ ΓΗΣ.

	μέτρα.
Γαυρισαγκὰρ (Ἵμαος ἐν Θιβέτῳ) . . .	8840
Καγγανιούγκα (Ἵμαος ἐν Σικκίμῳ). . .	8582
Δαβαλάγιρις (Ἵμαος ἐν Νεπαούλῳ) . .	8187
Ἰαβαχὶρ (Ἵμαος)	7848
Ἰπὶ Καμὶν (ἐν Γορκουάλῳ)	7700
Τιουμαλάρη (Βουτὰν)	7250
Ἀκογκαγούα (Ἄνδεις τοῦ Χιλίου) . . .	6834
Κιαπόραζον (Ἄνδεις τοῦ Ἰσημερινοῦ) . .	6549
Νεβάτα ἡ τῆς Σοράτας (Βολιβία) . . .	6488
Ἰλλιμάνη	6456
Σιέρρα Νεβάτα ἡ τῆς Νέας Γρενάτας . .	6006
Καγιάμπη (Περουβία)	5954
Αντισάνα (αὐτόθι)	5833
Κοτοπάξη (Ἄνδεις)	5733
Ἐλπούρζη (Καυκάσια)	5646
Αρεκουΐπα (Περουβία)	5600
Ποποκατάπετλον (Μεξικόν).	5400
Ορος Κενία (Ἀφρικὴ ἰσημερινὴ) τοὐλάχιστον	5000
Μαουναρόα (Σανδουΐχου νήσων Χαβάη) .	4838
Λευκὸν Ὄρος (Ἄλπεις).	4810
Ροδόεν Ὄρος (αὐτόθι)	4636

Η ΤΙΦΛΙΣ.

Ἡ πόλις Τιφλὶς (οὕτω καλουμένη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων) εἶναι πρωτεύουσα τῆς Γεωργίας, ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ῥωσσίᾳ, καὶ κεῖται ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κύρου, ἐκβάλλοντος εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Ἡ περὶ αὐτὴν γῆ ἐκτείνεται ἀκαλλιέργητος καὶ ξηρὰ, ὡσανεὶ κεκαυμένη· διότι οὔτε δένδρον φαίνεται, οὔτε κατοικία τις ἀγροτικὴ, ἐνῷ ἡ πόλις εἶναι μεγάλη (60,000 κατοίκων), ἐμπορικωτάτη, καὶ προωρισμένη διὰ τὴν θέσιν αὐτῆς νὰ καταστῇ ἡ ἀποθήκη τῆς μεταξὺ Ἐρώπης καὶ Ἀσίας διαμετακομίσεως. Ἀλλὰ πολλάκις ὁ πόλεμος ἐξύρισε τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς, καὶ ἡ μὲν πόλις ἀνηγέρθη πάλιν, καὶ ὁ πληθυσμός της ὁσημέραι αὐξάνει, ἀλλὰ πολὺς ἔτι καιρὸς ἀπαιτεῖται ὅπως ἀναδοθῶσιν ὡς πρὶν τὰ περὶ αὐτὴν δάση καὶ οἱ ἀνθηροὶ ἀγροί.

Οἱ κάτοικοι τῆς Τιφλίδος παρέχουσι θέαμα ἀξιοπερίεργον διὰ τὴν ποικιλίαν των. Ἐκεῖ καὶ Πέρσαι, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Γεωργιανοὶ, καὶ Μιγγρελιῶται, καὶ Τάρταροι, καὶ Λέσγιοι, καὶ Καρδοῦχοι (Κοῦρδοι), καὶ Ῥῶσσοι, καὶ Ἕλληνες, καὶ Εὐρωπαῖοι· ἑπομένως

1 Τύπος Γεωργιανῆς. — 2 Τύπος Γεωργιανοῦ. — 3 Γυνὴ Ταρταρίς. — 4 Χωρικὸς Τάρταρος. — 5 Ἕλλην τεχνίτης. — 6 Τύπος Ἀρμενίου.

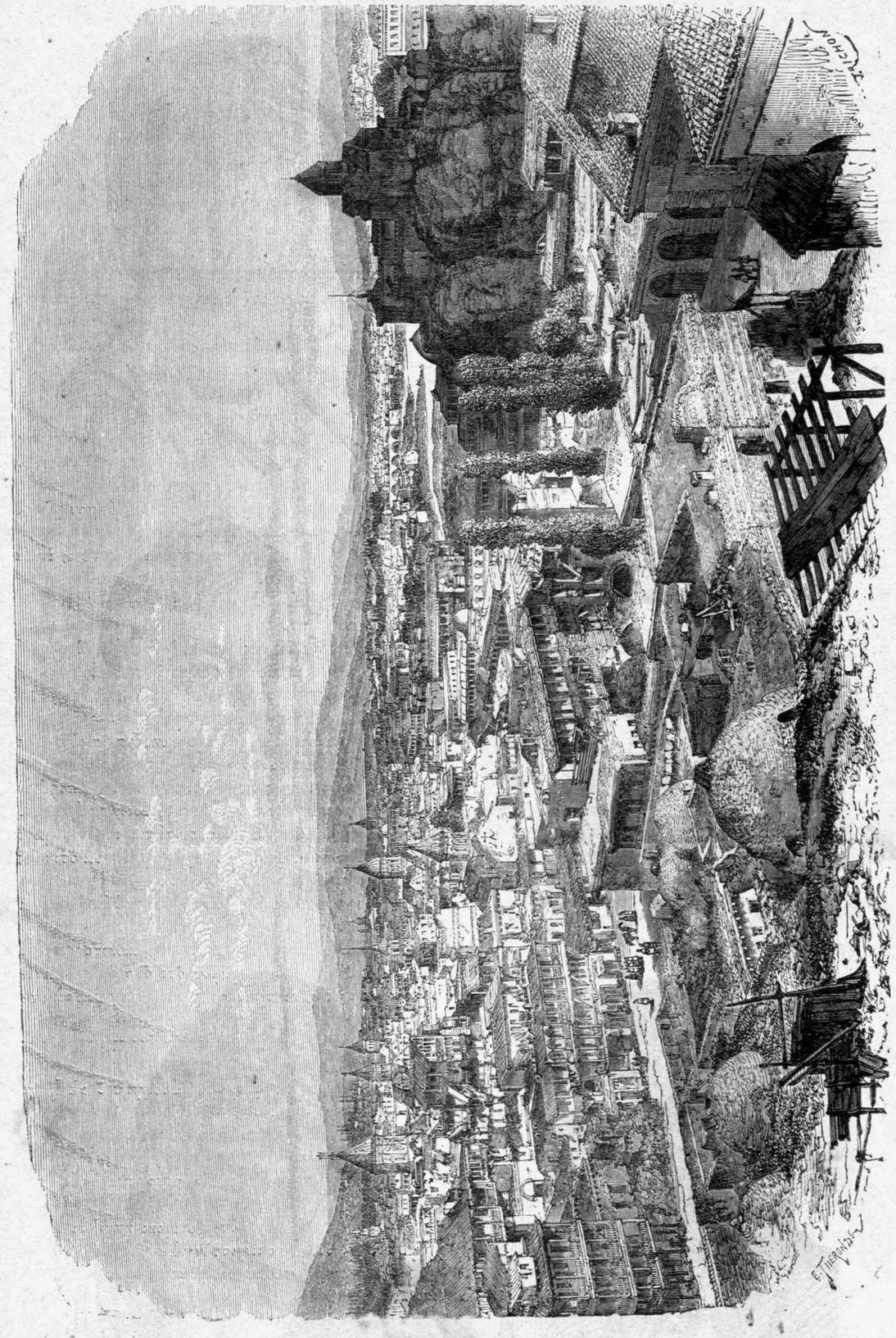

Πρόσοψις τῆς Τριλίδος, κατὰ φωτογραφίαν.

ἀναδίδονται πανταχόθεν ὑπεράνω τῶν ἰδιωτικῶν στεγῶν ναοὶ παντὸς θρησκεύματος καὶ δόγματος· ρωσσικοί, ἀρμενικοί, λατινικοί, περσικοὶ καὶ μωαμεθανικοί. Ὁ διακρινόμενος ἐπὶ σωροῦ τινος ὑψηλῶν βράχων πρὸς τὰ δεξιὰ, φαίνεται ἐκ τῆς βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς του ὅτι ἀνήκει εἰς τοὺς ὀρθοδόξους. Εἰς τὴν Τι-

φλίδα ὑπάρχει καὶ μονὴ ῥωσσική, τοῦ Ἁγίου Δαβὶδ λεγομένη.

Αἱ ὁδοὶ τῆς Τιφλίδος εἶναι σκολιαὶ καὶ στεναί, αἱ δὲ οἰκίαι, ἐπειδὴ εἶναι κτισμέναι ἐπὶ ἐδάφους κατηφορικοῦ καὶ ἀνωμάλου ἐπὶ τῶν δύο τοῦ ποταμοῦ ὀχθῶν, φαίνονται ὡς καθήμεναι ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης· ἑκάστη ἔχει ὑπὸ τὰ παράθυρα αὐτῆς τὸν ἡλιακὸν τῆς ἄλλης· διότι ὅλων αἱ στέγαι ἔχουσιν ἡλιακόν. Ἀλλ' οἱ κυβερνῆται τοῦ Καυκάσου, ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ Γερμολῶφ, συνέτειναν τὰ μέγιστα πρὸς ἵδρυσιν πλησίον τῆς παλαιᾶς πόλεως ἄλλης νέας καὶ ὁμαλῆς, ὅπου βλέπει τις καὶ πλατείας εὐρυχώρους καὶ ἀγυιὰς εὐθείας καὶ ὡραίας. Ἡ μικρὰ καὶ δενδρόφυτος λεωφόρος ὅπου κεῖται τὸ μέγαρον τοῦ πρίγκητος Βαριατίνσκη εἶναι εὐθύγραμμος· αὐτόσε δὲ οἱ κάτοικοι ἐξέρχονται εἰς περίπατον. Ἀξιοθέατος εἶναι καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σιὼν, τοῦ ὁποίου τοὺς τοίχους ἐζωγράφησεν ἰδίᾳ χειρὶ ὁ πρίγκηψ Γαγάριν. Ὑπάρχει δὲ εἰς τὴν Τιφλίδα καὶ θέατρον, ἔνθα ἀκούονται καὶ μελοδράματα ἰταλικά· πρὸ μικροῦ δὲ ἠνοίχθη ὑπὸ Γάλλου τινὸς καὶ ξενοδοχεῖον διὰ τοὺς Εὐρωπαίους.

Τὸ μέγα χάνιον τῆς Τιφλίδος εἶναι ἐκ τῶν περιεργοτέρων τῆς πόλεως, διότι ἐκεῖ ἀπαντῶνται ὅλα τὰ προϊόντα τῆς Ἀνατολῆς καὶ οἱ ἔμποροι τῆς μεγάλης καὶ μικρᾶς Βουχαρίας καὶ τῶν ἀρκτῴων τῆς Περσίας μεθορίων, γειτνιαζόντων μετὰ τῶν μεγάλων ἐρήμων. Εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Τιφλίδος βλέπει τις ἀφθόνους περσικοὺς τάπητας, τῶν ὁποίων τὰ χρώματα εἶναι τόσον ἁρμονικὰ καὶ ἡ ποιότης ἐξαίρετος· οἱ δὲ τοῦ Κορασὰν, ὄντες ἐκ πιλήματος μετὰ κεντημάτων ἐξ ἐρίου χρωματισμένου, εἶναι εὐωνότατοι. Ἀλλὰ καὶ τῆς Κίνας καὶ τῆς Σιβηρίας προϊόντα βλέπει τις ἐν Τιφλίδι, πρὸς δὲ καὶ ὑφάσματα γαλλικὰ μετάξινα τοῦ Λουγδούνου, καίτοι πληρόνεται δασμὸς βαρὺς εἰς τὸ τελωνεῖον ἐπ' αὐτῶν.

Ἡ ἐπιτόπιος βιομηχανία περιορίζεται εἰς ὀλίγα πράγματα· ὅπλα ἀγχέμαχα ἐκ σιδήρου κατασκευάζονται ἐξαίρετα, ἔχοντα φήμην ὁποίαν τὰ δαμασκηνά· καὶ τὰ πρὸς πολυτελεῖς οἰκοδομὰς ξύλα λεπτουργοῦνται μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ χάριτος. Οἱ Τάρταροι προείλοντο τὸν ἀγροτικὸν βίον, καὶ οὗτοι εἶναι οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ κτηνοτρόφοι τῶν πέριξ, πορίζοντες εἰς τὴν πόλιν τὸν χρήζοντα σῖτον, τὸ βούτυρον καὶ τὰ ὠά· ὅλοι δὲ οὗτοι, ὡς καὶ οἱ Γεωργιανοὶ, πρεσβεύουσι τὴν θρησκείαν τοῦ Μωάμεθ, ἀπολαύοντες παρὰ τῆς ῥωσσικῆς Κυβερνήσεως πάσης ἐλευθερίας ἐν τῇ λατρείᾳ των. Οἱ δὲ Γεωργιανοὶ εἶναι ἀδρεῖοι, ὑπεραγαπῶσι τὴν ἱππασίαν, τὰ λαμπρὰ ὅπλα καὶ τὰ χρυσοκέντητα φορέματα. Ὅλοι θέλουν νὰ λέγωνται βέηδες ἢ εὐπατρίδαι. Αἱ γυναῖκές των εἶναι ἀληθῶς ὡραιόταται, καθὼς φημίζονται.

Ὑπὸ τὴν Ῥωσσίαν, ἡ Τιφλὶς προώδευσε τὰ μέγιστα καὶ προοδεύει, ὡς διατελοῦσα ὑπὸ κυβέρνησιν ἐννοοῦσαν τὴν τάξιν καὶ γινώσκουσαν νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτήν.

Αἱ νέαι τιμαὶ εἶναι ὡς τὰ νέα φορέματα· χρειάζεται ὀλίγη τις χρῆσις ὅπως ἐφαρμοσθῶσι καλῶς ἐπὶ τοῦ σώματος.

Ὀλίγον ἀγαπᾷ ὁ δυνάμενος νὰ εἴπῃ πόσον.

ΒΑΘΜΟΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΣ.

Ὁ γάλλος μυθιστοριογράφος Ἀλέξανδρος Δουμᾶς διηγήθη κατ' αὐτὰς τὸ ἑπόμενον ἀνέκδοτον.

Πολλάκις, εἰς τὰς ὥρας καθ' ἃς κ' ἐγὼ φιλοσοφῶ, συνέκρινα τὰς παντοίας φιλοδοξίας τῶν πάσης τάξεως ἀνθρώπων οἵτινες τυγχάνουσι διαβαίνοντες. Ὁδοιπορῶν λοιπὸν ἐσχάτως ἀπὸ Παρισίων εἰς Ἄβρον, εὑρέθην εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα μετά τινος ἀνδρὸς, ὅστις ἀφοῦ παντοίοις τρόποις προσεπάθησεν ἐπὶ ματαίῳ νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχήν μου, τέλος μοὶ ἀπηύθυνε τὸν λόγον.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις, φίλτατε Δουμᾶ;

Ἠτένισα πρὸς αὐτὸν, καὶ, μετά τινας σιγμὰς σιωπῆς, σείσας τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς, — Ὄχι, τὸν εἶπον, μὲ συγχωρεῖς.

— Καὶ ὅμως εἶμαι ἐκ τῶν καλῶν φίλων σου.

— Τότε λοιπὸν εἶμαι ἀσύγγνωστος· ἀλλ' ἔχω τόσους καλοὺς φίλους, ὥστε...

— Εἶμαι ὁ Βίκτωρ Α...

— Ἄ! τῷόντι. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν συνάντησιν· ἤκουσα ὅτι ἐπλούτησες, καὶ μάλιστα ἐπαινεῖσαι πολὺ διὰ τὴν ἱκανότητά σου...

— Τὸ ἀληθὲς εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ παλαιός μου φίλος, ὅτι τὴν ἐπέτυχα ἀρκετὰ καλά.

— Μ' εἶπαν ὅτι ἐκέρδησες περὶ τὰ ὀκτὼ ἢ ἐννέα ἑκατομμύρια φράγκων.

— Σχεδόν· ναί.

— Σὲ συγχαίρω.

— Καὶ τώρα ὑπάγω εἰς τὸ Ἄβρον δι' ὑπόθεσιν, ἐξ ἧς ἐλπίζω νὰ κάμω ὁλοστρόγγυλον τὸ ποσόν.

— Πῶς! ἐννέα ἑκατομμύρια;

— Δέκα.

— Ἀλλ' ἂν δὲν μὲ πλανᾷ ἡ μνήμη, ἕνα καιρὸν, φίλε μου, ἡ φιλοδοξία σου δὲν προέβαινεν εἰς τοσοῦτον· ηὔχεσο μόνον νὰ εἴχες κτῆμά τι ἀγροτικὸν, ἀποφέρον σοι πρόσοδόν τινα ἐκ πέντε ἢ ἓξ χιλιάδων φράγκων...

— Ἔχεις δίκαιον... Νέος, εἶναί τις τόσον μωρός!

— Τοὐναντίον, φεῦ! ἐγὼ νομίζω μάλιστα ὅτι νέος τις ὢν ἔχει πνεῦμα.

— Ἐνθυμεῖσαι τὸ λεγόμενον, ὅτι καθόσον τρώγει τις ἀνοίγεται ἡ ὄρεξις.

— Ναὶ, καὶ, ὡς φαίνεται, κατέχῃς ἄπληστος φαγᾶς.

— Τί νὰ γίνῃ! τὴν σήμερον ὅτε ὅλοι εἶναι πλούσιοι, πρέπει νὰ ἦναι τις ἑκατομμυριοῦχος διὰ νὰ σημαίνῃ τι.

— Καὶ πῶς! πρὶν γίνῃς λοιπὸν ἑκατομμυριοῦχος δὲν ἐσήμαινες τίποτε;

— Κακὰ εἶναι τὰ ψεύματα· ἀπεῖχα τοῦ νὰ ἦμαι ὅ,τι εἶμαι.

— Λανθάνεσαι, ἦσο πολὺ καλὸς νέος.

— Καὶ εἶμαι πάντοτε ὁ αὐτός.

— Πιστεύω· ἀλλὰ παρῆλθε τόσος καιρὸς ἀφότου δὲν σὲ εἶδα!

— Ἐάν ποτε νομίσῃς ὅτι δύναμαι κατά τι νὰ σὲ γίνω χρήσιμος... εἶναι περιττὸν νὰ σὲ εἰπῶ.

— Ἀπόκτησε, ἀπόκτησε τὰ δέκα σου ἑκατομμύρια, καὶ βλέπομεν.

— Ὦ! ἐντὸς ἓξ μηνῶν σ' ἐγγυῶμαι νὰ τὰ ἔχω.

— Εὔχομαι.

Ἀφίχθην εἰς τὸ Ἄβρον σκοπὸν ἔχων νὰ διατρίψω αὐτόθι δύο ἢ τρεῖς μῆνας. Εὗρον λοιπὸν κατάλυμά τι ἰδιαίτερον καὶ μίαν γραῖαν θεράπαιναν. Ἀλλὰ μετά

τινας ἡμέρας ἦλθε καὶ ἡ ἀνεψιά μου μετὰ τῆς θυγατρός της, εἰς ἣν οἱ ἰατροὶ διώρισαν τὰ θαλάσσια λουτρὰ, καὶ οὕτως ἐγὼ ἀπηλλάγην ὅλης τῆς οἰκιακῆς φροντίδος.

Ἡ γραῖα θεράπαινα ἀνεχώρει τὸ ἑσπέρας, καὶ ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν οἰκίαν της. Μίαν πρωΐαν, βλέπω ἀντ' αὐτῆς εἰσερχομένην νεάνιδά τινα ὡραίαν καὶ εὔρωστον. Ἡ γραῖα ἠσθένησε, καὶ μᾶς ἔστειλε τὴν νέαν ταύτην, Φραγκίσκαν ὀνομαζομένην, ἵνα μὴ μείνωμεν ἄνευ ὑπηρεσίας κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν· τὴν ἐπιοῦσαν ὅμως ἀνέῤῥωσε, καὶ πλέον δὲν εἴδομεν τὴν Φραγκίσκαν, ἂν καὶ θὰ ἐπροτιμῶμεν αὐτὴν ἀντὶ τῆς γραίας, διὰ τὴν ζωηρότητα τοῦ προσώπου της, τοὺς λευκοτάτους ὀδόντας της, καὶ τοὺς μέλανας ὡραίους ὀφθαλμούς.

Ἂς ἦναι. —

Τὴν ἀκόλουθον κυριακὴν, ἡ ἀνεψιά μου μετὰ τῆς θυγατρός της εἶχον ἐξέλθει, ἐγὼ δ' εὑρισκόμην εἰς τὴν οἰκίαν μόνος, καὶ εἰργαζόμην· ἔγραφον κατὰ τὸ σύνηθες. Ἐκεῖ, βλέπω εἰσερχομένην τὴν Φραγκίσκαν. Ἦτο στολισμένη, ἐφόρει τὰ κυριακά της· ἦλθε δὲ νὰ ἴδῃ τὴν μικράν μου ἀνεψιάν, καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ δι' ἓν ἀποφόριον, τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε στείλει.

Συμμερίζομαι τὸ φρόνημα τῶν λεγόντων, ὅτι οἱ μαργαρῖται εὑρίσκονται παντοῦ, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ περισαρώματα.

Τὴν εἶπα νὰ καθήσῃ, καὶ ἤρχισα νὰ τὴν ἐρωτῶ· νὰ ἴδω τίνος εἴδους πέτρα ἦτο· ἀδάμας, ἢ ἁπλοῦν χαλίκιον, ἢ ἄνθραξ μέλας;

Ἡ Φραγκίσκα ἦτο θυγάτηρ ἁλιέως τινὸς τοῦ Ἄβρου, τετράκις τῆς ἑβδομάδος ἐκθέτοντος τὴν ζωήν του εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ ὠκεανοῦ, ἵνα κερδήσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἀσθενήσασα πρὸ τριῶν ἐτῶν ὑπὸ χολέρας, εἶχε κομισθῆ εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἐκεῖ τὴν ἐνοσήλευσαν μετὰ στοργῆς πολλῆς δύο καλογραῖαι· ἀλλὰ καὶ τὴν ἔπεισαν ἀφοῦ ἀνέῤῥωσε νὰ λάβῃ τὸ σχῆμά των. Ἀφοῦ ὅμως ἡ μήτηρ της τὴν εἶπεν ὅτι θ' ἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ χωρισμοῦ της, ἡ κόρη, ἀμφιταλαντευθεῖσα μεταξὺ τοῦ Θεοῦ, ὡς τῇ ἔλεγον αἱ καλογραῖαι, καὶ τῆς μητρός της, ἔκλινε πρὸς τὴν μητέρα της.

Ἐπηγγέλλετο δὲ τώρα ἡ Φραγκίσκα τὴν σιδηρώτριαν, ἤτοι ἐσιδήρωνε τὰ ξένα ὀθώνια μετὰ τὴν πλύσιν.

— Ὅλα αὐτὰ καλὰ, τὴν εἶπον ἀφοῦ τὴν ἤκουσα μέχρι τέλους ταῦτα διηγουμένην· ἐλπίζω δὲ τώρα ὅτι εἴμεθα καὶ φρόνιμοι.

Ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς. — Τίποτε κανένα φίλον; ἠρώτησα τὴν πτωχὴν κόρην.

— Ὦ ὄχι! μοὶ ἀπεκρίθη.

— Κανένα, κανένα;...

Ἡ Φραγκίσκα ἠρυθρίασε.

— Κανένα, κανένα;... ἐπανέλαβον.

— Ναὶ, ἀπεκρίθη γενομένη καταπόρφυρος, ἀλλ' ὄχι διὰ κακόν.

— Διότι σὲ ἀγαπᾷ ἴσως;

— Ἂν δὲν μὲ ἠγάπα, δὲν θὰ ἤθελε νὰ μὲ νυμφευθῇ.

— Ὦ, λοιπὸν νυμφεύεσθε;

— Ὄχι ἀκόμη, ἐπειδὴ ὅσα κερδίζει δὲν εἶναι ἀρκετά.

— Τί ἐπάγγελμα ἔχει;

— Εἶναι σχοινᾶς.

— Καὶ πόσα κερδίζει;

— Δύο ἥμισυ φράγκα, τὴν μίαν ἡμέραν μὲ τὴν ἄλλην.

— Σὺ δὲ πόσα;

— Ἓν καὶ ἥμισυ.

— Δύο ἥμισυ καὶ ἓν καὶ ἥμισυ κάμνουν τέσσαρα. Ἐγὼ στοχάζομαι ὅτι ἠδύνασθε μὲ τόσα νὰ ζήσετε.

— Ναὶ, ἂν εἴχαμεν τὸ νοικοκυριό μας.

— Καὶ πόσα θὰ σᾶς ἐχρειάζοντο διὰ τὸ νοικοκυριό σας;

— Πολλὰ, κατὰ δυστυχίαν.

— Ἀλλ' ἕως πόσα, τέλος πάντων;

— Ἑκατὸν φράγκα τοὐλάχιστον θὰ μᾶς ἐχρειάζοντο!...

Ὑπάρχουσι λοιπὸν ἄνθρωποι εἰς τοὺς ὁποίους χρειάζονται δέκα ἑκατομμύρια, ὅπως ἡ φιλοδοξία των εὐχαριστηθῇ, καὶ ἄνθρωποι εἰς οὓς θὰ ἤρκουν καὶ ἑκατὸν φράγκα! Πτωχὴ Φραγκίσκα! Ὅτε τὴν ἤκουσα εἰποῦσαν, « Ἑκατὸν φράγκα τοὐλάχιστον θὰ μᾶς ἐχρειάζοντο », μ' ἦλθαν δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ἐνῷ ὅταν ὁ συνοδοιπόρος μου ἐκεῖνος εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι « τὸν ἐχρειάζοντο δέκα ἑκατομμύρια », ἠσθάνθην ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὥς τινα πρὸς αὐτὸν βδελυγμίαν. Πόθεν ἀρά γε αὕτη τῶν αἰσθημάτων ἡ διαφορά;

Ἀγνοῶ ἂν ὁ συνοδοιπόρος μου ἀποκτήσῃ τὰ δέκα ἑκατομμύρια πρὸ τῆς ἐπανόδου του εἰς Παρισίους· γινώσκω δὲ μόνον ὅτι ἡ Φραγκίσκα, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐκ τοῦ Ἄβρου, θὰ ἔχῃ τὰ φράγκα της τὰ ἑκατόν.

ΛΙΤΡΑ.

Ἡ λέξις αὕτη, ἐν χρήσει οὖσα ἐν τῷ μετρικῷ καὶ νομισματικῷ συστήματι τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἑλλήνων, καὶ ἀπαντωμένη ἤδη καὶ ἐν τοῖς ἀποσπάσμασι τοῦ Σιμωνίδου καὶ τοῦ Ἐπιχάρμου, ἐστὶν ἕτερος τύπος τῆς ἰταλιωτικῆς λέξεως libra. Ἦν δὲ ἡ μονὰς ὀγκιακοῦ συστήματος παρομοίου τῷ παρὰ Ῥωμαίοις ἐν χρήσει· τὸ δωδέκατον αὐτῆς μέρος ἐλέγετο ὀγκία· ἓξ, πέντε, τέσσαρες, τρεῖς καὶ δύο ὀγκίαι ἐλέγοντο ἡμίλιτρον, πεντόγκιον, τετρὰς, τριὰς καὶ ἑξάς.

Ὡς νόμισμα δὲ ἡ λίτρα ἦν ἰσοδύναμος τῷ Αἰγιναίῳ ὀβολῷ, καὶ ἐκ τούτου ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι οἱ ἐν Σικελίᾳ Ἕλληνες ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν τὸν αἰγιναῖον ὀβολόν· ὕστερον δὲ, προσομοιοῦντες τὸ νομισματικὸν αὐτῶν σύστημα πρὸς τὸ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς γείτοσιν Ἰταλιώταις, ἐποίησαν τὸν ὀβολὸν αὐτῶν ἀντίστοιχον τῇ παρ' ἐκείνοις libra, ὀνομάσαντες αὐτὸν λίτραν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ δέκα ὀβολῶν ἄξιος κορινθιακὸς στατὴρ ὠνομάζετο ἐν Συρακούσαις δεκάλιτρον.

Καὶ ἡ ἐν χρήσει ὡς μέτρον ἐλαίου κοτύλη, ἥτις μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ, λέγεται παρ' αὐτοῦ καὶ λίτρα. Ἐνταῦθα δὲ ἡ λέξις ἐστὶ μόνον ἑλληνικὸς τύπος τοῦ libra.

(Ἀλεξ. ἀρχαιολ. Πανταζῆ.)

Ὁ κτίτωρ πρέπει νὰ καλλωπίζῃ τὸν οἶκον, καὶ ὄχι ὁ οἶκος τὸν κτίτορα.

ΠΕΡΙ ΒΑΡΥΤΗΤΟΣ.

Βαρύτης εἶναι ἡ δύναμις διὰ τῆς ὁποίας τὰ σώματα πίπτουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Πᾶν σῶμα μὴ ὑποστηριζόμενον πίπτει· τοῦτο δὲ φαίνεται τόσον

φυσικὸν καὶ ἀναγκαῖον, ὥστε οὐδεὶς ἐξετάζει πῶς γίνεται· καὶ ὅμως ἡ πέτρα ἥτις πίπτει ἂν τὴν ἀφήσῃς εἰς ἑαυτὴν, ἡ βροχὴ, ἡ χιὼν, ἡ χάλαζα, κατερχόμεναι ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν νεφῶν, δὲν λαμβάνουσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὴν κίνησιν· ταῦτα τὰ σώματα, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο σῶμα ἀνόργανον, εἶναι ἀδρανῆ, ἤτοι ἀνίκανα νὰ κινηθῶσιν οἴκοθεν, νὰ τροποποιήσωσι, νὰ ἐλαττώσωσιν ἢ ν' αὐξήσωσι τὴν ὁποίαν ἔλαβον κίνησιν. Ὑπάρχει ἄρα αἰτία τις ἡ δύναμίς τις ἐνεργοῦσα ἐπ' αὐτῶν, διὰ τῆς ὁποίας κινοῦνται ἢ πίπτουσι, καὶ τὴν δύναμιν ταύτην, εἰς ἣν ὑπόκεινται πάντοτε, ὀνομάζομεν βαρύτητα.

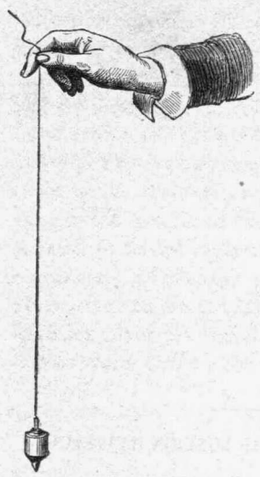

Σχ. 1.

Ὅσα σώματα ὑποχωρίζονται, δὲν πίπτουσι μὲν, τείνουσι δὲ νὰ πέσωσι· τοῦτο βλέπομεν ὅταν φέρωμεν φορτίον τι, ἐπειδὴ αἰσθανόμεθα ὅτι εἶναι χρεία νὰ καταβάλλωμεν ἀδιάλειπτον δύναμιν ὅπως τὸ κρατῶμεν.

Ὁ μόλυβδος, κρεμάμενος ἀπὸ νήματος (Σχ. 1), τείνει ὡσαύτως νὰ πέσῃ, καὶ διὰ τοῦτο σύρει τὸ νῆμα, τὸ ὁποῖον καὶ θὰ συνέτριβεν ἂν ἢ αὐτὸς ἦτο βαρύτερος ἢ τὸ νῆμα ἀσθενέστερον.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ μολύβδου τούτου μᾶς δεικνύει ἀκριβῶς τὴν διεύθυνσιν τῆς βαρύτητος· ἀληθῶς, ὁ μόλυβδος τότε μόνον διατελεῖ ἀκίνητος, ὅταν ἡ δύναμις ἥτις τὸν σύρει πρὸς τὰ κάτω διευθυνθῇ κατὰ τὸ μῆκος τοῦ νήματος αὐτοῦ.

Αὕτη ἡ διεύθυνσις εἶναι ἡ ὀνομαζομένη κάθετος τοῦ τόπου· ἐπειδὴ τυγχάνει πίπτουσα πάντοτε κατὰ κάθετον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἠρεμούντων ὑδάτων, ἥτις εἶναι ἡ ὁριζόντειος ἐπιφάνεια.

Ἡ πεῖρα ἀποδεικνύει ὅτι ἡ βαρύτης ἐπιδρᾷ πανταχόσε περὶ τὴν σφαῖραν τῆς γῆς, ἐπί τε τῆς κορυφῆς τῶν ὑψηλοτάτων ὀρέων, καὶ εἰς τὰ βαθύτατα σπήλαια· ἐπί τε τῶν θαλασσῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἠπείρων· ἐπί τε τῆς διακεκαυμένης ζώνης, καὶ πρὸς τοὺς πόλους.

Ἐπειδὴ τῆς γῆς ἡ ἐπιφάνεια εἶναι σχεδὸν σφαιρικὴ, πᾶν σῶμα βαρὺ προσηρτημένον εἰς νῆμα, ὅπου ἂν κρεμασθῇ ἐπὶ τῆς γηΐνης σφαίρας, κατευθύνεται πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς, καὶ τὸ νῆμα σχηματίζει κάθετον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς, ἥτις εἶναι ἡ ἐπιφάνεια τῶν ὑδάτων, ὑπὸ τὰς ἠπείρους παρατεινομένη.

Ἐὰν τὰ σώματα ἀναπαύωνται ἐπὶ ὁριζοντείου ἐπιφανείας, θλίβουσι πάλιν κατὰ κάθετον τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖνται, καθὼς ὁ μόλυβδος σύρει τὸ νῆμα τὸ ὁποῖον τὸν κρατεῖ· ὅταν δὲ αὐτὰ ἀναπαύωνται ἐπὶ προσκλινοῦς ἐπιφανείας, ὡς εἰς τὸ πρανὲς τῶν λόφων, ἐπειδὴ πάλιν ἡ θλίψις αὐτῶν εἶναι καθετικὴ, τείνουσι νὰ κυλισθῶσιν ἢ νὰ ὀλισθήσωσιν, ἐὰν δὲν κρατῶνται δι' ὑποστηριγμάτων ἢ δι' ἐπαρκοῦς τινος προστριβῆς. Διὰ τοῦτο οἱ λίθοι κυλίονται εἰς τὸ βάθος τῶν κοιλάδων· τὰ χώματα ὀλισθαίνουσιν εἰς ὄγκους ἐνίοτε ὑπερμεγέθεις ἐπὶ τῶν ἀργίλλων οἵτινες ἐποτίσθησαν ὑπὸ βροχῆς· αἱ χιόνες ἀποσπῶνται ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων εἰς φοβερὰ ἀθροίσματα, τὰ ὁποῖα κατακρημνιζόμενα συντρίβουσι καὶ παρασύρουσι διὰ τῆς προσαποκτωμένης ταχύτητος αἰωνόβια δένδρα, ἀπαντώμενα εἰς τὸν δρόμον των.

Τὸ αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τὴν κίνησιν τῶν ὑδάτων· οἱ ποταμοὶ οἱ κυλίοντες μεγαλοπρεπῶς πρὸς τὴν θάλασσαν τὰ ὕδατα ὅσα δέχονται ἐκ τῶν ρυάκων καὶ χειμάρρων καὶ πηγῶν, ὑπείκουσι καὶ αὐτοὶ πιστῶς εἰς τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος· αὕτη ἡ δύναμις εἶναι ἡ παρέχουσα αὐτοῖς τὴν κίνησιν καὶ ἡ βιάζουσα αὐτοὺς νὰ προχωρῶσιν ὁτὲ μὲν ταχύτερον, ἐπὶ τῶν κατηφορικωτέρων τόπων, ὁτὲ δὲ βραδύτερον, ἐν μέσῳ πεδιάδων ἀνεπαισθήτως ἀποκλινουσῶν τῆς ὁριζοντείου γραμμῆς.

Δὲν ὑπάρχει ῥανὶς ὕδατος ἐπὶ τῆς γῆς ἢ εἰς τὰ ἀχανῆ πελάγη, διαφεύγουσα τὴν ἐπίδρασιν τῆς βαρύτητος, οὔτε πρὸς στιγμήν· δὲν ὑπάρχει μόριον ὕλης ἀφινόμενον ὑπ' αὐτῆς ἐλεύθερον· αὕτη, ἀνυποστήρικτον μὲν, τὸ παρακαλεῖ νὰ πέσῃ, ἀναπαυόμενον δὲ τὸ πιέζει πάντοτε.

Καὶ τὰ ὄρη δὲ αὐτὰ τείνουσιν ὡς καὶ πᾶν ἄλλο νὰ πέσωσιν. Ἐπὶ σεισμῶν, ἐπὶ ἡφαιστείων ἐκρήξεων, ἐπὶ μεγάλων τῆς γῆς ἀνατροπῶν, ἡ βαρύτης, ὡς δύναμις διηνεκὴς, ἐπὶ τέλους ὑπερισχύει πάσης ἄλλης τυχαίας ἢ προσκαίρου δυνάμεως ἐξ ἧς ἐσείσθησαν, ἐκλονίσθησαν ἢ ἐρράγησαν τὰ στερεώτατα τῶν στρωμάτων τῆς γῆς. Ἀφοῦ ἡ δύναμις ἐκείνη ἡ τυχαία ἐξαντληθῇ, ἡ βαρύτης, ἡ ἀείποτε κρατήσασα ταῦτα τὰ ἐρείπια κατὰ τοὺς διαγεγραμμένους αὐτῇ νόμους, μένει μόνη κυρία ἵνα συναθροίσῃ πάλιν αὐτὰ κατά τινα τρόπον καὶ παγιώσῃ νέαν τινὰ ἰσορροπίαν.

Σχ. 2.

Ἀλλ' ἐξεταζομένων τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς βαρύτητος ἐπὶ σωμάτων διαφόρου φύσεως καὶ διαφόρων σχημάτων, διακρίνονται διαφοραὶ εἰς αὐτὰ σημαντικαί. Ἡ πέτρα, παραδείγματος χάριν, πίπτει ταχύτερον τοῦ πτεροῦ· τὸ ξύλον ταχύτερον τοῦ χάρτου· μία χάλαζα ταχύτερον μιᾶς νιφάδος χιόνος· ἀλλὰ μετὰ μικράν τινα σκέψιν, δὲν βραδύνομεν νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι τὸ πτερὸν καὶ τὸ φύλλον τοῦ χάρτου καὶ ἡ νιφὰς, καὶ ὅσα ἀνάλογα σώματα, φαίνονται ὑπείκοντα μᾶλλον εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀέρος, ἢ εἰς τὴν τῆς βαρύτητος· ἀντὶ νὰ πέσωσι κατ' εὐθεῖαν, ἀκολουθοῦντα τὴν γραμμὴν τοῦ νήματος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κρέμαται ὁ μόλυβδος, ἀμφιταλαντεύονται ὡς ὑποβασταζόμενα καὶ ἀπαγόμενα ὑπὸ τῆς ἐλαχίστης πνοῆς τοῦ ἀέρος. Ἵνα σπουδάσωμεν λοιπὸν τὴν πτῶσιν τῶν σωμάτων, ὑπεικόντων εἰς μόνην τῆς βαρύτητος τὴν δύναμιν, πρέπει νὰ ἴδωμεν αὐτὰ πῶς πίπτουσιν ἐντὸς τόπου κενοῦ, ὅπου νὰ μὴ ὑπάρχῃ τι βραδύνον καὶ παρενοχλοῦν τὴν αὐτῶν κίνησιν. Τὸ πείραμα τοῦτο γίνεται ἐντὸς μακροῦ τινος ὑαλίνου σωλῆνος (σχ. 2), μήκους μὲν 2 περίπου μέτρων, διαμέτρου δὲ ἑκατοστ. 7 ἢ 8, καὶ τούτου ἔχοντος εἰς τὰ δύο ἄκρα μεταλλικὰ πώματα, τὸ ἓν τῶν ὁποίων φέρει στρόφιγγα στεγανῶς κλειομένην ὅταν γίνῃ τὸ κενόν. Ἀφοῦ εἰς αὐτὸν εἰσαχθοῦν ὅσα σώματα πρόκειται νὰ δοκιμασθῶσι, καὶ ἀπορροφηθῇ

ἔπειτα ὁ ἀὴρ διὰ τῆς πνευματικῆς ἀντλίας, λαμβάνεται ὁ σωλὴν καὶ στρέφεται διὰ μιᾶς ἀπὸ τῶν ἄνω εἰς τὰ κάτω, τὰ δὲ σώματα πίπτουσιν οὕτω μηδόλως ἐγγίζοντα εἰς τὰ πλάγια. Τότε δὲ παρατηρεῖται φαινόμενόν τι ἐκπληκτον κατ' ἀρχάς· τὸ πτερὸν πίπτει μεθ' ὅσου τάχους καὶ ὁ μόλυβδος, καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅλα τὰ σώματα, βαρέα εἴτε ἐλαφρὰ, μικρὰ ἢ μεγάλα, ὁποιαςδήποτε καὶ ἂν ἦναι φύσεως, πίπτουσι μετὰ τοῦ αὐτοῦ τάχους. Ἂν ὅμως ἀνοιχθῇ πρὸς στιγμὴν ἡ στρόφιγξ ἵνα εἰσέλθῃ ὀλίγος τις ἀὴρ, ἀρχίζει πάλιν νὰ φαίνεται ἡ ἀντίστασις· τὰ μέταλλα πίπτουσι πρὸ τῶν ἄλλων σωμάτων· ἀκούονται κτυπῶντα τὴν κατωτέραν ἄκραν τοῦ σωλῆνος, ἐνῷ τὸ πτερὸν καὶ ὁ χνοῦς τοῦ βάμβακος ἐξακολουθοῦσιν εἰσέτι τὴν πτῶσίν των. Ἡ ἐν τῇ ταχύτητι διαφορὰ αὕτη αὐξάνει καθόσον εἰσάγεται πλειότερος ἀὴρ, καὶ ἐπὶ τέλους καταντᾷ τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἐγίνετο τὸ πείραμα εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα.

Ὥστε ἡ βαρύτης παρέχει εἰς ὅλα τὰ σώματα τὴν αὐτὴν ταχύτητα· ἡ δὲ γενικὴ αὕτη προτάσις ἐφαρμόζεται εἰς πάντα τόπον τῆς γῆς· πανταχοῦ τὸ πείραμα ἀποδεικνύει αὐτὸ τοῦτο ἐπίσης αὐστηρῶς.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τούτου ὅτι καὶ ἡ ἔντασις τῆς βαρύτητος εἶναι ἡ αὐτὴ πανταχοῦ· διότι ἡ κοινὴ ταχύτης τὴν ὁποίαν δίδει ἐν παντὶ τόπῳ, εἴς τε τὰ ἐλαφρότερα καὶ εἰς τὰ βαρύτερα σώματα, ἐνδέχεται νὰ καταστῇ μεγαλητέρα ἢ μικροτέρα ἂν μεταβῶμεν ἀφ' ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον· καθὼς καὶ συμβαίνει πραγματικῶς. Πρὸς τοὺς πόλους, τὰ σώματα πίπτουσι ταχύτερον ἢ πρὸς τὸν ἰσημερινόν· αὕτη ἡ ταχύτης αὐξάνει μετὰ τοῦ βορείου πλάτους· ὥστε ἡ ἄστατος ἔντασις τῆς βαρύτητος ἔχει σχέσιν μετὰ τοῦ σχήματος τῆς γηΐνης σφαίρας.

Καὶ ἀληθῶς μὲν ὡς ἀσθενεστάτη ἡ αὔξησις τῆς ἐντάσεως ταύτης, ὅταν πορεύεταί τις ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ πρὸς ἕνα τῶν δύο πόλων, μόλις διακρίνεται ἐκ τῆς ἀμέσου πτώσεως τῶν σωμάτων, ἀλλ' ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ὡρολογίων καθίσταται ἐπαισθητή. Τῶν κρεμαστῶν ὡρολογίων τὸ βαρύδιον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου κανονίζεται ἡ κίνησις αὐτῶν, εἶναι καὶ τοῦτο σῶμα πίπτον· ὅπου ἡ βαρύτης καθίσταται μεγαλητέρα, τὸ βαρύδιον πίπτει ταχύτερον, κάμνει πλειότερα κτυπήματα ἐντὸς τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ ὡρολόγιον προτρέχει καθ' ἑκάστην δευτερόλεπτά τινα. Καὶ ἐκ τῆς ἀκριβοῦς λοιπὸν καταμετρήσεως τοῦ χρόνου, καὶ ἐκ τῶν παλμῶν τοῦ ὡρολογίου, καὶ ἐξ ἀστρονομικῶν λεπτομερεστάτων παρατηρήσεων, σημειοῦνται αἱ μικραὶ αὗται ἀλλοιώσεις τὰς ὁποίας ἡ βαρύτης παθαίνει, καὶ αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἐκ τῆς εἰς τοὺς πόλους πλατύνσεως τῆς γῆς.

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πρώτην πρότασιν, εἰς τὴν ἴσην ταχύτητα ἣν δίδει ἡ βαρύτης εἰς ὅλα τὰ σώματα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Αὕτη ἡ θεμελιώδης ἀλήθεια χρησιμεύει ὡς βάσις εἰς πολλὰς καὶ ἀξιολόγους νύξεις, δυσνοήτους ὅμως, καὶ διὰ τὰς ὁποίας εἶναι χρεία βαθυτέρας σπουδῆς· διὰ τοῦτο παρατρέχομεν ταύτας ἐν τῇ παρούσῃ διατριβῇ.

Εἶναι λοιπὸν βέβαιον ὅτι, ὡς πρὸς τὴν βαρύτητα, ὅλα τὰ σώματα εἶναι ὅμοια· ὅτι αὕτη πρὸς ὅλα ἀπαραλλάκτως ἐπιδρᾷ· ὅτι, ἑνὶ λόγῳ, μία μόνη ὕλη ὑπάρχει ὡς πρὸς τὴν βαρύτητα.

Ἄλλο· — τὸ μόριον ἑνὸς οἱουδήποτε σώματος πίπτει μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος μεθ' ἧς καὶ ὅλον τὸ σῶμα, ὅσον μέγα καὶ ἂν ἦναι· τοῦτο δὲ πάλιν τί σημαίνει; ὅτι ἡ βαρύτης ἐπιδρᾷ χωρισῶς, ἀτομικῶς, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως εἰς ἕκαστον τῶν μορίων τῆς ὕλης· καὶ ὅτι ἑπομένως ἡ γενικὴ αὐτῆς ἐπίδρασις εἶναι τὸ σύνολον, ἢ τὸ γινόμενον ὅλων τῶν στοιχειωδῶν ἐπιδράσεων αὐτῆς. Αὕτη ἡ ὁλικὴ ἐπίδρασις τῆς βαρύτητος ἐπὶ οἱουδήποτε σώματος εἶναι τὸ λεγόμενον βάρος τοῦ σώματος τούτου.

Ὥστε τὸ βάρος δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν ὕλην ἐν γένει, ἀλλ' ἐφαρμόζεται ἰδίως εἴς τι σῶμα· τὸ δὲ βάρος σώματός τινος εἶναι τὸ σύνολον, ἢ τὸ γινόμενον πασῶν ὁμοῦ τῶν ἐπιδράσεων τῆς βαρύτητος ἐπ' αὐτοῦ.

Ὀρθῶς λέγομεν ἡ βαρύτης, ὁμιλοῦντες γενικῶς πως καὶ ἄνευ χαρακτηρισμοῦ τινος ἄλλου· ποτὲ ὅμως δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ἡ βαρύτης σώματός τινος, ἐπειδὴ ὅλα τὰ σώματα ὅσα εὑρίσκονται ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ὑπόκεινται εἰς τὴν αὐτὴν βαρύτητα. Διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν ἁπλῶς τὸ βάρος, ὁμιλοῦντες γενικῶς καὶ ἄνευ ἄλλου τινὸς χαρακτηρισμοῦ, ἀλλὰ τὸ βάρος τοῦ δεῖνος σώματος· ἐπειδὴ πραγματικῶς τὸ βάρος του ἀνήκει εἰς αὐτὸ, καὶ σχηματίζει μίαν τῶν οὐσιωδεστάτων αὐτοῦ ἰδιοτήτων.

Η ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΣΟΧΕΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ [1].

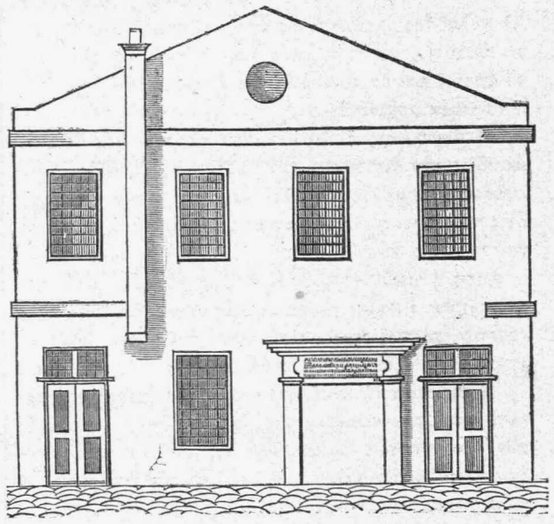

Μικρὸν μετὰ τὴν τοῦ βυζαντινοῦ θρόνου κατάλυσιν καὶ τὴν τῶν ἑλληνικῶν νήσων ἐρήμωσιν, πολλοὶ τῶν ἐκεῖ καταφυγόντων Βυζαντινῶν, μὴ ἀνεχόμενοι νὰ βλέπωσι τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς ταλαίνης αὐτῶν πατρίδος, κατέφυγον σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις καὶ τοῖς τοκεῦσιν αὐτῶν εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν καὶ Κύρνον (Κόρσικαν) καὶ Ἱσπανίαν. Τινὲς τούτων τῶν προσφύγων, καὶ μάλιστα τῶν ἐν Ἱσπανίᾳ καταφυγόντων, ὀλίγον μετὰ τὴν ἀνάβασιν Καρόλου τοῦ Β' εἰς τὸν βρετανικὸν θρόνον προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ ἕλληνος (χίου) ἰατροῦ αὐτοῦ [2], μετέβησαν εἰς Λονδῖνον ἡγουμένου τοῦ ἱερέως αὐτῶν Δανιὴλ Βούλγαρη, καὶ ἐδόθη

(1) Ἐάν τις τῶν ἐν Λονδίνῳ θέλῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἑλληνικὸν τοῦτον ναὸν, διευθυνθήτω διὰ τῆς Soho Square, Greek street, Rose street καὶ Crown street, καὶ εὑρήσει αὐτόν.

(2) Ὁ ἰατρὸς οὗτος ὠνομάζετο Κωνσταντῖνος Ῥοδοκανάκις (γενικὴ — Ῥοδοκανάκιδος).

αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς κατοίκησιν χῶρος ἔξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως κείμενος, καὶ ἑλληνιστὶ μὲν « Σόχειοι Ἀγροὶ », ἀγγλιστὶ δὲ Sohoe Fields καλούμενος, ἔνθα ἤγειραν οἰκήματα μέχρις ἡμέρας σωζόμενα, δόσαντες εἰς τὰς ἐξ αὐτῶν σχηματισθείσας ὁδοὺς ἴδια ὀνόματα, οἷον Ἑλληνικὴ ὁδὸς (Greek street) κτλ. κτλ. μέχρι τοῦ νῦν διατηρούσας αὐτά.

Ἔτυχε κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν (1676) ἐν Λονδίνῳ διατρίβων ὁ τῆς νήσου Σάμου ἀρχιερεύς, Ἰωάσαφ Γεωργινὸς καλούμενος, μεταβὰς ἐκεῖσε (καθ' ἃ αὐτὸς ἱστορεῖ εἰς τὴν διαμαρτύρησιν αὐτοῦ, ἐν τῇ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου βιβλιοθήκῃ διατηρουμένην καὶ μετ' ἄλλων μονοφύλλων διακηρύξεων συνδεδεμένην εἰς τόμον φέροντα ἀριθμὸν 816 $\frac{m.9}{118}$), κατὰ τῆς βιαίας πωλήσεως τῆς περὶ ἧς γενήσεται περαιτέρω λόγος ἑλληνικῆς ἐκκλησίας [1], ἵνα διὰ τοῦ τύπου δημοσιεύσῃ βιβλίον πρὸς χρῆσιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, « Ἀνθολόγιον » καλούμενον.

Μαθὼν ὅτι οἱ συμπατριῶται αὐτοῦ Ἕλληνες, καίτοι πρὸ διετίας (1674) λαβόντες παρὰ τῆς Ἀρχῆς τὴν ἀπαιτουμένην ἄδειαν ἵνα οἰκοδομήσωσι ναόν, δι' ἔλλειψιν ὅμως χρημάτων καὶ ὁμονοίας καὶ δραστηριότητος ἠδυνάτουν νὰ πραγματοποιήσωσι τὸν σκοπὸν αὐτῶν, ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τοῦ νὰ προμηθευθῇ κατάλληλον χῶρον καὶ πόρους πρὸς ἀνέγερσιν αὐτοῦ. Καὶ πρῶτον ἐπεσκέφθη τὸν τοῦ Λονδίνου ἐπίσκοπον Ἑῤῥῖκον τὸν Κρόμπτωνα, ἵνα ἀναγγείλῃ αὐτῷ τὰ διατρέχοντα καὶ αἰτήσῃ τὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ· ἣν λαβὼν μετὰ τῆς ὑποσχέσεως, ὅτι ὄχι μόνον αὐτὸς ἔμελλε χρηματικῶς νὰ συνδράμῃ πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισκόπους καὶ τοὺς εὐπατρίδας νὰ παροτρύνῃ ὅπως μιμηθῶσιν αὐτόν, κατηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διδάκτορος Βαρβόσα (Barbosa), παντοῖα οἰκοδομήματα τότε ἐγείροντος ἐν τοῖς «Σοχείοις Ἀγροῖς », ὅστις, τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ μαθών, ὑπεσχέθη νὰ παραχωρήσῃ κατάλληλον γῆς τμῆμα πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ, οὗτινος τὰ θεμέλια ὑπεσχέθη πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ ἐγείρῃ ἰδίοις ἀναλώμασι.

Τὴν προσφορὰν ταύτην λαβὼν ὁ Ἰωάσαφ, ἐπισκέπτεται ἐκ νέου τὸν τοῦ Λονδίνου ἐπίσκοπον, ὅστις τῷ δίδει ἀρχιτέκτονα, Θρῆφτ (Thrift) καλούμενον, ἵνα ἐκλέξῃ, καταμετρήσῃ καὶ παραδώσῃ αὐτῷ δωρεὰν τὴν πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ ἀπαιτουμένην ἔκτασιν γῆς. Ἀφοῦ δὲ καὶ τοῦτο ἔλαβε πέρας κατ' εὐχήν, παρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα Κάρολον, ὅστις ἐλευθερίως συνεισέφερε μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Ὑόρκης καὶ τῶν αὐλικῶν αὐτοῦ καὶ τῶν κληρικῶν τὸ ποσὸν λιρῶν χιλίων πεντακοσίων, ὧν 800 μὲν ἐδαπανήθησαν εἰς ἡμερομίσθια ἐργατῶν καὶ ἀγορὰν οἰκοδομητικῆς ὕλης, αἱ δὲ λοιπαὶ 700 εἰς μισθοὺς ὑπηρετῶν, ἄλλας μικρὰς δαπάνας, καὶ διατροφὴν αὐτοῦ ἐπὶ ἑξαετίαν.

Ὁ ναὸς λοιπὸν οὗτος ἀνηγέρθη τοιούτῳ τρόπῳ, καὶ μετὰ μεγάλης πομπῆς ἀφιερώθη εἰς τὴν τῆς « Θεοῦ μητρὸς κοίμησιν » τὴν 10 μαΐου τοῦ 1677 ἔτους. Φέρει δὲ τὸν τύπον τῶν ἑλληνικῶν μονηδρίων, καὶ ἐπὶ λίθου λευκοῦ ἐγκεκολαμμένου ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑπερθυρίου αὐτοῦ ἀναγινώσκεται ἡ δε ἡ ἐπιγραφή, γράμμασι κεφαλαίοις κεχαραγμένη·

† ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙΩΙ ΑΧΟΖ΄ ΑΝΗΓΕΡΘΗ Ο ΝΑΟΣ ΟΥΤΟΣ ΥΠΕΡ ΓΕΝΟΥΣ ΕΛΛΗΝΩΝ, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΓΑΛΗΝΟΤΑΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ Β΄ ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ, ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΙΔΕΣΙΜΩΤΑΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΚΡΟΜΤΩΝΟΥ, ΔΙΑ ΔΑΠΑΝΗΣ ΤΩΝ ΑΝΩΘΕΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΩΝ, ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΗΜΩΝ ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΟΣ ΣΑΜΟΥ, ΙΩΑΣΑΦ ΓΕΩΡΓΙΝΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΗΛΟΥ.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω· μετὰ πενταετίαν δὲ (1682) ἀπὸ τῆς τοῦ ναοῦ ἀνεγέρσεως, θεωροῦσα ἡ ἑλληνικὴ ἐκείνη Κοινότης ὅτι ἦτο μᾶλλον μικρὸς καὶ μακρὰν τῶν πλείστων ἑλληνικῶν οἰκημάτων, τῶν ἐν τῇ κυρίως πόλει τοῦ Λονδίνου εὑρισκομένων ἕνεκα τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπαγγέλματος τῶν οἰκούντων αὐτά, ἀπεφάσισε μετὰ ὥριμον συνδιάσκεψιν ἵνα πωλήσῃ αὐτόν, καὶ οἰκοδομήσῃ ἀντ' αὐτοῦ ἄλλον μεγαλήτερον εἰς κεντρικωτέραν θέσιν.

« Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην (γράφει ὁ τῆς Σάμου ἀρχιεπίσκοπος Ἰωάσαφ ἐν τῇ προμνημονευθείσῃ ἀγγλιστὶ γεγραμμένῃ διαμαρτυρήσει αὐτοῦ), ἐπεσκέφθην ἄνευ ἀναβολῆς τὸν τοῦ Λονδίνου λόρδον Ἐπίσκοπον, ἵνα λάβω τὴν ἀπαιτουμένην ἄδειαν πρὸς ἀνέγερσιν ἑτέρας ἐκκλησίας, ἣν ὑπεσχέθη νὰ μοὶ δώσῃ ἅμα τῷ ἀναγγείλω τὴν πώλησιν τῆς ἐν τοῖς Σοχείοις Ἀγροῖς νῦν ὑπὸ τὴν κατοχὴν ἡμῶν ὑπαρχούσης. Προσπαθήσας λοιπὸν εὗρον κατάλληλον ἀγοραστήν, εἰς τὸν ὁποῖον ὅμως ὁ τοῦ Λονδίνου Ἐπίσκοπος δὲν μοὶ ἐπέτρεψε νὰ πωλήσω, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐσκόπευε νὰ μεταβάλῃ αὐτὴν εἰς Συνεντευκτήριον Οὐεσλεϊανῶν. Κατηυθύνθην τότε εἰς τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, ὅστις προτείνας τὴν ἀγορὰν τοῦ ναοῦ εἰς τὴν ἐνορίαν, καὶ πέμψας δύο εἰδήμονας τέκτονας ἵνα ἐκτιμήσωσι τὴν ἀξίαν αὐτῆς, μοὶ προσέφερεν 168 λίρας, καίτοι ἐξετιμήθη ὑπὸ τῶν τεκτόνων 626, ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἦτο ᾠκοδομημένη ἀνῆκεν εἰς αὐτούς, καὶ ὄχι εἰς τὸν δωρήσαντά μοι αὐτὸ Ἐπίσκοπον, καὶ μετὰ ταῦτα ἑτέρας λίρας 32, μαθὼν ὅτι εὗρον ἕτερον ἀγοραστὴν προσφέροντα 230. Μὴ στέρξαντος δ' ἐμοῦ εἰς πώλησιν τοῦ ναοῦ ἀντὶ τῆς προμνημονευθείσης εὐτελοῦς τιμῆς, οὔτε εἰς παράδοσιν τῶν κλειδῶν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐνορίαν, καίτοι μὲ διέταξε καὶ ὁ τοῦ Λονδίνου Ἐπίσκοπος, κατέσχον αὐτὸν θραύσαντες τὴν θύραν. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ δικαιωθῶ εἰς τὸ δικαστήριον, φρόνιμον ἔκρινα νὰ δημοσιεύσω διὰ τοῦ τύπου τὴν παροῦσαν διακήρυξιν, ἵνα γείνῃ τοῖς πᾶσι δῆλον ὅτι τὴν ἐκκλησίαν ταύτην οὔτε ἐπώλησα, οὔτε δηνάριον ἔλαβον παρὰ τῶν διὰ τῆς βίας καὶ παρὰ τὸν νόμον κατασχόντων αὐτήν. »

Κατὰ τὰ φαινόμενα, κατασχοῦσα ἡ ἐνορία τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ναόν, παρεχώρησεν αὐτὸν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (1682) εἰς τοὺς ἐν Λονδίνῳ τότε πρόσφυγας διαμαρτυρομένους Γάλλους, οἵτινες μετὰ τριετίαν ἐπέστρεψαν αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν ἐνορίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἠγοράσθη ὀλίγον ὕστερον ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Οὐεσλεϊανοῦ δόγματος Ἰωάννου Ῥησίου (Ress), μετασχηματίσαντος τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ δόγματος αὐτοῦ.

Ὁ ἑλληνικὸς ναὸς οὗτος, ὁ πρῶτος ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τῶν προπατόρων ἡμῶν ἐγερθείς, πολλὰς μέχρι τοῦ 1840 ἔτους παθὼν ἐσωτερικὰς μεταβολὰς ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς ἐγκατασταθεισῶν θρησκευτικῶν αἱρέσεων, ἠγοράσθη τότε, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ μεταβληθῇ ὑπὸ τῶν κατόχων αὐτοῦ εἰς αἰσχρὸν χορευτήριον, ὑπὸ τοῦ αἰδεσίμου Νουγεντίου Γουένδ (Nugent Wade), ἱερέως τῆς ἐν τῇ Σοχείῳ Πλατείᾳ (Soho square) ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Ἄννης, συνδραμόντων τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ τοῦ ταμείου τῶν τῆς « Μητροπόλεως Ναῶν », καὶ ἀφιερώθη τὸν ἰούνιον τοῦ 1850 ἔτους τῇ « Ἀπειπαρθένῳ Μαρίᾳ », ὀνομασία ἣν φέρει μέχρι σήμερον.

Καὶ αὕτη μὲν ἡ ἐξιστόρησις τῆς ἀνεγέρσεως καὶ παρούσης καταστάσεως τοῦ ναοῦ, οὗτινος τὴν πρόσοψιν ἐκδίδομεν μετὰ τῆς διατριβῆς ταύτης· περὶ δὲ τῶν μετὰ τὴν βιαίαν κατάσχεσιν αὐτοῦ σχηματισθέντων ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ταύτης ἀποικίας ναῶν, μέχρι τοῦ ἐν ἔτει 1849 ἀνεγερθέντος ἐν τῇ ὁδῷ London Wall, ἄλλοτε θέλομεν γράψει τὰ καθέκαστα.

Δ. Ῥοδοκανάκις.

(1) Τὴν διαμαρτύρησιν ταύτην, διὰ τὸ σπάνιον καὶ περίεργον, κατεχώρισεν ὁ φιλογενὴς συγγραφεὺς τῆς παρούσης διατριβῆς ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 αὐγούστου 1867 τοῦ ἐν Λονδίνῳ κατὰ σάββατον ἐκδιδομένου περιοδικοῦ φιλολογικοῦ συγγράμματος « Notes and Queries ».

ΥΠΕΡΟΧΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Τὰ πάντα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ αὐτὸ τὸ ἐξωτερικόν, μαρτυροῦσι τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ ἐπὶ πάντων τῶν ἄλλων ζώντων πλασμάτων· κρατεῖται ὀρθὸς καὶ ὑψιτενὴς καὶ ἐπιτακτικὸς τὸ ἦθος· ἡ κεφαλή του εἶναι πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένη καὶ παριστᾷ ὄψιν ὑπερήφανον, φέρουσαν τὸν τύπον τῆς αὐτοῦ ἀξιοπρεπείας. Ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του εἶναι ἐζωγραφημένη ἡ εἰκὼν τῆς ψυχῆς· διαφαίνεται δὲ τὸ ἔξοχον τῆς φύσεώς του διὰ τῶν ὑλικῶν ὀργάνων, καὶ διὰ πυρὸς θείου ζωογονεῖ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του· ἡ μεγαλοπρεπὴς συμπεριφορά του, τὸ στερεὸν καὶ εὔτολμόν του βάδισμα ἐμφαίνουσι τὴν εὐγένειάν του καὶ τὸν βαθμόν· μόνον διὰ τῶν ἐσχάτων ἄκρων του ἅπτεται τῆς γῆς, καὶ μόνον μακρόθεν τὴν βλέπει, καὶ φαίνεται ὡς μὴ καταδεχόμενος αὐτήν. Οἱ βραχίονες τῷ εἶναι δεδομένοι, ὄχι ἵνα τῷ χρησιμεύωσιν ὡς στῦλοι ὑποβαστάζοντες τὸν ὄγκον τοῦ σώματός του· ἡ χείρ του δὲν πρέπει νὰ πατῇ τὴν γῆν, διότι θὰ ἔχανεν οὕτω διὰ τῆς διηνεκοῦς τριβῆς τὴν λεπτότητα τῆς ἀφῆς, τῆς ὁποίας εἶναι τὸ κυριῶδες ὄργανον· ὁ βραχίων καὶ ἡ χεὶρ ἐπλάθησαν πρὸς χρήσεις εὐγενεστέρας, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν προσταγῶν τῆς θελήσεως, πρὸς σύλληψιν τῶν ἀπεχόντων πραγμάτων, πρὸς ἐκτοπισμὸν τῶν προσκομμάτων, πρὸς ἐναγκαλισμὸν καὶ κράτησιν τῶν ἀρεστῶν, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ἄλλων αἰσθήσεων.

Ὅτε εἶναι ἥσυχος ἡ ψυχή, ὅλα τὰ μέρη τοῦ προσώπου διάκεινται ἐν καταστάσει ἀναπαύσεως· ἡ ἀναλογία των, ἡ ἁρμονία, τὸ σύνολον δηλοῖ τὴν ἁρμονίαν τῶν στοχασμῶν καὶ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἐνδόμυχον γαλήνην· ἀλλ' ὅτε ἡ ψυχὴ εἶναι τεταραγμένη, ἡ ἀνθρωπίνη μορφὴ καθίσταται ζῶσα εἰκών, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὰ πάθη χαρακτηρίζονται μετὰ τόσης λεπτότητος, ὅσης καὶ ἐνεργείας· ἑκάστη κίνησις τῆς ψυχῆς ἐκφράζεται διὰ μιᾶς ἀλλοιώσεως, ἑκάστη πρᾶξις δι' ἑνὸς χαρακτῆρος. Ἡ ἐπὶ τῆς μορφῆς ζωηρὰ καὶ ἄμεσος ἐντύπωσις, προλαμβάνουσα καὶ τὴν θέλησιν αὐτήν, φανερόνει τὰ ἡμέτερα διανοήματα, καὶ διὰ παθητικῶν σημείων ἀποδίδει εἰς τὰ ἔξω τὰς εἰκόνας τῶν μυστικῶν ἡμῶν διαταράξεων.

Πρὸ πάντων ἐντὸς τῶν ὀμμάτων αὗται ζωγραφοῦνται καὶ γνωρίζονται. Τὸ ὄμμα ἀνήκει εἰς τὴν ψυχήν· αὐτὸ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ὄργανον φαίνεται σχετιζόμενον μετ' αὐτῆς καὶ μετέχον παντὸς κινήματός της· ἐκδηλοῖ τὰ τρικυμιωδέστατα τῶν παθῶν καὶ τὰς σφοδροτάτας τῶν συγκινήσεων, καθὼς καὶ τὰς ἡδίστας τῶν παθήσεων καὶ τὰ τρυφερώτατα τῶν αἰσθημάτων· ἐκφράζει αὐτὰ ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ δυνάμει καὶ ἐν ὅλῃ τῇ καθαρότητι, πιστῶς ὡς γεννῶνται· καὶ τὰ μεταδίδει δὲ διὰ ταχίστων νευμάτων, βαλλόντων εἰς ἄλλην ψυχὴν τὸ πῦρ, τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν εἰκόνα τῆς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξεπορεύθησαν. Ὁ ὀφθαλμὸς δέχεται καὶ συγχρόνως ἀντανακλᾷ τὸ φῶς τοῦ στοχασμοῦ καὶ τὴν θερμότητα τοῦ αἰσθήματος. Τὸ ὄμμα εἶναι ἔννοια τοῦ πνεύματος καὶ γλῶσσα τῆς διανοίας.

(Βυφφών.)

ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΑΙ ΑΡΑΓΕ ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ;

Ὁ Γαλιλαῖος, εἰς τὰς ἐρωτήσεις, — ἂν ἐπὶ τῆς σελήνης ἢ ἄλλου τινὸς πλανήτου ὑπάρχωσι γεννήματα, χόρτα, φυτὰ ἢ ζῶα ὅμοια πρὸς τὰ ἡμέτερα, ἢ ἐὰν καὶ ἐκεῖ γίνωνται βροχαί, ἀέρες, βρονταί, ὡς ἐπὶ τῆς γῆς, — ἀποκρίνεται·

« Ἀγνοῶ τοῦτο, οὔτε πιστεύω· πολλῷ δὲ ἧττον πιστεύω ὅτι αἱ σφαῖραι ἐκεῖναι κατοικοῦνται ὑπ' ἀνθρώπων· ἀλλ' ὅμως, ἐκ τοῦ ὅτι ἐκεῖ οὐδὲν γεννᾶται ὅμοιον πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν ἕπεται ὅτι καὶ οὐδὲν ὑπόκειται ἐκεῖ εἰς μεταβολήν, ἢ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσι καὶ ἐκεῖ πράγματα ἀλλοιούμενα, παραγόμενα, διαλυόμενα, καίτοι ὄχι μόνον διαφέροντα τῶν καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ἀπώτατα πάσης ἰδέας ἡμῶν, καί, ἑνὶ λόγῳ, ὅλως ἀκατανόητα. »

Η ΧΕΛΙΔΩΝ ΣΑΛΑΓΓΑΝΗ.

Ἀπ' αἰώνων ἤδη χελιδών τις, ἣν οἱ κάτοικοι τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ὀνομάζουσι σαλαγγάνην, ὑπάρχει εἰς τοὺς φυσιολόγους γνωστή· καὶ ὅμως οὔτε ἡ ἱστορία τοῦ πτηνοῦ τούτου ἐξηκριβώθη εἰσέτι, οὔτε περὶ τῆς φύσεως τῆς φωλεᾶς του ἔχομεν τελείαν γνῶσιν.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐγίνωσκον τὴν σαλαγγάνην· Ἱέραξ ὁ Καππαδόκης, Ἀνδρόμαχος ὁ τοῦ Νέρωνος ἰατρός, Ἀσκληπιάδης ὁ σύγχρονος τοῦ Πομπηΐου, ποιοῦσι λόγον περὶ αὐτῆς. Φαίνεται ὅτι ἡ φωλεά της ἐζητεῖτο κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ὡς ἰατρικόν. Μεταξὺ δὲ τῶν νεωτέρων, πρῶτος ὁ Βόντιος, ἰατρὸς δανός, διατρίψας ἐν Ἰάβᾳ, περιγράφει τὰς φωλεὰς ταύτας· οὗτος δὲ τὰς θεωρεῖ ὡς συμπηγνυμένας ἐκ τοῦ ἀφροῦ ἐκείνου ὅστις ἐπιπολάζει εἰς τὰ κύματα καὶ προσκολλᾶται ἐπὶ τῶν βράχων, προερχόμενος ἐκ τοῦ γεννητικοῦ χυλοῦ τῶν ἰχθύων. Γάλλος δέ τις, κυβερνήτης ἐν ἔτει 1741 τῶν κατὰ τὰς ἰνδικὰς παραλίας νήσων Γαλλικῆς καὶ Βουρβονικῆς, διηγεῖται ὅτι, ἀποβὰς εἰς τὴν ἀκτὴν νησιδίου τινὸς τῶν πλησίον τῆς Ἰάβας, εἶδεν εἰσερχόμενος εἰς παράλιόν τι σπήλαιον πλῆθος ἄπειρον μικρῶν πτηνῶν, ἐκπετώντων ἐκ τοῦ σπηλαίου εἰς τὴν ἐμφάνισίν του· ἦσαν τόσα, ὥστε ἔῤῥιψε πολλὰ χαμαὶ διὰ τῆς ῥάβδου του. Εἶδεν ἔπειτα ὅτι τὰ ἄνω τοῦ σπηλαίου ἔγεμον μικρῶν φωλεῶν προσκεκολλημένων ἐπὶ τῆς πέτρας· καὶ συνάξας ἱκανάς, τὰς ἔφερεν εἰς τὸ πλοῖον,

ὅπου τινὲς τῶν συνοδοιπόρων του, πολλάκις ἐπισκεφθέντες τὴν Κίναν, τὰς ἀνεγνώρισαν ὡς φωλεὰς ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας περιζητοῦσιν οἱ Κινέζοι διὰ τὰς τραπέζας των. Καὶ οὗτος λοιπὸν ὁ Γάλλος, καθ' ἃ ἤκουσεν εἰς ἄλλας περιηγήσεις του ἐκ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Μαλαισίας καὶ Κοχιγκίνας καὶ Ἰνδικῆς, ὡς καὶ τῶν νήσων Φιλιππινῶν καὶ Μολούκων, θεωρεῖ τὴν οὐσίαν ἐξ ἧς ἡ σαλαγγάνη κατασκευάζει τὴν φωλεὰν αὐτῆς ὡς χυλὸν τῶν ἰχθύων. Προσθέτει δὲ ὅτι καὶ αὐτὸς συνήγαγε διά τινος κάδου τοιοῦτον χυλὸν, ἐπιπολάζοντα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐξήρανεν, εἶδεν ὅτι ἦτο ὅμοιος μὲ τὴν ὕλην τῶν φωλεῶν· συνέβη δὲ νὰ ἴδῃ καὶ ἴνας τῆς γλοιώδους ταύτης ὕλης, κρεμαμένας ἀπὸ τοῦ ῥάμφους τῆς χελιδόνος σαλαγγάνης.

Ἕτερος φυσιολόγος (ὁ Staunton), περιηγηθεὶς εἰς Κίναν, ἐξέφερε γνώμην διάφορον. Οὗτος, εἰς νησίδα τινὰ πλησίον τῆς Σουμάτρας, εὗρε δύο σπήλαια πλήρη φωλεῶν σαλαγγανῶν. « Αὗται, λέγει, φαίνονται συγκείμεναι ἐξ ἰνῶν μακρῶν, συγκεκολλημένων διὰ γλοιώδους τινὸς καὶ διαφανοῦς ὕλης, παρεμφεροῦς πρὸς τὸν ἀφρὸν ὃν ἡ θάλασσα καταθέτει ἐπὶ τῶν σκοπέλων. Εἶναι δὲ συνημμέναι ἡ μία μετὰ τῆς ἄλλης ὡς καὶ μετὰ τῶν πετρῶν τοῦ σπηλαίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται εἰς βάθος ἀπὸ 50 μέχρι 500 ποδῶν. Τὰς φωλεὰς ταύτας κατασκευάζουσι μικραί τινες χελιδόνες φαιαὶ καὶ εἰς τὴν κοιλίαν ὑπόλευκοι, αἱ ὁποῖαι πετῶσι μετὰ τόσης ταχύτητος, ὥστε διέφευγον τὰ βλήματα τῶν τυφεκίων ἡμῶν. Λέγεται ὅτι αἱ αὐταὶ φωλεαὶ ἀπαντῶνται καὶ εἰς τὰ ὑψηλότατα τῶν ὀρέων τῆς Ἰάβας, πολὺ μακρὰν τῆς θαλάσσης· ἐξ οὗ πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι αἱ σαλαγγάναι δὲν ποριζονται ἐκ τοῦ πελάγους τὰς ὕλας διὰ τῶν ὁποίων τὰς κατασκευάζουσιν. Αἱ χελιδόνες αὗται τρέφονται ἐξ ἐντόμων ἅτινα εὑρίσκουσιν εἰς τὰ ἕλη, καὶ τὸ πλατὺ αὐτῶν ῥάμφος εἶναι πρὸς τὸ θήραμα τοῦτο ἐπιτηδειότατον. Ἐκ τούτων λοιπὸν τῶν μικρῶν ζωϋφίων κτίζουσι καὶ τὰς φωλεάς των, ὧν ἡ ποιότης καὶ ἡ ἀξία ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ποσότητος καὶ ποιότητος τῶν ἐντόμων ἐξ ὧν τὰς συνέθεσαν. »

Ἀλλ' ἐκφέρονται καὶ δύο ἄλλαι γνῶμαι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐπαυξάνουσαι τὴν ἀπορίαν· καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτην, ἡ οὐσία τῶν φωλεῶν εἶναι προϊὸν χυμοῦ ἐκκρινομένου ἐκ τῶν μεμβρανωδῶν σωλήνων τοὺς ὁποίους ἔχει ἰδίως αὕτη ἡ χελιδών· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, ἡ ἀληθῶς φαγώσιμος σαλαγγάνη πορίζεται τὰ στοιχεῖα τῆς φωλεᾶς της ἔκ τινος φύκους τοῦ εἴδους τοῦ gelidium (ἁλιπήκτου;)· τὸ κολλῶδες τοῦτο φυτὸν, ἀναμιγνύμενον μετὰ τοῦ σιάλου τοῦ πτηνοῦ, προσεπιτίθεται κατὰ ῥρώματα· διὸ καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς φωλεᾶς ἔχει ῥυτίδας κυκλοειδεῖς, ὡς ἐχούσας ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κέντρον, καὶ διακεχωρισμένας κατὰ τὴν τάξιν τῶν κεραμιδίων, ὡς εἶναι καὶ τοῦ ὀστρειδίου ἡ κογχύλη.

Κατ' ἄλλον τέλος φυσιολόγον, ἡ σαλαγγάνη, καθ' ὃν καιρὸν κατασκευάζει τὴν φωλεὰν αὐτῆς, τρώγει φῦκός τι κοινότατον εἰς ἐκείνας τὰς θαλάσσας, τὸ ὁποῖον μετασκευάζουσα ἐντὸς τοῦ στομάχου της ἐξεμεῖ ἔπειτα εἰς ὕλην ἐπιτηδείαν πρὸς κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς, καὶ περιέχουσαν θρεπτικὰς οὐσίας, ὠφελούσας τοὺς διὰ παντοίας καταχρήσεις πάσχοντας ὑπὸ ἐξαντλήσεως τῶν δυνάμεων.

Οἱ φυσιολόγοι διαφωνοῦσιν οὐχ ἧττον καὶ κατὰ τὸ μέγεθος τῆς σαλαγγάνης· διότι οἱ μὲν τὴν λέγουσι μεγαλητέραν τῆς συνήθους χελιδόνος, οἱ δὲ πολὺ μικροτέραν. Ὁ Poivre, ὁ Montbeillard καὶ ὁ Λινναῖος τὴν παριστῶσιν ὡς ὄχι μείζονα τριῶν δακτύλων. Καὶ μεταξὺ λοιπὸν τοσούτων διαφόρων γνωμῶν, τίνα νὰ θεωρήσωμεν ὡς ἀλάνθαστον; Κατὰ τὸν Lamoroux, ὑπάρχουσι πολλὰ εἴδη χελιδόνων σαλαγγανῶν· τούτων ἓν εἶδος, αἱ μεγαλήτεραι, κατοικοῦσιν εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς ξηρᾶς, καὶ μεταχειρίζονται πρὸς κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς των ὕλας μὴ διαφανεῖς, καὶ οὐδέποτε φυτὰ θαλάσσια· ἕτερον εἶδος, πολὺ μικρότεραι αὗται, κατοικοῦσι μόνον εἰς παραλίας, καὶ τούτων αἱ φωλεαὶ, συγκείμεναι ἐκ φυκῶν, εἶναι αἱ μᾶλλον εὐϋπόληπτοι.

Εἰ καὶ ἐν τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ τῆς σαλαγγάνης ὑπάρχει ἀσάφεια, ἀλλ' ἡ ἐμπορικὴ αὐτῆς ἱστορία εἶναι σήμερον καλῶς ἐγνωσμένη. Κατὰ τοὺς εἰδήμονας, ἄριστα τῶν φωλεῶν εἶναι αἱ εὑρισκόμεναι ἐντὸς τῶν ὑγρῶν καὶ βαθέων σπηλαίων, καὶ ἀπαγόμεναι πρὶν ἢ τεθῶσιν ἐντὸς αὐτῶν τὰ ᾠά. Αὗται εἶναι λευκαὶ, ἐνῷ αἱ κοινότεραι εἶναι μέλαιναι, ἀνάμικτοι μετὰ πτερῶν, ἐρρυπωμέναι ἐκ περιττωμάτων τροφῆς καὶ ἀκαθαρσιῶν τῶν νεοσσῶν τοῦ πτηνοῦ. Αἱ πρῶται θεωροῦνται ὑπὸ τῶν ἐντοπίων ὡς φωλεαὶ τῶν ἀῤῥένων, καὶ ἐν τῷ ἐμπορίῳ λέγονται ἀρσενικαί. Καίτοι οἱ μικροὶ αὐτῶν ἀρχιτέκτονες καταβάλλουσιν εἰς κατασκευὴν μιᾶς φωλεᾶς δύο μηνῶν ἐργασίαν, ἡ συγκομιδὴ γίνεται δὶς τοῦ ἔτους, ἡ δὲ ποσότης τοῦ εἴδους οὐδέποτε ἐλαττοῦται, ἐκτὸς ἐὰν συμβῇ τις ἔκτακτος βλάβη εἰς τὰ σπήλαια· παρετηρήθη δὲ ὅτι οὔτε αὐξάνει, ἐὰν αὐτὸ μείνῃ ἀσύνακτον ἐπὶ ἓν ἢ δύο ἔτη. Πολλὰ τῶν σπηλαίων ἐκείνων εἶναι δυσπροσιτώτατα, μάλιστα δὲ τὰ πρὸς νότον τῆς νήσου Ἰάβας, θεωρούμενα ὡς σημαντικώτερα ὅλων τῶν ἄλλων καὶ δαψιλέστερα. Εἰς αὐτὰ, κείμενα ἐπὶ ἀκτῶν ἀποκρήμνων, ἡ κατάβασις γίνεται διὰ σχοινίων ἐχόντων μῆκος πολλῶν δεκάδων ὀργυιῶν ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, ἧς τὰ κύματα συντρίβονται ἀγρίως ἐπὶ τῶν βράχων, εἰς τοὺς πρόποδας. Ἀφοῦ δὲ τῇ βοηθείᾳ κλιμάκων ἐκ βαμβοκαλάμου καὶ σχοινίων προχωρήσωσιν οἱ καταβάται μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου, εἶναι χρεία, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς κινδυνώδους ἐργασίας των, νὰ κρατῶσι δᾷδας, ἡ φλὸξ τῶν ὁποίων ἀντέχει μὲν εἰς τὴν ὑγρασίαν καὶ τὸν ἀέρα, ἀλλὰ δὲν διαχέει ἱκανὸν φῶς ἐντὸς τοῦ ζόφου τῶν ἀχανῶν ἐκείνων ὑπογείων. Ὀλίγον οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι ἐργάται ἂν ὀλισθήσωσι, κρημνίζονται εἰς ἀκαταμέτρητον χάος.

Ὅσοι τῶν Ἰαβανῶν ἔχουσι τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, εἶναι ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας δεδομένοι εἰς αὐτό. Λέγεται δὲ ὅτι, πρὶν ἢ καταβῶσιν εἰς τὰ σπήλαια, θυσιάζουσιν ἕνα βούβαλον εἰς τοὺς θεούς των, ὡς πράττουσιν οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν ἐκείνων καὶ πρὸ πάσης ἄλλης κινδυνώδους ἐπιχειρήσεως· προσεύχονται, ἀλείφονται διὰ μύρων, καὶ καίουσιν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου μοσχολίβανον.

Ἄλλην προπαρασκευὴν αἱ φωλεαὶ δὲν ἀπαιτοῦσι μετὰ τὴν συγκομιδὴν, εἰμὴ νὰ ξηραίνωνται εἰς τόπον σκιερόν· ἔπειτα δὲ τίθενται ἐντὸς πυξίδων (κουτίων) αἴτινες, πλήρεις οὖσαι, ἔχουσι ζυγιζόμεναι βάρος 70 χιλιογράμμων ὡς ἔγγιστα (55 ἢ 56 ὀκκάδων). Διαιροῦνται δὲ εἰς τρεῖς τινας ποιότητας· ἐν γένει, ἐξ ἑκατὸν φωλεῶν, αἱ 53 εἶναι πρώτης ποιότητος, αἱ 35 δευτέρας, καὶ αἱ 12 τρίτης. Καὶ αἱ μὲν τῆς πρώτης ποιότητος τιμῶνται ἐν Καντῶνι φράγκων 290 περίπου κατὰ χιλιόγραμμον, αἱ δὲ τῆς δευτέρας, 232 φράγκων, αἱ δὲ τῆς τρίτης, 132 φράγκων. Εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Κίνας γίνεται νέα ἐκλογὴ, καὶ ἑκάστη τῶν τριῶν ποιοτήτων ὑποδιαιρεῖται εἰς τρεῖς ἄλλας· ἐκεῖ λοιπὸν αἱ ἄρισται ποιότητες πωλοῦνται εἰς τιμὰς κατὰ πολὺ ἀνωτέρας τῶν προειρημένων.

Ὑπολογίζεται ὅτι αἱ νῆσοι ὅπου εὑρίσκονται αἱ φωλεαὶ τῶν σαλαγγανῶν (εἶναι δὲ αὗται αἱ Σονδικαὶ — Ἰάβα, Σουμάτρα, Σουμπάβα, Ἐνδέα, Τίμορον, κλπ. — καὶ ἡ Μακασσάρη) δίδουσι κατ' ἔτος ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 120,000 χιλιογράμμων, ὧν ἡ τιμὴ προσεγγίζει μέχρι τριακοντάδος ἑκατομμυρίων φράγκων. Τινὰ τῶν σπηλαίων τῆς Ἰάβας, ὡς τὸ τοῦ Καράγκ-Πι-

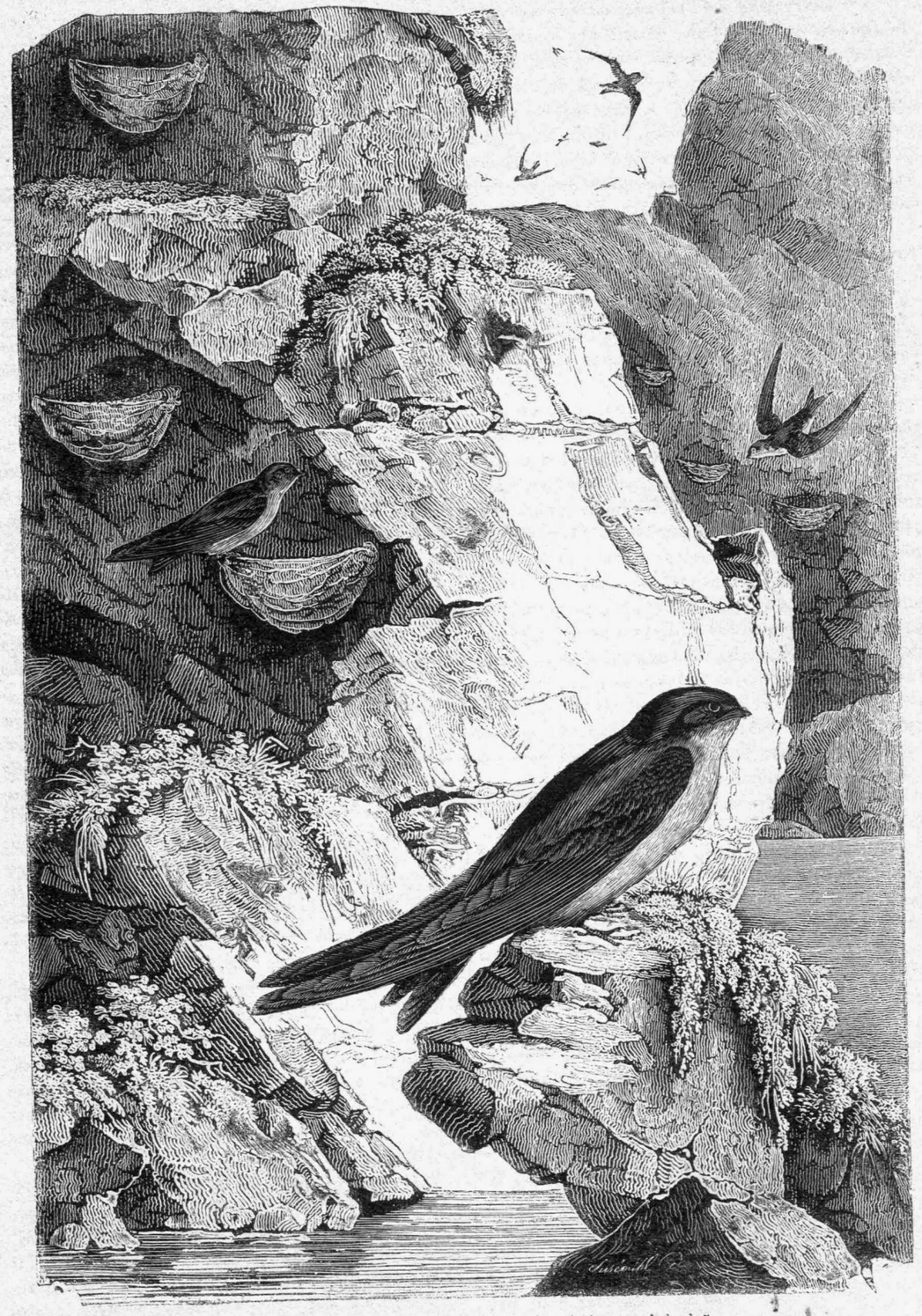

Χελιδὼν σαλαγγάνη (εἰς φυσικὸν μέγεθος) καὶ ἡ ἐδώδιμος φωλεὰ αὐτῆς.

λὰγκ λεγόμενον, ἀποφέρουσι πρόσοδον 778,400 φράγκων, ἐξ ὧν μόνον 11 τοῖς 100 ἀφαιροῦνται ὡς ἔξοδα.

Πολλαὶ φωλεαὶ τῶν σαλαγγανῶν στέλλονται σήμερον εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλην. Πάχος ἔχουσι μόλις δύο γραμμῶν, καὶ εἶναι διαφανεῖς ὡς τὸ ἐλαστικὸν κόμμι· ξηραὶ ὅμως, θραύονται ὡς ὕαλος· ἑκάστη ἔχει βάρος μιᾶς σχεδὸν οὐγκίας· ὅσον δὲ εἶναι λευκότεραι καὶ διαφανέστεραι, τόσον τιμῶνται περισσότερον. Οἱ Κινέζοι ὑπεραγαπῶσι τὸ ἐδώδιμον τοῦτο, τρώγοντες αὐτὸ μετά τινος ἐμβάμματος ἐκ ζωμοῦ κόττας ἢ προβάτου.

Η ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ.

Ὁ θέλων νὰ σχηματίσῃ ὀρθὴν ἰδέαν περὶ τῶν βρετανικῶν θεσμῶν, δὲν πρέπει νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῶν πραγμάτων. Ἐκ πρώτης ὄψεως, ὁ πολίσμανος (policeman) εἶναι κλητὴρ τῆς ἀστυνομίας· ἀλλ' ἂν ὀλίγον σκάψῃ τις τὸν φλοιὸν τοῦ πράγματος, πάραυτα ἀνακαλύπτει ὅτι ὁ πολίσμανος οὗτος, ἀντὶ ὑπηρέτου τοῦ Κράτους, εἶναι ὑπηρέτης τῆς κοινωνίας.

Δύο κλάδοι ἀσυνομίας, καλῶς διακεκριμένοι, ὑπάρχουσιν ἐν Λονδίνῳ· ὁ μὲν ἐκτείνεται εἰς ἀκτῖνα δεκαπέντε μιλίων πέριξ τῆς συνοικίας Charing-Cross, καὶ αὐτοκαλεῖται μητροπολιτικὴ ἀστυνομία, ὁ δὲ συγκεντροῦται ἐν τῷ ἄστει (City), ἤτοι ἐν τῇ παλαιᾷ χώρᾳ, καὶ οὕτω καλεῖται ἀστυκὴ ἀστυνομία (City police). Ἀρχόμεθα ἐκ τῆς πρώτης, ὡς ἀξιολογωτέρας ἐν ὅλῳ τῷ βασιλείῳ.

Ἀπέναντι τῆς Πλατείας τοῦ Τραφαλγὰρ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἵσταται στήλη φέρουσα τὸν ἀνδρειάντα τοῦ Νέλσωνος, ἐκτείνεται ἡ Ὁδὸς Βουλευτηρίου (Parliamentary-street), μία τῶν ἀρτηριῶν τοῦ Λονδίνου, ὅπου μᾶλλον ἢ ἀλλαχοῦ ὑπάρχει ἐπαισθητὴ ἡ παρουσία καὶ ἡ δρᾶσις τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Καὶ πρῶτον, ἡ ὁδὸς αὕτη ἄγει μὲν εἰς τὸ Βουλευτήριον, ἔχει δ' ἑκατέρωθεν αὐτῆς ἐκ διαστημάτων τὸ ναυαρχεῖον, τὸ θησαυροφυλάκιον, τὸ κατάλυμα τῆς ἐφίππου χωροφυλακῆς, τὸ συμβούλιον τοῦ ἐμπορίου (board of trade), τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν, καί τινα ἄλλα βασιλικὰ γραφεῖα. Δεξιόθεν τῆς ὁδοῦ ταύτης, πρὸς τὸν Τάμεσιν, ἀνοίγεται βαρύς τις θόλος, διερχόμενος ὅλον τὸ πάχος ἰδιωτικῆς τινος οἰκίας, καὶ πορεία τις ἄγουσα εἴς τινα αὐλὴν καλουμένην Great-Scotland-Yard. Αἱ περὶ τὴν αὐλὴν ταύτην εὐτελεῖς οἰκοδομαὶ διανοιγόμεναι σχηματίζουσι πλατεῖαν· τὰ δὲ σκαιὰ ταῦτα ἐξ ὀπτῶν πλίνθων κτίρια, ἐν τῶν ὁποίων φέρει ὡρολόγιον, εἶναι γραφεῖα. Εἰς δὲ τὴν ἄλλην τῆς αὐλῆς πλευρὰν παρίσταται μικρόν τι καὶ βαρὺ καὶ χαμηλὸν κατάλυμα, τοῦ ὁποίου ἔνια τῶν παραθύρων φράττονται δι' ἀσθενῶν σιδηρῶν κιγκλίδων· τοῦτο εἶναι ἡ μητροπολιτικὴ ἀστυνομία. Ἀλλ' οὐδένα βλέπει τις ἐκεῖ φρουρὸν, οὐδένα φύλακα· οὔτε στρατιώτης τις ἵσταται παρὰ τὴν θύραν· οἱ περιφερόμενοι ὀλίγοι τινὲς πολίσμανοι περιμένουσιν ἁπλῶς διαταγάς· πεντήκοντα ἄνδρες τολμηροὶ θὰ καθίσταντο αὐτόθι κύριοι· ἀλλὰ ποῦ νὰ τοὺς εὕρῃ τις ἐντὸς λαοῦ αὐτοκυβερνωμένου, καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν νὰ τοὺς ζητήσῃ;

Καὶ ἐν τούτοις, αὐτόθι ὑπάρχει τὸ κέντρον ἰσχυροτάτου καὶ δραστικωτάτου ὀργανισμοῦ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς μητροπολιτικῆς ἀστυνομίας, φέρων τίτλον ἁρμοστοῦ (commissioner), ὀφείλει νὰ ἔχῃ δίπλωμα δικηγόρου. Ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ Κράτους, ὄντος τούτου πάλιν ὑπευθύνου ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, κέκτηται εὐρυτάτην ἐξουσίαν, ἐξελεγχομένην ὅμως καθεκάστην ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης. Ὁ ἁρμοστὴς ἔχει δύο παρέδρους (assistans commissioners), συνήθως ὑπηρετήσαντάς ποτε ἐν τῷ στρατῷ. Ἡ χώρα εἰς ἣν ἐκτείνεται ἡ δικαιοδοσία τῆς μητροπολιτικῆς ἀστυνομίας περιλαμβάνει ἐπιφάνειαν ἕως ἑπτακοσίων τετραγωνικῶν μιλίων, καὶ διαιρεῖται εἰς εἰκοσιὲν τμήματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐπιτηρεῖται ὑφ' ἑνὸς τμηματάρχου. Τὰ τμήματα ὑποδιαιροῦνται εἰς δεύτερα, καὶ ταῦτα εἰς τρίτα, καὶ ταῦτα εἰς τέταρτα, ἐξ οὗ χαρακτηρίζεται ἡ ἱεραρχία τοῦ προσωπικοῦ καὶ ἡ φύσις ἑκάστης λειτουργίας. Τὰ δεύτερα τμήματα ἔχουσιν ἕνα ἐπιτηρητὴν, τὰ τρίτα ἕνα λοχίαν, τὰ δὲ τρίτα ἕνα πολίσμανον. Ἕκαστον τῶν τμημάτων ἔχει τηλεγραφικῶς συγκοινωνίαν ἄμεσον μετὰ τῆς κεντρικῆς ἀστυνομίας τοῦ Scotland-Yard, αὕτη δὲ πάλιν συνδέεται διὰ τῶν ἠλεκτρικῶν συρμάτων μετὰ τῶν κυριωδεστέρων σταθμῶν τῶν πυροσβεστῶν· εἰς τρόπον ὥστε, ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς, ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ, ἄνευ ὑπερβολῆς, ἅπασαι αἱ δυνάμεις τῶν ὑπηρεσιῶν ἀμφοτέρων εἰδοποιοῦνται καὶ κατευθύνονται ἐκ συμφώνου ὅπου κίνδυνος.

Ἀλλὰ πῶς γίνεταί τις πολίσμανος ἐν Ἀγγλίᾳ, ἢ τίνας τύπους ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ πρὸς τοῦτο;

Πᾶς ἄνθρωπος, ὄχι πρεσβύτερος τῶν τριάκοντα πέντε ἐτῶν, ἀναγινώσκων καὶ γράφων, καὶ ἀνάστημα ἔχων 5 ποδῶν ἀγγλικῶν καὶ 7 δακτύλων (ἄνευ τῶν ὑποδημάτων), κέκτηται ἤδη τινὰ τῶν ἀπαιτουμένων προσόντων, ὅπως καταταχθῇ εἰς τοὺς πολισμάνους. Δὲν βλάπτει ἂν ἦναι ἔγγαμος, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπὲρ τὰ δύο τέκνα. Ἀπαιτεῖται δὲ προσέτι νὰ ἦναι τίμιος, ἐγκρατὴς, δραστήριος καὶ ἀγαθῆς φύσεως (good temper)· τοῦτο δὲ τὸ τελευταῖον λέγοντες οἱ Ἄγγλοι, ἐννοοῦσι νὰ ἦναι φιλόφρων καὶ εὐόργητος, δηλαδὴ ἀνεξίκακος. Οὕτω συγκεκροτημένος ἀποτείνεται εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἀρχὴν, ἥτις τὸν ὑποβάλλει εἰς τὴν ἐξέτασιν ὑπευθύνου ἰατροῦ, διατελοῦντος παρ' αὐτῇ. Ἂν ὁ ἰατρὸς τὸν εὕρῃ ἀρκούντως εὔρωστον καὶ νοήμονα, ὥστε νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὴν ἐπίπονον καὶ δυσχερῆ ὑπηρεσίαν ἥτις πρόκειται νὰ τῷ ἀνατεθῇ, ὀφείλει τότε νὰ δώσῃ ἀποδεικτικὸν ὑπογεγραμμένον ὑπὸ ἀρχιεργάτου τινὸς, ἢ ὑπὸ ἀξιοτίμων ἐμπόρων, καὶ διαλαμβάνον ὅτι εἶναι πρὸς αὐτοὺς ἐγνωσμένος ἀπὸ πενταετίας τοὐλάχιστον ὡς ἄνθρωπος διαγωγῆς χρηστῆς. Μετὰ τοῦτο, γίνεται δεκτὸς ὡς πολίσμανος.

Καὶ πρῶτον μὲν στέλλεται ἵνα διδαχθῇ τὸ ἐπάγγελμά του εἰς τὰς προπαρασκευαστικὰς λεγομένας κλάσεις. Ἐντὸς τῶν στρατώνων τῶν ἐν Λονδίνῳ γνωστῶν ὑπὸ τ' ὄνομα Wellington barracks καὶ οἰκουμένων ὑπὸ τῶν βασιλικῶν σωματοφυλάκων, εὑρίσκεταί τις αὐλὴ πρὸς γύμνασιν τῶν νεοσυλλέκτων πολισμάνων. Ἐκεῖ διατρίβουσιν ἓξ ὥρας τῆς ἡμέρας γυμναζόμενοι, καὶ τοῦτο ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἑβδομάδας. Ἔπειτα διανέμονται εἰς τὰ πέριξ τοῦ Λονδίνου· καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἔτι πρωτόπειροι ἤ, κατὰ τὴν ἀγγλικὴν μεταφοράν, ἀγουρίδες (green), κατ' ἀρχὰς τοὺς βάλλουσι πλησίον ἄλλων ὡρίμων, ἤτοι γινωσκόντων τὴν ὑπηρεσίαν ἐκ πείρας μακρᾶς. Ἐνδυόμενος δὲ τοῦ λοιποῦ δαπάνῃ τοῦ Κράτους, ὁ πολίσμανος λαμβάνει ἅμα γενόμενος δεκτὸς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ στολήν τινα ὁμοιόμορφον, ἣν

χρεωστεῖ νὰ φορῇ πάντοτε ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς πόλεως. Ἡ στολὴ αὕτη σύγκειται ἐξ ἑνὸς πανταλονίου, καὶ ἐπιγονατίδος ἢ ῥεδιγγότας ἐξ ἐριούχου ὑφάσματος, τὸ χρῶμα κυανοῦ βαθέος. Ἡ ῥεδιγγότα εἶναι σφιγκτὰ κομβωμένη περὶ τὸ στῆθος καὶ τὴν ὀσφὺν, καὶ εἰς τὸ περιλαίμιον φέρει ἀλφαβητικὸν στοιχεῖον καὶ ἀριθμόν· τὸ πρῶτον δηλοῖ τὸ τμῆμα εἰς ὃ ἀνάγεται, τὸ δεύτερον ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ὄνομά του ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ τμήματος. Εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν φορεῖ περικεφαλαίαν τινὰ ὑψηλὴν, ὅλην ἐκ μέλανος πιλήματος, ἀρκετὰ μὲν ἄχαριν, ἀλλ' ὄχι πάλιν ὅσον εἶναι ὁ τριγωνικὸς πῖλος τῶν γάλλων ἀστυνομικῶν κλητήρων, τοῦ ὁποίου ὅμως τὴν ἀσχημίαν οἱ Γάλλοι δὲν καταλαμβάνουσιν, ὡς συνειθίσαντες εἰς αὐτήν. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ περικεφαλαία τῶν πολισμάνων εἶναι οὕτως ὑψηλὴ, ἵνα προφυλάττῃ τὴν κεφαλὴν καλήτερον. Ἂν βρέχῃ, σκεπάζει τοὺς ὤμους του διὰ μικροῦ τινος μανδύου μέλανος, ἐξ ἐπιβερενικωμένου ὑφάσματος, ὃν τυλίσσει μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ βροχεροῦ καιροῦ, καὶ δένει ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ διὰ ζωστῆρος. Ὅπλον δὲ οὐδὲν ἄλλο φέρει, εἰμὴ βραχύ τι ῥαβδίον (truncheon ἢ staff), τὸ ὁποῖον οὐδέποτε κρατεῖ ἀναχεῖρας, ἀλλ' ἔχει ἀναπαυόμενον ἐντὸς θήκης δερματίνης, εἰς τὰ δεξιὰ τῆς ὀσφύος. Τῆς ῥάβδου ταύτης ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ποιῇ χρῆσιν ὁ πολίσμανος ἄνευ ἐσχάτης ἀνάγκης, ὅταν ἴδῃ ὅτι ἡ ἰδία του ζωὴ εἶναι εἰς κίνδυνον, ἢ ὅτι ζητεῖ ν' ἀποσπασθῇ βιαίως ἀπὸ τῶν χειρῶν του ὁ τὸν ὁποῖον συνέλαβεν. Ἀλλ' ὅμως πάντα ταῦτα εἶναι μικρὰ ἄνευ ταινίας τινὸς λευκῆς καὶ κυανῆς, ἣν δένει περὶ τὸν βραχίονα διατελῶν ἐν λειτουργίᾳ. Ἡ μαγικὴ αὕτη ταινία, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ, εἰμὴ κατά τινας ὥρας καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς περιφερείας του, κηρύττει τοῖς πᾶσι τὴν ἐξουσίαν ἣν ὁ νόμος παρέχει εἰς αὐτόν· τότε δὲ τὸ σημεῖον τοῦτο καθίσταται ὥς τι φυλακτήριον ἱερὸν, καὶ τότε σέβονται τὸν πολίσμανον καὶ οἱ ἔσχατοι τῶν βαράθρων, οἱ χείριστοι τῶν κλεπτῶν καὶ φονέων, οἱ μηδὲν γινώσκοντες ἱερὸν ἢ ὅσιον.

Ἀφ' ἧς δὲ ἡμέρας γίνῃ δεκτὸς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ὁ πολίσμανος ὑποχρεοῦται λόγῳ τιμῆς εἰς αὐτὴν καὶ μόνην νὰ δοθῇ ὅλος· οὐδὲν ἄλλο ἔργον δύναται νὰ ἔχῃ συγχρόνως, καὶ ἂν ἦναι ἔγγαμος, δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε ἡ σύζυγός του νὰ ἔχῃ ἀνοικτὸν ἐργαστήριον. Ἀνήκων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὡς στρατιώτης, χρεωστεῖ νὰ τρέχῃ ἅμα ἰδὼν σημεῖόν τι. Ἡ μητροπολιτικὴ ἀστυνομία ὀφείλει πρῶτον νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπί τε τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου (ἐξαιρέσει τοῦ ἄστεος, — City) καὶ πολλῶν κομητειῶν ἐκ τῶν πλησιεστέρων· ἐν ἄλλοις λόγοις, νὰ προστατεύῃ 3 καὶ ἥμισυ ἑκατομμύρια κατοίκων. Σημειωτέον ὅτι ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἀγγλίας ἐκτείνεται ὑπερμέτρως, καὶ τίς ποτε θὰ διαγράψῃ αὐτῆς τὰ ὅρια; ἑλώδεις τόποι, χέρσοι ἀνεπιτήδειοι, καθ' ἑκάστην μεταβάλλονται ὡς διὰ μαγείας εἰς συνοικίας εὐρύθμους, τινὲς τῶν ὁποίων εἶναι αἱ σεμνόταται καὶ πλουσιώταται τοῦ Λονδίνου. Ἡ τάσις αὕτη εἶναι ἀκράτητος· ἀγροὶ, κῆποι, πεδία χλοάζοντα, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἡ ἀπέραντος πόλις ἀπὸ τῶν πολυαρίθμων κωμῶν τῶν κειμένων ἐντὸς τοῦ Middlesex, τοῦ Surrey, τοῦ Kent, τοῦ Essex, τοῦ Hertfordshire, ἐξαφανίζονται πρὸ τοῦ παμφάγου κύματος τῆς παλιῤῥοίας ἐκείνης τῶν ὀπτῶν πλίνθων, προχωρούσης διηνεκῶς. Ἡ ἐξοχὴ οἴχεται, τὰ δένδρα πίπτουσιν, ἡ βλάστησις ἐξαλείφεται ἐπεκτεινομένων τῶν οἰκοδομῶν. Τμήματα πόας, τελευταία ἀνάμνησις τῶν λειμώνων ὅπου πρότερον ἔβοσκον οἱ βόες καὶ τὰ πρόβατα, ὑποσκαπτόμενα ὑπὸ τῆς δικέλλης, καὶ ἐπιμελῶς ἀποσπώμενα καὶ τυλισσόμενα ὡς τάπητες, μετακομίζονται ἵνα ῥοφῶσιν εἰς τοὺς παραδείσους τῶν κομψῶν ἀγροτικῶν οἰκιῶν τῶν πλουσίων. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι αἱ χρεῖαι τῆς δημοσίας ἐπιτηρήσεως ὁσημέραι αὐξάνουσιν· ὑπολογίζεται δὲ ὅτι ἕκαστος τῶν πολισμάνων τῆς μητροπόλεως ὀφείλει νὰ προσέχῃ ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας ἑξακοσίων ψυχῶν.

Ἄλλοτε, ἤτοι μέχρι τοῦ 1830, τὸ Λονδῖνον ἐφυλάττετο μόνον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· τώρα δὲ ἡ ὑπηρεσία διαιρεῖται εἰς περιπόλους τῆς ἡμέρας καὶ περιπόλους τῆς νυκτός· οἱ πρῶτοι διατρέχουσι τὰς ὁδοὺς ἀπὸ τῆς ἕκτης πρωϊνῆς ὥρας μέχρι τῆς δεκάτης νυκτερινῆς, — ἐννοεῖται δὲ ἀλλασσόμενοι ἐν τῷ μεταξύ· οἱ δεύτεροι, ἀπὸ τῆς δεκάτης νυκτερινῆς ὥρας μέχρι τῆς ἕκτης πρωϊνῆς. Οἱ πολίσμανοι εἰς οὓς ἀνατίθεται ἡ νυκτερινὴ ὑπηρεσία γρηγοροῦσιν ὀκτὼ ὥρας, καὶ τοῦτο κατὰ τοὺς ὀκτὼ μῆνας τοῦ ἔτους· κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους τέσσαρας ἐκτελοῦσι τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἡμέρας. καὶ οὕτως ἕκαστος διαδέχεται ἄλλον. Πᾶς δὲ πολίσμανος ἐκτελεῖ τὴν ὡρισμένην περιπόλησίν του ἀκριβέστατα ὡς ὡρολόγιον, ὥστε ὁ ἀνώτερός του γινώσκει καθ' ὁποιανδήποτε ὥραν ποῦ νὰ τὸν εὕρῃ. Ὀνομάζεται ἀγγλιστὶ beat ὁ χῶρος ἔνθα γρηγορεῖ ἕκαστος τῶν φυλάκων τούτων τῆς κοινῆς εὐταξίας· πᾶς χῶρος λοιπὸν μεταβάλλεται κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν εἶναι εὐρύτερος ἢ διὰ νυκτὸς, ὥστε ἡ πόλις νὰ ἦναι πεφυλαγμένη στενώτερον καθ' ἣν ὥραν διαπράττονται τὰ πλεῖστα κακουργήματα.

Ἐκτὸς τῶν πεζῶν πολισμάνων, εἶναι καὶ ἐν σῶμα τοιούτων ἐφίππων, εἰς τὸ ὁποῖον κατατάττονται οἱ νεώτεροι καὶ ἐπιτήδειοι εἰς τὴν ἱππασίαν. Οὗτοι ἐκτείνονται εἰς μακροτέρας περιπολήσεις· μέχρι τῶν περιχώρων ὅσα ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς μητροπόλεως.

Ὄχι μόνον διὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ Λονδίνου ἀποβαίνει δυσκολωτάτη ἡ ἐπιτήρησις τῆς ἀστυνομίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν κατοίκων καὶ τὴν διαφορὰν τῶν ἠθῶν. Τὸ Λονδῖνον σύγκειται ἐκ πολλῶν ὁμοῦ πόλεων· τινὲς τῶν συνοικιῶν του, παραβαλλόμεναι πρὸς ἄλλας, φαίνονται ὡς ἐν τόπῳ ἀλλοτρίῳ. Ὁ μεταβαίνων, παραδείγματος χάριν, ἀπὸ τῶν ὁδῶν Haymarket, Piccadilly καὶ Pall-Mall εἰς τὰς ἀποκέντρους Wapping καὶ Bethnal-Green, μεταβαίνει ἀπὸ τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν βαρβαρότητα. Ὑπάρχει μάλιστα περιοχή τις πρὸς πάντα διαβάτην διὰ νυκτὸς φοβερὰ, ἣν οἱ Ἄγγλοι ὠνόμασαν Tiger-Bay, ὅπου ἀληθῶς τοὺς ἀνθρώπους διαδέχονται τίγρεις ἀνθρωπόμορφοι. Εἰς τὴν κοσμοπολιτικὴν ταύτην πρωτεύουσαν βλέπει τις ἀποικίας ξένας ἐχούσας ἑκάστη ἰδίαν συνοικίαν. Οὕτω, περὶ τὴν ὁδὸν Bluegate-Fields ζῶσιν οἱ Κινέζοι, κίτρινοι τὴν ὄψιν, συσσωρευμένοι ἐντὸς πενιχρῶν καταγωγίων ὀζόντων ὀπίου, ὅπου συγχρόνως κατοικοῦσι καὶ γυναῖκες Ἀγγλίδες ἢ Ἰρλανδαὶ τῆς ἐσχάτης κακοηθείας. Ἀλλαχοῦ δὲ, εἰς τὴν ὁδὸν White-Chapel, εὑρίσκεις ὅλην τὴν Γερμανίαν. Ἡ Ἰταλία ἐκτείνεται ὄχι μακρὰν τῆς Saffron-Hill καὶ τῆς Leather-Lane· ταύτης οἱ παῖδες, λαλοῦντες ἰταλιστὶ μεταξὺ αὐτῶν, εἶναι γλύπται, ξύλων ἐπιχρυσωταὶ, γυψίνων ἀγαλματίων κατασκευασταὶ, ὀργάνων παῖκται, διαδίδοντες τὴν

ἰδέαν τοῦ καλοῦ εἰς τὰς πτωχὰς τοῦ λαοῦ τάξεις. Προσοχὴ ὅμως, διότι ἐκεῖ καὶ μαχαιρόνουν. Οἱ δὲ Παρίσιοι τοῦ Λονδίνου κεῖνται περὶ τὸ Leicester-Square καὶ τὸ Soho. Καθὼς δὲ εἰς τὸν πόλεμον ἕκαστον ὅπλον ἔχει τὴν χρῆσίν του, οὕτω καὶ ἕκαστον τμῆμα ἀστυνομικὸν ἔχει ἴδιόν τινα χαρακτῆρα, ἢ μᾶλλον χρέη ἀνάλογα πρὸς τὴν συνοικίαν ἐφ' ἧς ἀγρυπνεῖ. Ὁ πολίσμανος ὁ ἐπιτετραμμένος νὰ προσέχῃ εἰς τὰ ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Haymarket πραττόμενα ἐπίχρυσα ἐγκλήματα καὶ σκάνδαλα τοῦ συρμοῦ, δικαίως θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐξόριστος εἰς τοὺς Σκύθας, ἐὰν οἱ ἀνώτεροι τὸν ἔστελλον αἰφνιδίως εἰς τὰς συνοικίας τοῦ East-End. Ὥστε ἀπαιτεῖται ἰδία τις ἁρμοδιότης δι' ἕκαστον μέρος τῆς πόλεως.

Πρώτιστον χρέος τοῦ πολισμάνου εἶναι ἡ διατήρησις τῆς εὐταξίας ἐν ταῖς ὁδοῖς· πρέπει ὅμως ν' ἀποφεύγῃ ὅσον τὸ δυνατὸν πᾶσαν ἐπέμβασιν. Ὁσάκις εἰς τὰς μεγάλας τοῦ Λονδίνου ἀρτηρίας συμβαίνῃ συμπύκνωσις ἐκ τοῦ κυκλοφοροῦντος πλήθους, αὐτὸς χρεωστεῖ νὰ ἐπιφέρῃ ἀραίωσιν τῶν τε πεζῶν καὶ τῶν ὀχημάτων, καὶ νὰ προλαμβάνῃ πᾶν δυστύχημα. Πολλάκις ἀσκεῖ ἐξουσίαν καθαρῶς ἠθικήν· τὸν θέτουσι κριτὴν ἢ τὸν προσλαμβάνουσι σύμβουλον ὁσάκις συμβῇ τις ἔρις ἐντὸς τῆς δημοσίας ὁδοῦ, καὶ τότε ἀκούει θετικωτάτας μὲν, ἀλλὰ καὶ ὅλως ἀντιφατικὰς διαβεβαιώσεις· σπανίως ὅμως ἀπειθοῦσι πρὸς τὰς ἀποφάσεις του, αἵτινες ἄλλως τε εἶναι φρονιμώταται, ἐνῷ καὶ οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὄχλου, καὶ ἄλλην ἀνατροφὴν δὲν ἔλαβεν, εἰμὴ τὴν στοιχειωδεστάτην.

Πρὸς τούτοις, ἔχει χρείαν ὁ πολίσμανος καὶ μνημονικοῦ ὄχι κοινοῦ, καὶ ἀγχινοίας οὐκ ὀλίγης, ἵνα ἀποκρίνεται εἰς τὰς παντοίας ἐρωτήσεις, ἃς οἱ διαβάται τῷ ἀποτείνουσι. Λογίζεται ὡς γινώσκων ἕνεκα τῆς ὑπηρεσίας του ὅλας τὰς ὁδοὺς, πᾶσαν γωνίαν παράβυστον, ὅλας τὰς οἰκίας, τοὐλάχιστον τοῦ χώρου του. Ὁ πολίσμανος εἶναι ὁ ἀλάνθαστος ὁδηγὸς τοῦ ξένου ἐν Λονδίνῳ, ὁ ἄσμενος ὑπηρέτης παντὸς ἀνθρώπου εὑρισκομένου ἐν ἀμηχανίᾳ, καὶ οὐδέποτε ζητεῖ, οὔτε δέχεται ἀμοιβὴν ἀντὶ τῆς ὑπηρεσίας του. Ἂν συμβῇ ν' ἀγνοῇ ὅ,τι τὸν ἐρωτᾷς, ἀποτείνεται εἰς ἄλλον πολίσμανον, καὶ δὲν παραιτεῖται, δὲν ἀπαυδεῖ, ἂν δὲν κατορθώσῃ νὰ σὲ γίνῃ χρήσιμος. Πάντες ἐν γένει ὁμολογοῦσι τὴν σπανίαν τοῦ πολισμάνου κοσμιότητα· εἰς τὴν Γέφυραν τοῦ Λονδίνου (London-Bridge), πολλάκις ἐμφραττομένην ὑπὸ τῆς πληθύος τῶν ὀχημάτων, τὸν εἶδον ὁδηγοῦντα διὰ χειρὸς, μεταξὺ κεφαλῶν ἵππων καὶ ἁμαξῶν κυλινδουμένων, γυναῖκας περιδεεῖς, δισταζούσας νὰ διέλθωσι μόναι τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην ὁδόν. Διηγοῦνται ὅτι εἷς τῶν χαρακτήρων οἵτινες ἐποιοῦσαν τὴν βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Γαριβάλδην, ὅτε εὑρίσκετο ἐν Λονδίνῳ, εἶναι ὁ τοῦ πολισμάνου. « Γινομένου λόγου περὶ τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας (λέγεται εἰπὼν), ἀποκαλύπτω τὴν κεφαλήν μου.» Καὶ ἐνταυτῷ ἦρε τὸν πῖλόν του. Ἡ ἀρετὴ τῆς ἀστυνομίας ταύτης, ἀληθῶς κινούσης παντὸς ξένου τὸν θαυμασμὸν, εἶναι ὅτι πράττει τὸ χρέος της δραστηρίως, ἐνῷ οὐδόλως καθίσταται φιλόνεικος, οὐδόλως ἀπότομος κατὰ τοὺς λόγους ἢ τὰ σχήματα. Τῳόντι, ὁ πολίσμανος, ἀποτεθησαυρισμένην ἔχων ἐν τῇ ψυχῇ ὑπομονὴν στωϊκωτάτην, ποιεῖ χρῆσιν τῆς ἐξουσίας ἣν τῷ παρέχει ὁ νόμος μετὰ ζήλου διακριτικωτάτου καὶ ἄκρας μετριότητος. Ἔχει ὅμως καὶ ἐχθρούς· ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ οὗτοι τὸν τρέμουσιν. Ὅτε σοβαρὸς καὶ ἀπαθὴς προβαίνει κρούων τὴν λιθόστρωτον ὁδὸν μετὰ μετρημένου στρατιωτικοῦ βήματος, ὅσοι μορφῆς ὑπόπτου καὶ ἀποτροπαίου, ὅλοι ἀπομακρύνονται ἀπὸ τῆς σκιᾶς του. « Ὁ λεγάμενος! here he is! » ψιθυρίζουσι πρὸς ἀλλήλους οἱ μικροὶ κλέπται καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιτήδειοι βαλαντιοτόμοι, αἱ ὕποπτοι ἀῤῥενές τε καὶ θήλειαι ὑπάρξεις τῆς μεγαλοπόλεως, καὶ πάραυτα καθίστανται πρὸ αὐτοῦ ἄφαντοι ὅλαι αὗται αἱ μοχθηραὶ μορφαί.

Ὁ ἄνθρωπος, μεταβὰς ἀπὸ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ καταστάσεως εἰς τὸν πολιτισμὸν, ἀνέθεσε κατά τινα τρόπον εἰς τὴν κοινωνίαν τὴν φροντίδα νὰ τὸν διαφυλάττῃ· τούτου ἕνεκα πολλαὶ τῶν δευτερευουσῶν αὐτοῦ φυσικῶν δυνάμεων, ὡς τὸ ἔνστικτον τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπερασπίσεως καὶ ἡ ἄκρα ὀξύτης ἣν εἶχον αἱ αἰσθήσεις εἰς τὴν φυσικὴν κατάστασίν του, ἐξησθένησαν ἐν τῇ διαίτῃ τῶν πόλεων. Ἀλλ' ἐὰν ἤθελέ τις ν' ἀνεύρῃ τινὰ τῶν ἀρχεγόνων προτερημάτων τούτων τοῦ ἀνθρώπου, μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν τῆς ἀστυνομίας ἂς ἀναζητήσῃ αὐτά. Οὗτοι εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ, ὡς εἰπεῖν, καὶ τὰ ὦτα τῆς πόλεως. Τί μόνον; εἰς τὸν πολίσμανον ταῦτα δὲν εἶναι ἔμφυτα ὡς εἰς τὸν ἄγριον, ἀλλ' ἐπίκτητα, ἢ ἀνακτώμενα διὰ τῆς τριβῆς. Οὕτως, οἱ πρωτόπειροι ἔτι πολίσμανοι εἶναι ὡς οἱ νεοσύλλεκτοι τῶν στρατιωτῶν· ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἀσκούμενοι, διακρίνουσι περὶ αὐτοὺς πλῆθος μικρῶν πραγμάτων διαφευγόντων τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ὁ καλὸς πολίσμανος γινώσκει τὰ διαβήματα, τὰ ἤθη, τὰς τρώγλας παντὸς ὑπόπτου· διακρίνει ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τὸ μυστικὸν πολλῶν ἀμφιβόλων βίων, καὶ δίδει ὀνόματα εἰς τὰς ἀνωνύμους μορφὰς, αἵτινες περιπολοῦσι νύκτα καὶ ἡμέραν εἴς τινας τῶν συνοικιῶν τοῦ Λονδίνου ἢ τῶν πέριξ. Ἐνώπιον αὐτοῦ, αἱ οἰκίαι δὲν εἶναι ἁπλᾶ ἔργα ἐκ λίθων καὶ πλίνθων, ἀλλὰ πρόσωπα ἐμπεπιστευμένα εἰς τὴν φροντίδα του, τὰ ὁποῖα ἐπιτηρῶν ἐπερωτᾷ διὰ τοῦ βλέμματός του, καὶ οὕτω βεβαιοῦται ὅτι καλῶς διάκεινται, all is right. Ἡ ἐπαγρύπνησίς του ἐκτείνεται μέχρι τῶν ἀκατοικήτων καὶ εἰς τὸν τυχόντα ἠνεῳγμένων στεγασμάτων· βάλλει εἰς τὴν εἴσοδον αὐτῶν σημεῖόν τι, εἰς αὐτὸν καὶ μόνον γνωστὸν, ἵνα ἴδῃ ἐάν τις εἰσῆλθεν ἢ ἐπάτησεν ἐκεῖ ἐν ἀπουσίᾳ του. Ἐὰν συμβῇ νὰ εὕρῃ θύραν τινὰ ἢ παράθυρον ἀτελῶς κεκλεισμένα, ἐξυπνεῖ πάραυτα καὶ εἰδοποιεῖ τοὺς ὀλιγώρους ἐγκατοίκους. Ψηλαφεῖ πᾶσαν γωνίαν, δοκιμάζει πᾶν κλεῖθρον ἂν ἦναι στερεόν. Ποσάκις ἠρίθμησε καὶ ἀνηρίθμησε καθ' ὁδὸν τοὺς φανούς! Κλειστοῖς ὄμμασιν οὕτω γινώσκει ἀκριβῶς ποῦ πατοῦσιν οἱ πόδες του. Κατὰ τὰς ψυχρὰς καὶ βραδυπόρους ὥρας αἵτινες προηγοῦνται τῶν πρώτων σελαγισμῶν τῆς αὐγῆς, τὸ μὲν σῶμά του ἴσως δαμάζεται ὑπὸ τῆς ἀϋπνίας, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἀείποτε γρηγορεῖ, τὸ δὲ στερεὸν καὶ μετρημένον του βῆμα τρέπει τοὺς κλέπτας εἰς φυγήν. Ὁ ἔφιππος πολίσμανος, τοῦ ὁποίου εἶναι πολὺ μακρότεραι αἱ περιπολήσεις, ἔτι μᾶλλον οὗτος ἐκτίθεται εἰς τοῦ καιροῦ τὰς ἀκρασίας, εἰς τοῦ βορᾶ τὰς παγετώδεις καὶ δριμείας πνοάς· ἐν ὥρᾳ χειμῶνος διατρέχει τόπους ἐρήμους, ἐξωτάτας λεωφόρους, ἀμφοτέρωθεν τῶν ὁποίων τὰ δένδρα ἵστανται κατὰ στίχον ἄφυλλα, ἢ ἀγροὺς βυθισμένους εἰς τὴν ὁμίχλην καὶ εἰς τὸν ζόφον. Ἔχει χρείαν ἀνδρείας ψυχῆς ἵνα ἀψηφῇ τὰς ἐνδεχομένας ἐνέδρας, καὶ ἀληθῶς παρίσταται πανταχοῦ ἀτρόμητος· ὄχι μόνον εἰς τὸ πρόσωπόν

του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς πτυχὰς τὰς ἀβιάστους καὶ εὐθυγράμμους τοῦ ἀδροῦ μανδύου του διακρίνεις ἤθός τι κοινωνικῆς προσασίας. Ὁ ἵππος αὐτὸς τοῦ πολισμάνου εἶναι ὡσαύτως πολίσμανος· μικρόν τινα ἂν ἀκούσῃ θόρυβον ὕποπτον, ἀνορθοῦ πάραυτα τὸ ὠτίον· καὶ νομίζεις ὅτι τὸν ἀέρα ὅστις ἔπνευσε, τὴν γῆν ἥτις ἔτριξε, τὸν κλῶνα ὅστις ἐσείσθη, — τὸ ζῶον τὸ ἄλογον ἐπερωτᾷ.

Ἀλλ' ἄλλοτε λέγομεν πλειότερα, διότι ἀληθῶς ἡ ὕλη αὕτη, οὐ μόνον εἶναι ἀξιοπερίεργος, ἀλλὰ πιστεύομεν ὅτι καὶ ἐνδιαφέρει εἰς πάντα πολίτην ἔχοντα δικαίας ἀφορμὰς νὰ ζηλεύῃ τὸν θαυμάσιον τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας διοργανισμόν.

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΟΝ ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ ΑΥΤΗΣ.

(Ἴδε σελίδα 227 καὶ 307.)

Ὡραῖον παράδειγμα τῆς ὑπὲρ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως καὶ τῆς ψυχαγωγίας καὶ ἀνέσεως τῶν κατοίκων μεριμνης, ἣν ὤφειλε νὰ ἔχῃ πᾶσα Κυβέρνησις φιλόδημος καὶ οὐχὶ δημοφάγος, εἶναι ὁ λεγόμενος παράδεισος τῶν Σχωμοντείων γεωλόφων (parc des buttes Chaumont). Ὁ τανῦν τερπνότατος οὗτος περίπατος, κείμενος ἐντὸς τοῦ νέου περιτειχίσματος τῶν Παρισίων, ἦτο μέχρι τοῦ 1860 δύσβατός τις καὶ ἔρημος, καὶ πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν κινδυνώδης μαλιστα τόπος, ἀνεσκαμμένος πολλαχοῦ ὑπὸ ἐργατῶν

Ὁ ἐν Παρισίοις παράδεισος τῶν Σχωμοντείων γεωλόφων.

κατασκευαζόντων γύψον καὶ ἄσβεστον καὶ πλίνθους ὀπτάς. Τινὲς τῶν ὑπονόμων τὰς ὁποίας ἔβλεπέ τις αὐτόθι, εἶχον βάθος ἕως 1000 μέτρων, ὕψος δὲ ἕως μέτρων 15, καὶ οἱ θόλοι των ὑπεστηρίζοντο ὑπὸ κιόνων μεγίστων, ἵνα μὴ καταπέσωσιν ἐπὶ τῶν ἐργατῶν. Ἔκτοτε μετεμορφώθη ὁλοσχερῶς, μεταβληθεὶς ὡς διὰ μαγείας εἰς ἐπίγειον τῳόντι παράδεισον. Ἀντὶ τῶν σπηλαίων καὶ τῶν ἀνεσκαμμένων χωμάτων, πετρῶν καὶ χαλίκων ἐκείνων, ὁ προσερχόμενος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Λαφαγέτου, ἢ ἀπὸ τοῦ προαστείου τοῦ Τέμπλου, βλέπει ἐνώπιόν του, διὰ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων αἵτινες περικυκλοῦσι τὸν νέον περίπατον, τάπητας χλοεροτάτους, δένδρα θαλερώτατα, εὐρεῖς σοίχους δένδρων ἀναμέσον τῶν ὁποίων κυκλοφοροῦσιν ὀχήματα, λίμνας τεχνητὰς, ῥυάκια τεχνητὰ, ἄντρα τεχνητὰ, λόφους καὶ κολωνοὺς τεχνητοὺς, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ τέρψῃ τὴν ὅρασιν ἀγροτικὸν κάλλος ἐκεῖ συνηγμένον, ἐκεῖ πεποιημένον. Μέρος τι κρημνῶδες καὶ ἀπότομον δὲν ἠπόρησαν πῶς νὰ τὸ οἰκονομήσωσιν· ἔτρεψαν καὶ τοῦτο εἰς ἐπαγωγὸν τῆς ὁράσεως ἀντικείμενον· τὸ περιεκύκλωσαν ὑπὸ τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης, ποῦ μὲν ἐνσκάψαντες ἄντρα τέρποντα μυθικῶς τὴν φαντασίαν, ποῦ δὲ ἀπονησώσαντες αὐτὸ, ὥστε μόνον ἐκ τῶν ἄνω νὰ συνάπτεται μετὰ τῆς στερεᾶς δι' ὑψηλῆς τινος καὶ ἐλαφρᾶς γεφύρας, ποῦ δὲ ἀποκόψαντες ἐξ αὐτοῦ ἕνα βράχον ὑψιτενῆ, ἱστάμενον ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὡς βελόνη ἀπρόσιτος. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀκρωτηρίου ἤγειραν ναΐδιόν τι στρογγύλον μετὰ περιστυλίου, κατ' ἀπομίμησιν τοῦ τῆς Σιβύλλης ἐν Ῥώμῃ· ὄχι δὲ μόνον ἡ γέφυρα ἄγει εἰς αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ δρόμος περιέρπων ἐπὶ τοῦ κρημνοῦ τοῦ ἀκρωτηρίου, ἀπὸ τῆς βάσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς κορυφῆς. Τοῦτον δέ τις ἀναβαίνων, ὄχι μετὰ πολλοῦ κόπου, βλέπει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκτεινόμενον περὶ αὐτὸν τὸ τερπνότατον τῶν θεαμάτων· ἐδῶ μὲν τὰ ὕδατα ἐκθρώ-

σκουσιν ὁρμητικῶς εἰς τὴν λίμνην ἀπὸ σπηλαίων γεμόντων σταλακτιτῶν, ἐκεῖ δὲ ἐσχηματίσθησαν διὰ τῶν φυλλωμάτων τῶν αὐτόθι μεταπεφυτευμένων δένδρων αἴθουσαι· εἰς ἕτερον τῶν πρώην φαλακρῶν γεωλόφων ἐκείνων ἐφυτεύθησαν κέδροι· τῇ δε κἀκεῖσε ᾠκοδομήθησαν σκιάδες ἐκ λίθων ἢ ξύλων ἢ πλίνθων, ὅλαι βεβαμμέναι χαριέστατα.

Ὁ παράδεισος οὗτος εἶναι χωρητικότητος 22 μυριομέτρων τετραγωνικῶν· διέρχεται δ' ἔξωθεν αὐτοῦ ἡ ὁδὸς Κριμαίας καὶ δύο λεωφόροι νέαι καὶ εὐρύταται, δενδρόφυτοι. Ἐὰν δὲ ἀναχωρῶν τις ἀπὸ τοῦ παραδείσου προχωρήσῃ πρὸς τὸ νέον βουλεβάρτιον, τὸ ἀριστερόθεν τῆς συνοικίας Βελλεβίλλης, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης θέσεως ἔχει ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ ἄλλο θαυμαστὸν πανόραμα· τοὺς γεωλόφους, τὴν λίμνην, τοὺς βράχους, πρῶτον· ἔπειτα, πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, τὴν πόλιν τῶν Παρισίων· παρέκει, ὅλην τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Σηκουάνα, ἀπωτέρω δὲ τὰς Βερσαλλίας, τὸν Ἅγιον Γερμανὸν (Saint-Germain), τὰς Μάντεις, δύο πόλεις, τριάκοντα χωρία, καὶ ἐν τῇ ὁμίχλῃ τοῦ ὁρίζοντος τοὺς λόφους τοῦ Ἰσάρα (Oise) ποταμοῦ.

Ὁ παράδεισος τῶν Σχωμοντείων γεωλόφων ἠνοίχθη εἰς τὸ δημόσιον τὴν 1ην ἀπριλίου τοῦ 1867, καθ' ἣν ἡμέραν εἶχον ἀνοιχθῆ καὶ αἱ θύραι τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ.

ΕΤΗ ΗΛΙΚΙΑΣ.

— Τώρα, Χαρίλαέ μου, ὅτε εὑρίσκεσαι ὀλίγον τι καπνισμένος, εἰπέ με εἰλικρινῶς, πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Ἐγώ; ἢ τριανταοκτὼ, ἢ σαραντοκτώ.

— Κάτι μὲ εἶπες! Ἢ τριαντακτὼ, ἢ σαραντοκτώ. Πῶς γίνεται νὰ μὴ γνωρίζῃς καλήτερα τοὺς χρόνους σου;

— Ἄκουσε, φίλε μου. Τὰ χρήματά μου τὰ ἀριθμῶ, τὰ εἰσοδήματά μου τὰ ἀριθμῶ, τὰς φίλας μου τὰς ἀριθμῶ, διότι ἐνδέχεται νὰ τὰ χάσω ἢ νὰ μοῦ τὰ κλέψουν· τοὺς χρόνους μου ὅμως, ἐπειδὴ δὲν φοβοῦμαι οὔτε νὰ τοὺς χάσω, οὔτε νὰ μοῦ τοὺς κλέψουν, καὶ εἶμαι ἥσυχος δι' αὐτοὺς, ποτὲ δὲν τοὺς ἠρίθμησα.

—

ΚΥΝΗΓΟΣ ΑΠΕΙΡΟΣ.

Ὁ ἀγαθός μου διδάσκαλος εὑρίσκετό ποτε εἰς κυνηγεσίαν. Ἐκεῖ, ἐκπετᾷ ἔνδοθεν τῶν σκελῶν του μία πέρδιξ· συγχρόνως δὲ σχεδὸν φεύγει καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν του ἡ τυφεκοβολή. Ἡ πέρδιξ ἐν τούτοις ὑπερῆλθε φράκτην τινὰ παρακείμενον, ὡς νὰ μὴ ἔπαθε τίποτε, καὶ μόνον ἀφῆκε καθ' ὁδὸν ὀλίγα τινὰ πτερά. Ὁ διδάσκαλός μου πηδᾷ πάραυτα καὶ αὐτὸς τὸν φράκτην, ἐλπίζων ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ τριγύρω πεσμένην τὴν πέρδικα. Προχωρεῖ, ἐπιστρέφει, βλέπει περὶ τοὺς πόδας του.... πέρδιξ τίποτε. Παρέκει ἠρωτρία τις γεωργός.

— Αἴ, μάστορα! δὲν εἶδες μίαν πέρδικα ἐδῶ νὰ πέσῃ;

— Νὰ πέσῃ; ὄχι, αὐθεντικό.

— Παράδοξον πρᾶγμα!... καὶ ὅμως εἶδα τὰ πτερά της εἰς τὸν ἀέρα νὰ πετοῦν.

— Τὰ πτερά της, κ' ἐγὼ τὰ εἶδα νὰ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα· τόσον μάλιστα καλὰ ἐπετοῦσαν, ὥστ' ἐσήκωναν καὶ τὸ κρέας της.

ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΑΙ ΑΠΑΤΑΙ.

Ἰατρός τις τῶν ἐνταῦθα διηγεῖται τὰ ἑπόμενα.

Εἶχε κάμει τὴν αὐτοψίαν νηπίου τινὸς ὑδροκεφάλου· ἐκπλαγεὶς δὲ ἐκ τῆς τεραστίας τοῦ ἐγκεφάλου ἀναπτύξεως, ἠθέλησε νὰ ἀναλύσῃ αὐτὸν χάριν σπουδῆς. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε καιρὸν, ἐτύλιξε τὸν ἐγκέφαλον εἰς μίαν ἐφημερίδα, καὶ τὸν ἔδωκεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην του, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάλυσιν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του ἐν ὑπομονῇ. Ἡ μαγείρισσα τοῦ ἰατροῦ, — ἐμαντεύσετε ἤδη, — παραλαβοῦσα ἐκ τοῦ ὀχήματος ὅσα ἄλλα ἔφερεν ὁ κύριός της, εἶδε καὶ τὸν ἐγκέφαλον, κατ' οὐδὲν διαφέροντα ἐγκεφάλου μοσχαρίου. Τὸν μετέφερε λοιπὸν εἰς τὸ μαγειρεῖον ποιοῦσα διὰ τῶν ὤμων της σχῆμά τι δυσαρεσκείας, ὡς πράττουσιν ὅλαι αἱ μαγείρισσαι ἐν Παρισίοις, ὅταν οἱ κύριοί των ἀγοράσωσί τι ἐδώδιμον ἀντ' αὐτῶν, ἀναιδῶς ὠφελουμένων ἐκ τῆς ἀγορᾶς πάντοτε.

Τὴν ἐφαίνετο παράδοξον ὅτι κατεδέχθη ὁ κύριός της, ἄνθρωπος σοφὸς, καὶ πλούσιος ἄλλως τε, νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ κρεωπώλιον· ἀλλ' ἐν τούτοις ἐνησχολήθη εἰς μαγείρευσιν τοῦ ἐγκεφάλου.

Τόσον ἤρεσεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς τὸν ἰατρὸν τὸ φαγητὸν τοῦτο, ὥστε, τρώγων ἔτι, ἐκάλεσε τὴν μαγείρισσαν, καὶ τῇ παρήγγειλε ν' ἀγοράσῃ καὶ αὔριον ἕνα τοιοῦτον ἐγκέφαλον.

— Ἀπὸ ποῖον μακελλεῖον, κύριε; ἠρώτησεν ἡ Λουΐζα μεψιμοίρως πως.

— Ἐμὲ ἐρωτᾷς; σὺ εἰξεύρεις ἀπὸ ποῖον.

— Ἐγὼ, πῶς νὰ ἞ξεύρΩ; Ὁ κύριος ἀγοράζει τώρα μόνος του τὰ τρόφιμα... σημεῖον ὅτι δὲν εὐχαριστεῖ τὸν κύριον ἡ ἐδική μου ὑπηρεσία...

— Τί κάθησαι καὶ μὲ λέγεις;... μόνος μου τώρα ἀγοράζω τὰ τρόφιμα;...

— Βέβαια... αὐτὸν τὸν μυελὸν, δὲν τὸν ἐφέρετε μέσα εἰς τὸ ὄχημά σας;

Ὁ ἰατρὸς ἔβαλε φωνήν... φωνὴν φρικώδη· πάραυτα δὲ ἀναπηδήσας ἀπὸ τῆς καθέδρας, ἔτρεξεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του.

Ὦ θεία πρόνοια, εὐλογητὸν τὸ ὄνομάσου, ὅτι μᾶς ἐχορήγησες τὸ ἐμετικόν!

Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἓν μόνον φαγητὸν εἶναι ἀπηγορευμένον ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ ἰατροῦ αὐστηρῶς, καὶ μαντεύετε ποῖον.

ΓΝΩΣΕΙΣ ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ.

ΟΔΟΝΤΩΝ ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ.

Πλύνε τοὺς ὀδόντας σου τακτικῶς καὶ καλῶς διὰ ψηκτρίδος ἁπαλῆς, ἵνα ἀποβάλλεται ἀπ' αὐτῶν ἡ προσκολλωμένη τρύξ (tartre). Τὰ χαμαικέρασα (fraises), συνεχῶς τρωγόμενα, ἀπέδειξεν ἡ πεῖρα ὡς διαλυτικὰ τῆς τρυγὸς τῶν ὀδόντων.

ΟΔΟΝΤΑΛΓΙΑΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ.

Ἀνάμιξον 48 γραμμαρίων κίναν τῆς Περουβίας μετὰ 5 γραμμαρίων ἅλατος ἀμμωνιακοῦ ἐντὸς ὕδατος, καὶ πρὶν ἢ κάμῃς χρῆσιν αὐτῶν τάραξον αὐτὰ καλῶς ἐντὸς τοῦ ἀγγείου. Ἔπειτα χύσον ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου εἰς ἓν μύστρον (χουλιάριον), τὸ ὁποῖον κρατεῖ πλησίον τοῦ στόματος, καὶ βάφων ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου τρίβε τοὺς ὀδόντας καὶ τὰς

ὀδοντοκοιλίας, τὰς ὁποίας ἔπειτα πρέπει νὰ ἐκπλύνῃς διὰ θερμοῦ ὕδατος. Διὰ τοῦ θεραπευτικοῦ τούτου προφυλάττονται οἱ τε ὀδόντες καὶ αἱ ὀδοντοκοιλίαι, τρεφόμεναι περὶ αὐτούς.

ΠΥΡΕΤΟΥ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΜΕΣΟΣ.

Καθ' ἣν ὥραν ὁ πυρετὸς εἶναι εἰς τὸν παροξυσμόν του, λάβε ἐν ὠὸν νωπὸν, καὶ πίε το ἐντὸς ῥακῆς ἑνὸς μικροῦ ποτηρίου, ἔπειτα πέσε εἰς τὴν κλίνην πάραυτα. Διὰ τοῦ ἁπλουστάτου τούτου φαρμάκου ἰατρεύθησαν πολλοὶ, πολλὰ ἄλλα ἰατρικὰ μεταχειρισθέντες ἀνωφελῶς πρότερον.

ΠΥΡΟΚΟΝΕΩΣ ΣΥΝΘΕΣΙΣ.

Νίτρου 75 μέρη, ἄνθρακος 12 $^1/_2$, θείου 12 $^1/_2$.

ΤΟ ΠΟΤΟΝ ΤΟΥ ΑΨΙΝΘΙΟΥ.

Τὸ ποτὸν τοῦ ἀψινθίου κατασκευάζεται ἐκ τῆς διασταλάξεως κορυφῶν τοῦ ὁμωνύμου φυτοῦ, μετὰ συριακῆς ῥίζης (angelica), φυτοῦ τινος μαγνηλιοειδοῦς, βαδιάνης (badiane) λεγομένου, κλπ. Τὸ κρᾶμα τοῦτο φαίνεται ἀθωότατον, ἀλλ' ἄκουσον τί δύνατσι. Ἔχεις ἐξ ἀκοῆς τὸ λεγόμενον πρωσσικὸν ἢ κυανυδρικὸν ὀξὺ, τὸ φονεῦον ἀκαριαίως ὅν τινα ἐγγίσῃ. Λοιπὸν, ἐὰν χύσῃς δέκα σταλαγμοὺς ἐξ αὐτοῦ εἰς ἓν λίτρον ὕδατος, καὶ ἐὰν ἀφ' ἑτέρου χύσῃς ἐξ σταλαγμοὺς ἀψινθίου εἰς ἄλλο ἀγγεῖον περιέχον ἐπίσης ἓν λίτρον ὕδατος, ἔπειτα δὲ βάλῃς εἰς τὰ δύο ταῦτα νερὰ ἰχθύας τινὰς ζῶντας, οἱ εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ ἀψινθίου βληθέντες θὰ τελευτήσωσι τετράκις ταχύτερον τῶν βληθέντων εἰς τὸ ὕδωρ τὸ δηλητηριασθὲν διὰ τοῦ φοβεροῦ πρωσσικοῦ ὀξέως. — Τοῦτο πρὸς εἴδησιν τῶν πινόντων τὸ ἀψίνθιον.

Ὁ ἀναπολῶν διηνεκῶς τὴν συμφοράν του ἐρεθίζει πληγὴν ἀναξέων αὐτήν.

—

Τοῦ μικρόνοος τὸ μόνον καταφύγιον εἶναι σοβαρότης ἤθους.

—

Ἡ παιδικὴ καὶ ἡ γεροντικὴ ἡλικία ἀναπαύονται ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ἀμεριμνησίας· ἡ νεότης, ἐπὶ τῶν ῥόδων καὶ τῶν ἀκανθῶν τοῦ ἔρωτος· ἡ ὥριμος ἡλικία, ἐπὶ τῆς φλογερᾶς ἐσχάρας τῆς φιλοδοξίας.

ΟΙ ΣΙΑΜΙΤΑΙ ΔΙΔΥΜΟΙ.

Περὶ τοῦ παραδόξου φαινομένου τῆς συγκολλήσεως τῶν διδύμων σιαμιτῶν ἀδελφῶν εἶχε γένει λόγος μέγας πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἤδη, ὅτε ἦλθον οὗτοι κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Εὐρώπην· κατ' αὐτὰς δὲ περιμένονται ἐν Παρισίοις, ὅπου ἐπανέρχονται ἀφοῦ περιῆλθον τὸν παλαιὸν καὶ νέον κόσμον, ἐκπλήττοντες ἅπαντας τοὺς θεωμένους αὐτούς· ἐπανέρχονται δὲ ἵνα ὑποβληθῶσιν εἰς χειρουργικὴν ἐγχείρησιν, μὴ ὑποφέροντες νὰ διάξωσι τὸν ὑπόλοιπον βίον των οὕτως ἀδιάσπαστοι, καθόσον μάλιστα προβαίνει ἡ ἡλικία.

Ὀνομάζονται ὁ μὲν Κιάγγ, ὁ δὲ Ἔγγ, ἤ, ἂν θέλετε, ὁ μὲν Ἔγγ, ὁ δὲ Κιάγγ, ἐπειδὴ μεταξὺ αὐτῶν δὲν ὑπάρχει λόγος πρωτείων· καθὼς δὲ δύναται νὰ κρίνῃ ἕκαστος ἐκ τῆς ἐπισυνημμένης εἰκόνος, οἱ σιαμῖται ἀδελφοὶ εἶναι, ἕκαστος ἰδίως, κατὰ πάντα τέλειοι· μηδὲ τοὺς ἐκλάβῃ τις μονόχειρας βλέπων αὐτοὺς οὕτω σχεδιογραφημένους· ἕκαστος αὐτῶν ἔχει ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, ἀλλ' ὁ σχεδιογράφος παρέστησε τοῦ μὲν τὸν δεξιὸν, τοῦ δὲ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἐστραμμένον πρὸς τὰ νῶτα, ἵνα οἱ βλέποντες διακρίνωσι τὸ μέρος τὸ ὁποῖον τοὺς κρατεῖ συνηνωμένους ἀδιασπάστως· ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι τὸ περίεργον.

Περὶ τῶν σιαμιτῶν ἀδελφῶν δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι τῳόντι οἱ δεσμοὶ τοῦ αἵματος δὲν εἶναι λέξις κενή· ἐπειδὴ ἡ φύσις τοὺς συνῆψε διὰ συνδέσμου τινὸς ἐκ σαρκὸς ζωτικωτάτης· ἔχει δὲ αὕτη περιφέρειαν δέκα ἢ δώδεκα ἀγγλικῶν δακτύλων, καὶ κεῖται παρὰ τὰ οὐσιωδέστατα τῶν ὀργάνων τῆς ζωῆς, ἤτοι πλησίον τῆς καρδίας τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ πνεύμονος τοῦ ἑτέρου.

Οἱ τερατολόγοι, ἤτοι οἱ σπουδάζοντες ἰδίως τὰς τερατώδεις ἀνωμαλίας τῆς φύσεως, τάττουσι τοὺς σιαμίτας ἀδελφοὺς μεταξὺ τῶν διπλῶν τεράτων· ταῦτα δὲ εἶναι τὰ σπανιώτατα πάντων, ὡς ὁ δικέφαλος μόσχος, κτλ. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ἱκανὰ, καὶ ὁ Βυφφὼν ἐξιστορεῖ δύο εὐειδεῖς νεάνιδας, τὰς ὁποίας ἡ φύσις εἶχε συγκολλήσει ἐκ τῶν νώτων.

Ἐν γένει, τὰ ἀλλόκοτα πλάσματα ταῦτα δὲν εἶναι μακρόβια· ἀλλ' οἱ σιαμῖται ἀδελφοὶ ἐξαιροῦνται τοῦ κανόνος. Ἰδοὺ δὲ ἐν συνόψει ἡ ἱστορία των.

Πρῶτον ἐφάνησαν ἐν Εὐρώπῃ ἐν ἔτει 1818, κομισθέντες ὑπὸ πλοιάρχου τινὸς, Bunker ὀνομαζομένου, ἐκ τοῦ βασιλείου τοῦ Σιὰμ, ὅπου ἐγεννήθησαν. Ἔκτοτε περιεφέροντο κινοῦντες τὴν περιέργειαν τοῦ κόσμου, καὶ ἐκ τούτου κερδαίνοντες πολλὰ χρήματα. Πλουτήσαντες λοιπὸν ἐκατοίκησαν εἰς τὴν βόρειον Καρολίνην, μίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου ἠγόρασαν κτήματα. Ἐκεῖ δὲ καὶ ἐνυμφεύθησαν· εὑρέθησαν δύο κόραι, ἀδελφαὶ μάλιστα, καὶ ὡραῖαι, — ἂν πιστεύσωμεν κατὰ πάντα τὴν ἱστορίαν ἣν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, — αἱ ὁποῖαι οὐδὲν εἶδον πρόσκομμα ἐν τῷ στενῷ συνδέσμῳ τῶν μελλονύμφων των, καὶ ἐκ τοῦ διπλοῦ συνοικεσίου τούτου ἐγεννήθησαν δεκαοκτὼ τέκνα, ἐννέα ἑκατέρωθεν.

Λέγεται ὅτι πρῶτος ὁ Ἔγγ συνέλαβε τὴν ἰδέαν περὶ χωρισμοῦ, καὶ ὅτι ὁ Κιάγγ δὲν ἠθέλησε νὰ στέρξῃ εἰς αὐτὸ κατ' οὐδένα τρόπον· ἀλλὰ σήμερον μετέβαλε καὶ οὗτος διάθεσιν, ἐπίκειται δὲ ὁ χωρισμός· διότι, ἂν πιστεύσῃ τις τὰ ἀδόμενα, εἶναι σχεδὸν πέντε ἔτη ἀφότου διεδέχθη ψυχρότης τὴν προτέραν θερμὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην τῶν διδύμων· ἔπαυσαν τοῦ νὰ συνομιλῶσι, καὶ ἡ θέσις των οὕτω κατήντησεν ἀληθῶς ἀφόρητος. Ἡ δὲ πρώτη ἀφορμὴ τῆς δυσαρεσκείας των προῆλθεν ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ πολέμου, ὅτε ὁ μὲν Ἔγγ ἐκηρύχθη σφοδρὸς ὑπέρμαχος τῆς ἑνώσεως τῶν Πολιτειῶν, ὁ δὲ Κιάγγ ἤθελε τὸν χωρισμὸν αὐτῶν· θὰ προέβαινον δὲ μέχρι μονομαχίας, ἂν δὲν τοὺς ἠμπόδιζον οἱ κλαυθμοὶ τῶν γυναικῶν καὶ τέκνων των.

Κατ' ἄλλους δὲ πάλιν, οὐδεμία τοιαύτη ἔρις ἐγεννήθη μεταξύ των· ἀλλ' ἀσθενήσαντος τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο, ἡ ἰατρικὴ θεραπεία ἣν οὗτος ἀκολουθεῖ τὸν ἀναγκάζει εἰς ἐκπλήρωσιν χρειῶν τινων, τὰς ὁποίας ὁ ἕτερος δὲν δύναται τοῦ λοιποῦ ν' ἀνέχεται συνδεδεμένος οὕτω μετ' ἐκείνου.

Ὁπωσδήποτε, οἱ δίδυμοι τοῦ Σιὰμ ἀπεφάσισαν ἐκ συμφώνου νὰ ὑποστῶσι τὴν χειρουργικὴν ἐγχείρησιν, ἥτις ἄλλως τε θ' ἀπέβαινε καὶ ἄνευ ταύτης τῆς ἀποφά-

σεώς των ἄφευκτος ἐντὸς ὄχι πολλοῦ χρόνου, ἐκ τοῦ φυσικοῦ θανάτου τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο. Ἀκούσαντες δὲ τὴν φήμην τοῦ περιωνύμου γάλλου χειρούργου Νελατῶνος, εἰς τοῦτον προσέρχονται.

Εἰκάζεται ὅτι ἡ ἐγχείρησις αὕτη δὲν εἶναι ὅσον ὑποτίθεται κινδυνώδης· ἀφοῦ ἕκαστος τῶν ἀδελφῶν ἠσθένει μόνος, συμπεραίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει στενὴ συνάφεια μεταξὺ τῶν καιρίων ὀργάνων των.

Ἂν ἡ ἐγχείρησις ἀποβῇ κατ' εὐχὴν, δύναταί τις νὰ φανταασθῇ ὁποίαν ἀνακούφισιν θὰ αἰσθανθῇ ἕκαστος τῶν διδύμων μετὰ τοσούτων ἐτῶν δέσμευσιν; Ἤδη ἀκούομεν τὸν Ἔγγ νὰ λέγῃ, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἐξέλ-

Κιάγγ καὶ Ἔγγ, οἱ σιαμῖται δίδυμοι.

θῃ πρῶτον ἐκ τῆς οἰκίας ἄνευ τοῦ ἀδελφοῦ του, — « Κάτι ἐλησμόνησα... νομίζω τὸ μανδυλί μου... Ἄ, ὄχι, τὸν Κιάγγ! »

ΤΑ ΝΕΑ ΠΑΡΟΧΘΙΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Μέχρι τοῦδε, αἱ πλεῖσται τῶν οἰκοδομῶν αἵτινες κεῖνται παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ταμέσιος ἐν Λονδίνῳ, ὡς καὶ αἱ πορεῖαι, ἦσαν ἀνάξια τῆς λαμπρᾶς ταύτης μεγαλοπόλεως· μόλις δὲ ἀπὸ τοῦ 1840 ἐγένετο φροντὶς περὶ καλλωπισμοῦ τῶν ὀχθῶν τούτων, καὶ τὴν 6 τοῦ παρελθόντος αὐγούστου μηνὸς ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τῆς διευθετήσεως μέρους αὐτῶν, ἐκτεινομένου ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τῶν ἀτμοπλόων, ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Essex-street, μέχρι τῆς γεφύρας τοῦ Οὐεστεμινστερίου.

Ἐβράδυνε τοῦτο νὰ γίνῃ, ἀλλὰ γίνεται ἀληθῶς μέγα καὶ ὡραῖον. Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ γιγαντείου ἔργου περὶ οὗ ὁ λόγος εἶναι, κατὰ μὲν τὰ δύο τρίτα σχεδὸν τοῦ μήκους του, ἐστρωμένον διὰ λίθων κανονικῶς λαξευμένων, τὸ δ' ἐπίλοιπον δι' ἄμμου λεπτῆς, τὴν ὁποίαν θ' ἀντικαταστήσωσιν ὡσαύτως λίθοι ἐντὸς ὀλίγου.

Πολλὰ προσκόμματα ἀπήντησεν ὁ δῆμος θέλων νὰ

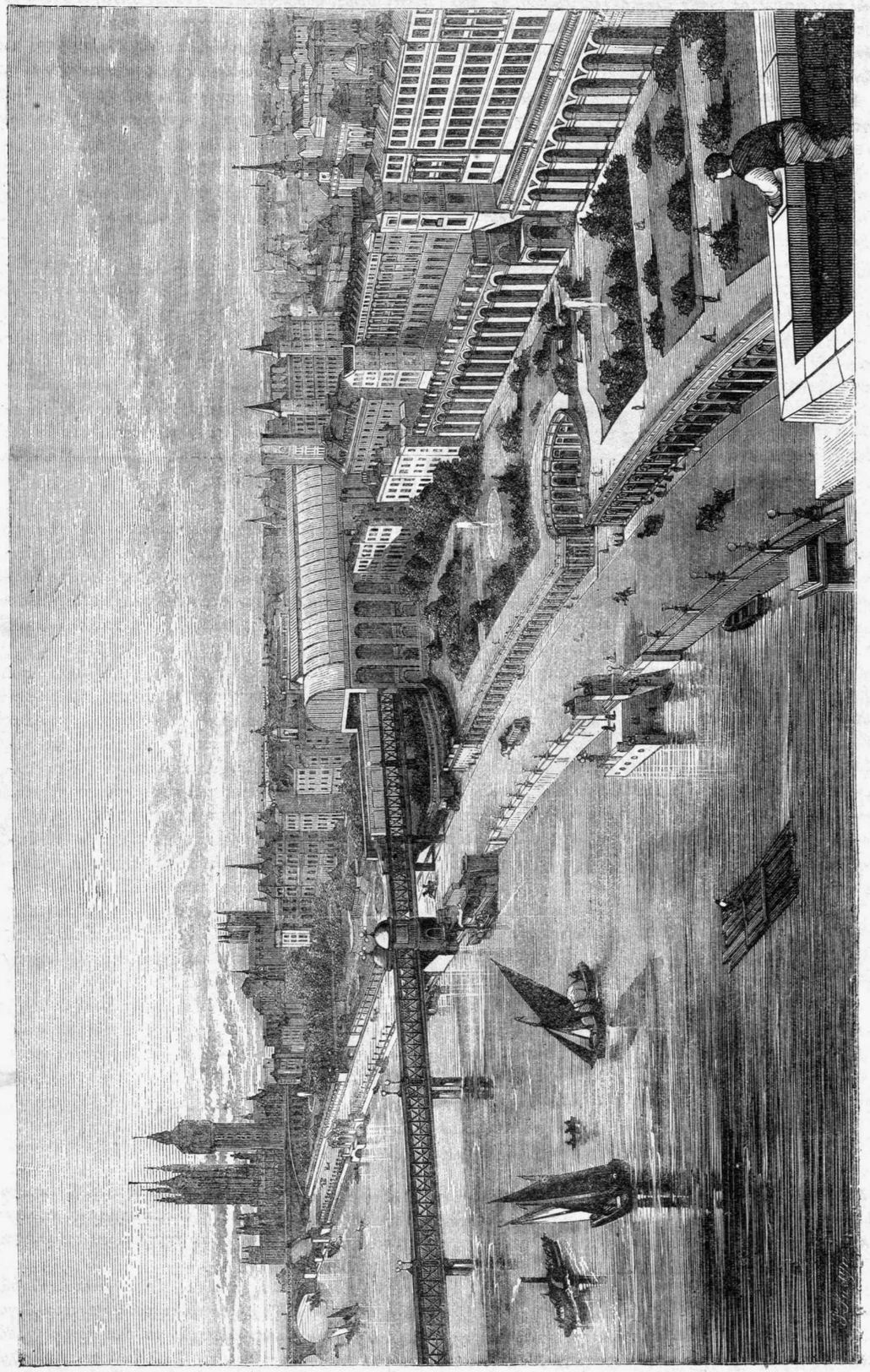

Τὰ νέα παρόχθια τοῦ Λονδίνου.

ἀνοίξῃ τὴν πορείαν ταύτην εἰς τὸ δημόσιον, ἐξ οὗ καὶ ἐβράδυνε τοσοῦτον ἡ ἐπιχείρησις τοῦ ἔργου. Οἱ κάτοχοι τῶν παρὰ τὰς ὄχθας παλαιῶν οἰκοδομῶν κατ' οὐδένα τρόπον ἔστεργον νὰ παραχωρήσωσι τὸν ἀπαιτούμενον τόπον, καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν σέβας εἶναι μέγιστον.

Τοῦ διορθωθέντος παροχθίου τὸ πρὸς διάβασιν τῶν πεζῶν διαβατῶν μέρος εἶναι λαμπρῶς ἐστρωμένον διὰ πλακῶν, καὶ ἔχει 20 ἀγγλικῶν ποδῶν πλάτος. Καὶ ἔνθεν μὲν συνάπτεται μετὰ τοῦ χείλους αὐτοῦ τοῦ παροχθίου, ἔνθεν δὲ ἀπολήγει εἰς τὴν κυρίως ὁδὸν, πλάτος ἔχουσαν ποδῶν 100, ἐκτὸς εἰς τὴν γέφυραν τῆς Οὐατερλούης, ὅπου στενοῦται ἐξ ἀνάγκης ἀρχιτεκτονικῆς.

Ὁ τοῖχος ὅστις σχηματίζει τὸ παρόχθιον, ἔχων τὰ θεμέλια ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, εἶναι ἐκ γρανίτου· κυκλώπειον ἔργον· καὶ πάχος μὲν ἔχει 8 ποδῶν, μῆκος δὲ ποδῶν 7000, ὕψος δὲ 40. Τὰ θεμέλια ἔχουσι βάθος ἀπὸ 16 μέχρι 30 ποδῶν· ἐχρειάσθη δὲ πρὸς κατασκευὴν τοῦ παροχθίου, τῶν χειλέων αὐτοῦ κλπ. γρανίτης μὲν 700,000 ποδῶν κυβικῶν, πλίνθοι δὲ ὀπταὶ 30,000,000, λιθοκόλλα δὲ (λάσπη) 300,000 μοδίων, ἄλλαι δὲ ὕλαι, ὡς χάλικες καὶ χώματα πρὸς ἐπικατάχωσιν, ἑνὸς ἑκατομμυρίου κυβικῶν ποδῶν. Ἐσκάφη δὲ ἡ ἀπήχθη γῆ 12,000 κυβικῶν μέτρων, καὶ 1,200,000 κυβικῶν μέτρων ἄλλη γῆ μετηνέχθη αὐτόθι. Οὐδέποτε ἔργον ἄλλο ἀπήτησε τοσοῦτον ὑλικόν.

Εἰς τὴν προτεθειμένην εἰκόνα ὁ ἀναγνώστης διακρίνει σαφῶς μέρος τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ διερχομένου τὸ Λονδῖνον ποταμοῦ Ταμέσιος, μετὰ τῶν νεοκτίστων παροχθίων. Τὸ πρὸς τ' ἄνω μέγα καὶ ὑψηλὸν οἰκοδόμημα εἶναι τὸ ἀνάκτορον τοῦ Οὐεστμινστερίου, ὅπου καὶ αἱ Βουλαί· ἡ δὲ παρακειμένη γέφυρα φέρει τὸ ὄνομα τοῦ μεγάρου τούτου. Ἡ κατωτέρω γέφυρα χρησιμεύει μόνον εἰς σιδηρόδρομον, τοῦ ὁποίου ὁ διακρινόμενος εὐρὺς σταθμὸς κεῖται ἐν τῇ συνοικίᾳ Charing-Cross. Εἰς τὴν βάσιν τῆς εἰκόνος, δεξιόθεν, ὅπου παρίσταται ἐργάτης τις παρατηρῶν πρὸς τὸν ποταμὸν, εἶναι ἡ ἀρχὴ ἄλλης γεφύρας, τῆς τῆς Οὐατερλούης. Μετ' αὐτὴν δ' ἐπέρχεται ἡ γέφυρα τῶν Μελάνων Ἀδελφῶν (μὴ φαινομένη ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ), καὶ ἔπειτα ἡ τοῦ Σουθουάρκου. Εἰς ἴσην σχεδὸν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν δύο τελευταίων ἐγείρεται ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἔπειτα ἀπαντᾶται ἡ κυρίως λεγομένη τοῦ Λονδίνου Γέφυρα, πλησίον τῆς ὁποίας, ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε ὄχθης, εἶναι τὸ ἄστυ (City), ἤτοι τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῆς μεγαλοπόλεως· καὶ πρῶτον μὲν τὸ τελωνεῖον, ἐνδοτέρω δὲ ἡ Ἀγγλικὴ Τράπεζα καὶ τὰ σημαντικώτατα τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ τῶν ὁμογενῶν ἡμῶν· ἐνῷ αἱ οἰκίαι τῶν πλείστων ἐξ αὐτῶν κεῖνται εἰς συνοικίαν πολὺ ἀπέχουσαν ἐκεῖθεν, — πρὸς τὸν ὁρίζοντα τῆς εἰκονογραφίας ἡμῶν, δεξιόθεν.

Ὥστε ἡ ὄχθη αὕτη εἶναι ἡ σημαντικωτέρα τῆς μητροπόλεως.

Εἴπομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1840 εἶχε σχεδιασθῆ ἡ κατασκευὴ παροχθίων κανονικῶν ἐπὶ τοῦ Ταμέσιος· μόλις ὅμως τὸ 1863 ἐλήφθη ἡ ἐπὶ τούτου συναίνεσις τῶν Βουλῶν, καὶ τὸ ἑπόμενον ἔτος, κατὰ φεβρουάριον, ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν· καὶ διὰ μὲν τὸ πρὸς βορρᾶν τμῆμα, τὸ μεταξὺ τῆς γεφύρας τοῦ Οὐστεμινστερίου καὶ τῆς τῶν Μελάνων ἀδελφῶν (Blackfriars), ἐδαπανήθησαν 843,000 λ. στερλινων, διὰ δὲ τὸ πρὸς νότον, ἤτοι τὸ ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ Οὐεστεμινστερίου μέχρι τῆς τοῦ Βωξάλλου, κατεβλήθησαν 309,000.

Τὰ παρόχθια ταῦτα, ἐγερθέντα ἐπὶ τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς ἰλύος τοῦ ποταμοῦ, θὰ σχηματίσωσι πρὸς τὸ ἐνδότερόν των μεγαλοπρεπῆ γραμμὴν ὡραίων κήπων, οἰκιῶν καὶ πλατειῶν· ἀλλ' ἅπασαι αἱ ἐπικοσμητικαὶ ἐργασίαι βραδύνουσιν, ἕνεκα τῆς κατασκευῆς τοῦ λεγομένου Μητροπολιτικοῦ σιδηροδρόμου· διότι ποιοῦντες λόγον περὶ τῆς ὁρατῆς ἐπιφανείας τῶν τοῦ Λονδίνου παροχθίων, μικρόν τι μόνον μέρος τοῦ ἀξιοθαυμάστου ἔργου τούτου ἀνεφέραμεν· ἴσως δὲ εἶναι πολὺ περιεργότερα τὰ ὑπὸ τὴν γῆν αὐτῶν ἀφανῆ, καὶ ἰδοὺ πῶς.

Ὄπισθεν τῶν λαξευτῶν λίθων δι' ὧν ἐκτίσθη ἡ πρόσοψις τοῦ παροχθίου προσετέθη παχύτατος τοῖχος ἐκ πλίνθων ὀπτῶν. Ἐντὸς τοῦ τοίχου τούτου οἰκονομήθησαν ὑπόγειοι πόροι κατευθυνόμενοι παραλλήλως τοῦ ποταμοῦ, ἵνα τεθῶσιν ἐντὸς αὐτῶν σιδηροῖ σωλῆνες χρησιμεύοντες, ὁ μὲν ὡς ὑδραγωγὸς, ὁ δὲ ὡς ἀτμιδαγωγὸς, ὁ δὲ ὡς ἠλεκτραγωγός. Ὁ τελευταῖος οὗτος περιέχει τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα. Οὕτω δὲ, ὁσάκις γίνῃ χρεία ἐπισκευῆς τινος, οἱ ἐργάται δὲν θὰ ἦναι ἠναγκασμένοι νὰ σκάπτωσι τὸ ἔδαφος τοῦ παροχθίου, καὶ νὰ κωλύεται ἐκ τούτου ἡ κυκλοφορία τῶν διαβατῶν. Ὁ δὲ ὀχετὸς τῶν ἀκαθαρσιῶν, εἶναι κυλινδρικοῦ σχήματος, ἔχων διάμετρον μὲν ἀπὸ 7 ποδῶν καὶ 9 δακτύλων μέχρις 8 π. καὶ 3 δ., κλίσιν δὲ 2 ποδῶν κατὰ πᾶσαν χιλιάδα μέτρων.

Ἕτερος εὐρύτατος πόρος, ὑπόγειος καὶ κυκλοτερὴς, βαθύτερον τούτων ἠνεῳγμένος καὶ διασταυρῶν τοὺς ἄλλους κατὰ γωνίαν ὀρθὴν, διαπερᾷ ὑπὸ τὸν Τάμεσιν· δι' αὐτοῦ δὲ μέλλει νὰ διέρχεται σιδηρόδρομος ἀτμοσφαιρικὸς, συνάπτων τὸν σταθμὸν τοῦ Charing-Cross μετὰ τῶν σταθμῶν τῆς Οὐατερλούης καὶ τοῦ South Western.

Τέλος, ἄλλος τις πόρος, καὶ οὗτος ὑπόγειος, ὁ τοῦ Μητροπολιτικοῦ σιδηροδρόμου, διέρχεται ἐν μέρει ὑπὸ τὰ παρόχθια. Διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τούτου οἱ πολῖται μεταβαίνουσι καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῶν οἰκιῶν εἰς τὰ γραφεῖά των καὶ τ' ἀνάπαλιν. Ἂν καὶ ὑπὸ γῆν, ὁ σιδηρόδρομος οὗτος εἶναι εὐάερος καὶ πεφωτισμένος διὰ τῆς ἀτμίδος· διατελεῖ δ' ἐν ἐνεργείᾳ ἀπὸ τοῦ 1863.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰ ὑπὸ γῆν, καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα τῶν παροχθίων. Δὲν εἶναι ἆρά γε δυνατὸν νὰ κτισθῶσι τοιαῦτα καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει; Πῶς θὰ μετεβάλλετο ἡ ὄψις τῶν ὀχθῶν τοῦ Γαλατᾶ, παραδείγματος χάριν! Τὸ αὐτὸ τοῦτο δύναταί τις νὰ εἴπῃ καὶ περὶ πάσης ἄλλης πόλεως κειμένης παρὰ θάλασσαν ἢ ποταμόν.

Ὁσάκις ἂν βλέπομεν καλόν τι ἔργον ἐν τῇ ἑσπερίᾳ Εὐρώπῃ, ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ τρέξῃ ὁ νοῦς ἡμῶν εἰς τὰς οἰκτρὰς στερήσεις τῶν τόπων, ὧν ἐτύχομεν δυστυχὲς γέννημα. Θ' ἀποθάνωμεν ἐν τούτῳ τῷ στεναγμῷ.

Η ΤΟΥ ΣΙΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ἡ γένεσις τοῦ σίτου ἀνάγεται μέχρι τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων· δὲν ἀπαντᾶται ὁ καρπὸς οὗτος σήμερον εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, ἀλλ' εἰκάζουσί τινες ὅτι μετεμορφώθη διὰ τῆς καλλιεργείας ἀπὸ κατωτέρου εἴδους, οἷον τῆς ζέας (ἀσπροσιτίου) ἢ τοῦ αἰγίλοπος (βρόμης).

Ἡ μυθολογία ἀποδίδει τὴν τιμὴν τῆς ἐφευρέσεως αὐτοῦ ὁτὲ μὲν εἰς τὸν Ὄσιριν, θεὸν τῶν Αἰγυπτίων, ὁτὲ δὲ εἰς τὴν Δήμητρα, τὸ πρῶτον καλλιεργήσασαν τὸν σῖτον εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἕννης, ἐν Σικελίᾳ. Οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Κρῆτες καὶ πολλοὶ ἄλλοι λαοὶ ἀντεποιοῦντο τὴν τιμὴν τῆς πρώτης αὐτοῦ καλλιεργείας. Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι ὅτι ἡ καλλιέργεια τοῦ σίτου ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Σίναις πολὺ πρὸ τῶν ἱστορικῶν ἡμῶν χρόνων.

Ὁ καρπὸς οὗτος εἶναι κοσμοπολίτης ὡς ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἰς πᾶν μέρος γῆς φύεται ἐν τῶν εἰδῶν του, ἀπὸ τοῦ ὀρυζίου τοῦ ποταμοῦ Γάγγου μέχρι τῆς κριθῆς τῆς Φιλλανδίας.

« Ὁ σῖτος, λέγει ὁ Βερναρδῖνος Σαιμπιέρρος, ἔχει στενοτάτας σχέσεις μετὰ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μόνοι καλλιεργοῦντες, ἐκάλυψαν ἐξ αὐτοῦ μέγα μέρος τῆς γῆς. Παρατηρήσεως δὲ ἄξιον εἶναι ὅτι δὲν μεταστείρεται ἀφ' ἑαυτοῦ, καθὼς πολλὰ ἄλλα φυτὰ, μάλιστα δὲ οἱ βοτανικοὶ βεβαιοῦσιν ὅτι οὐδαμοῦ εὑρίσκεται εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ κατάστασιν· ὡς ἐὰν ἡ θεία Πρόνοια ἀνέθετεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν φροντίδα τοῦ νὰ διαιωνίσωσιν αὐτόν. »

Τὴν ἀρχαιότητα τοῦ σίτου μαρτυρεῖ ἡ Ἱερὰ Γραφὴ ἐν τῷ Δ΄ κεφαλαίῳ τῆς Γενέσεως. « Καὶ ἐγένετο Ἄβελ ποιμὴν προβάτων· Καὶν δὲ ἦν ἐργαζόμενος τὴν γῆν. » Κατὰ τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις τῶν Ἑβραίων, ὁ σῖτος, ὡς καὶ αἱ χρησιμώταται τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Ἐδὲμ, τοῦ μυστηριώδους καὶ εὐφόρου κήπου ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Ἀδὰμ ἐν τῷ κολοφῶνι τῆς εὐδαιμονίας, ἀθωότητος καὶ ἀληθείας. Πρὸς δὲ τὸν Μωϋσῆν λέγει ὁ Θεὸς αὐτὸς ἐκ τῆς βάτου· « Κα» τέβην ἐξελέσθαι τὸν λαόν μου ἐκ χειρὸς τῶν Αἰγυ» πτίων καὶ ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης καὶ » εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς γῆν ἀγαθὴν καὶ πολλὴν, εἰς » γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, εἰς τὸν τόπον τῶν Χανα» ναίων, κτλ. » — Ἐξόδου κεφ. γ΄.

« Καὶ δώσω τὸν ὑετὸν ὑμῖν ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ ἡ » γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλα τῶν πε» δίων ἀποδώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν. Καὶ καταλήψεται » ὑμῖν ὁ ἀλοητὸς τὸν τρυγητὸν, καὶ ὁ τρυγητὸς κατα» λήψεται τὸν σπόρον, καὶ φάγεσθε τὸν ἄρτον ὑμῶν » εἰς πλησμονήν. » — Ἐξόδου κεφ. κς΄. »

Ὅτε δὲ οἱ Ἑβραῖοι, κληρονόμοι τῶν ἀδαμιαίων παραδόσεων περὶ τῆς ἁγιότητος τῆς γεωργίας, κατέλαβον τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, κατέστησαν αὐτὴν ἄλλην Ἐδέμ· ἐν αὐτῇ ὡραιότατα ἔθαλλον δένδρα, ἄφθονοι καρποὶ ἐκάλυπτον τοὺς ἀγροὺς, πληθὺς ὑπῆρχε σαφυλῶν, ἐῤῥέε γάλα καὶ μέλι. Ἐγονιμοποίουν δὲ τοὺς λόφους σκάπτοντες αὐτοὺς κλιμακηδὸν καὶ μεταφέροντες χρώματα εὐφόρου γῆς ἐπὶ τῶν ἀκάρπων μερῶν. Τὸ ἄροτρον συρόμενον ὑπὸ ζεύγους βοῶν, ἡ δίκελλα, ἡ ἀξίνη, τὸ δίκρανον, τὰ τρίβολα, τὸ κλαδευτήριον ἦσαν τὰ κυριώτερα αὐτῶν γεωργικὰ ἐργαλεῖα. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας δεικνύει πόσον ἐπιμελῶς παρεσκευάζον τὴν γῆν καὶ πῶς ἔσπειρον ἀλλεπαλλήλως διαφόρους καρποὺς ἐπ' αὐτῆς. Οἱ σῖτοι τῆς Ἰουδαίας ἐτιμῶντο ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, ἐξαίρετος δὲ ἄρτος κατεσκευάζετο ἐν τῇ φυλῇ τοῦ Ἀσέρ.

« Οἱ βράχοι τῆς Παλαιστίνης, λέγει σοφός τις περιηγητὴς, ἐφ' ὧν ἤκμαζε τὸ πάλαι τὸ πολυάριθμον ἔθνος τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ οἵτινες σήμερόν εἰσιν ἐγκαταλελειμμένοι εἰς τὰ ἄθλια καὶ λῃστρικὰ στίφη τῶν Ἀράβων, ὤφειλον ἐν μέρει εἰς τὰς τεχνητὰς διώρυγας, δι' ὧν ἐποτίζετο ἡ γῆ, τὴν γονιμότητα καὶ τοὺς ἀφθόνους καρποὺς τούτου τοῦ μέρους τῆς Ἀσίας. »

Ἡ θρησκεία παρενεβάλλετο εἰς πάντα τὰ ἔργα τοῦ παραδόξου τούτου λαοῦ καὶ ἔδιδεν αὐτῷ χαρακτῆρα ἀφελείας ἀξιοθαύμαστον. Τὸ βιβλίον τῆς Ῥοὺθ παρέχει λαμπρὰν εἰκόνα τῶν ἀγροτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἠθῶν τῶν ἰουδαίων πατριαρχῶν.

Κατὰ τὴν Ἑορτὴν τῶν Ἑβδομάδων, οὕτως ὀνομαζομένην ἕνεκα τῶν ἑπτὰ ἑβδομάδων αἵτινες παρέρχονται ἀπὸ τοῦ Πάσχα, ἐπανηγυρίζετο συγχρόνως τὸ τέλος τοῦ θερισμοῦ καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ προκηρύγματος τοῦ Δεκαλόγου. Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, μίαν μόνον ἡμέραν διαρκοῦσαν, ὁ λαὸς προσέφερεν εἰς τὸν Ὕψιστον πλακοῦντας κατασκευασμένους ἐκ νέου σίτου καὶ ἀπαρχῶν τῶν ἀγρῶν.

Οἱ Πελασγοὶ καὶ οἱ Ἕλληνες μετέφερον τὴν καλλιέργειαν τοῦ σίτου ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν τερπνὴν καὶ ἡδύγελων τῆς Ἑλλάδος γῆν. Εἰκόνας ἀληθεστάτας καὶ ποιητικωτάτας τοῦ ἀγροτικοῦ βίου κατέλιπεν εἰς ἡμᾶς ὁ ἀθάνατος ποιητὴς Ὅμηρος. Ἰδοὺ πῶς ὁ ἀρχαῖος ἡμῶν ῥαψῳδὸς καὶ τῶν προφητῶν σύγχρονος περιγράφει τὰ γεωργικὰ ἔργα ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως.

« (Ὁ θεὸς Ἥφαιστος ἐχάραξεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) γῆν μαλακὴν, ἐκτεταμένην, ἀγρὸν εὔφορον, τρὶς ἐσκαμμένον, ὅπου γεωργοὶ πολλοὶ περιέφερον τὰ ζεύγη των πανταχόσε, ὁδηγοῦντες αὐτά. Ὅταν δὲ ἔστρεφον καὶ ἔφθανον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἀγροῦ, ἤρχετό τις καὶ ἔδιδεν εἰς τὰς χεῖράς των ποτήριον οἴνου γλυκυτάτου ὡς μέλι. Τότε ἐπέστρεφον εἰς τὰς αὔλακάς των, ποθοῦντες νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ τέλος τοῦ μεγάλου ἀγροῦ. Ἦτο δὲ θαυμαστότατον ὅτι ἡ γῆ, καίτοι χρυσῆ, παρίστατο μέλαινα ὄπισθεν, καὶ ὡμοίαζεν ὡς γεωργημένη.

» Ἐχάραξε δὲ πρὸς τούτοις καὶ ἀγρὸν μετὰ πολλῶν καὶ λαμπρῶν σπαρτῶν, ὅπου ἐθέριζον ἐργάται ἔχοντες ἀναχεῖρας κοπτερὰ δρέπανα. Πάμπολλα δὲ στάχυα ἔπιπτον, τὰ μὲν κατὰ γῆς, ἐπάνω εἰς τὰς αὔλακας, τὰ δὲ ἔδενον οἱ δεματισταί. Τρεῖς δεματισταὶ ἵσταντο, καὶ ὄπισθεν αὐτῶν παῖδες φέροντες εἰς τὰς ἀγκάλας των ἔδιδον ἀδιακόπως τὰ στάχυα. Ὁ βασιλεὺς δὲ χαίρων ἐγκαρδίως εὑρίσκετο μεταξὺ αὐτῶν μετὰ σκήπτρου εἰς τὰς χεῖρας. Ἀπωτέρω, οἱ κήρυκες ἡτοίμαζον τὸ γεῦμα ὑποκάτω δρυός, σφάξαντες μέγαν βοῦν καὶ ἑψήνοντες αὐτόν. Αἱ δὲ γυναῖκες ἐζύμονον λευκότατον ἄλευρον διὰ τὸ δεῖπνον τῶν ἐργατῶν.

» Ἐχάραξε προσέτι ὡραίαν χρυσῆν ἄμπελον πλήρη σταφυλῶν, καὶ βότρεις ἐκρέμαντο μαῦροι, ἵσταντο δὲ τὰ κλήματα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου ἕως εἰς τὸ ἄλλο κρατούμενα ἀπὸ στυλωμάτων ἀργυρῶν. Τριγύρω δ' ἐχάραξε βαθεῖαν τάφρον, καὶ ἔθεσε τεῖχος ἀπὸ κασσίτερον· ἓν μόνον μονοπάτιον ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὴν ἄμπελον, διὰ τοῦ ὁποίου διέβαινον οἱ φορτωμένοι, ἀφοῦ ἐτρύγων τὰς σταφυλάς. » (Ἰλιάδος Σ, 541-567.)

Ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπὸ σχῆμα ἐπαίτου, ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν Εὐρύμαχον ὀνειδίζοντα αὐτὸν ὡς ὀκνηρὸν, λέγει.

« Εὐρύμαχε, ἐὰν οἱ δύο ἡμεῖς ἠρχόμεθα εἰς ἅμιλλαν ἐργαζόμενοι εἰς λειμῶνα ἐν ὥρᾳ ἀνοίξεως, ὅταν αἱ ἡμέραι ἦναι μακραὶ, ἐγὼ νὰ ἔχω ἓν καμπύλον δρέπανον καὶ σὺ ἄλλο τοιοῦτο, καὶ νήστεις μέχρι νυκτὸς νὰ θερίζωμεν· ἢ ἐὰν εἴχομεν ἓν ζεῦγος βοῶν, ἀπ' ἐκείνους τοὺς καλοὺς, τοὺς μαύρους, μεγάλους καὶ χορτασμένους ἀπὸ χόρτον, ἀμφοτέρους τῆς αὐτῆς ἡλικίας καὶ τῆς αὐτῆς δυνάμεως, ἰσχυροὺς ὡς θηρία, καὶ τέσσαρα ἐμπρός μας χρέμματα γῆς, καὶ τὸ ἄροτρον νὰ συντρίβῃ τὰς βώλους, τότε θὰ ἔβλεπες ἐὰν δύναμαι ν' ἀνοίξω μακρὰν αὔλακα. » (Ὀδυσσ. Σ, 364-375.)

« Καθὼς δ' ὁπόταν ζεύξῃ τις βόας ἄῤῥενας πλατυ-

μετώπους διὰ νὰ τρίψωσι τὴν λευκὴν κριθὴν εἰς μέγα ἀλώνιον, ἀμέσως αὐτὴ γίνεται λεπτὴ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν μυκωμένων βοῶν, ὁμοίως οἱ ἵπποι τοῦ γενναίου Ἀχιλλέως κατεπάτουν τοὺς νεκροὺς ὁμοῦ καὶ τὰς ἀσπίδας των. (Ἰλιάδος Υ, 495-498.)

« Καθὼς ὁ ἄνεμος ἐγείρει εἰς τὰ ἱερὰ ἀλώνια τὸν κονιορτὸν, ὅταν οἱ γεωργοὶ λικμίζωσι καὶ ἡ ξανθὴ Δημήτηρ χωρίζῃ τὸν καρπὸν ἀπὸ τὰ ἄχυρα, ἐνῷ φυσῶσιν οἱ ἄνεμοι, καὶ λευκάζουσιν αἱ θημωνιαί. »

(Ἰλ. Ε, 455-502.)

Τὰ ἑξῆς δὲ ἀποδεικνύουσι πόσον ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ γεωργία. Ὅστις τῶν πολιτῶν κατώρθωνε μέγα τι, ἀντημείβετο λαμβάνων ἀγρὸν ἐσπαρμένον σῖτον. Ἐν τῇ Ἰλιάδι, ὁ Διομήδης, θέλων νὰ δώσῃ συμβουλὴν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα, λέγει·

« Μή τις ὀργισθῇ ὅτι εἶμαι ὁ νεώτατος μεταξὺ ὑμῶν· κ' ἐγὼ καυχῶμαι ὅτι κατάγομαι ἀπὸ πατέρα εὐγενῆ. Ὁ πατήρ μου κατώκησεν εἰς τὸ Ἄργος καὶ ἐνυμφεύθη μίαν ἀπὸ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἀδράστου· εἶχεν οἶκον πλούσιον καὶ μὲ ὄλβον πολύν· ἐκέκτητο δὲ ἀρκετὰ χωράφια σιτοφόρα, μὲ πολλοὺς φυτευμένους κήπους τριγύρω, καὶ πολλὰ πρόβατα· ἦτο δὲ καὶ ὁ ἐπιτηδειότατος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ νὰ πάλλῃ τὴν λόγχην. » (Ἰλ. Ξ, 113-125.)

Καὶ ἐν Ἑλλάδι δὲ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Λατίῳ καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ῥώμῃ καὶ πανταχοῦ ἀπεδίδετο κατὰ τοὺς παναρχαίους χρόνους εἰς τὸν σῖτον θεία γένεσις. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ ἱεροκρατουμένῃ Αἰγύπτῳ, ἔνθα ἡ γεωργία ἐθεωρεῖτο ὡς θρησκευτικὴ λειτουργία, πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐκαλλιεργεῖτο ὁ σῖτος. « Οἱ περὶ τὴν Μέμφιν κατοικοῦντες, λέγει ὁ Ἡρόδοτος, συνάγουσι καρπὸν, ὀλιγώτερον καταβάλλοντες κόπον παρ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ τοὺς λοιποὺς Αἰγυπτίους· διότι οὔτε μὲ ἄροτρον ἀνοίγουσιν αὔλακας, οὔτε κόπους ἔχουσιν, οὔτε σκαλίζουσιν, οὔτε κάμνουσί τι ἐξ ὅσων οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐργάζονται εἰς τοὺς ἀγρούς· ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ποταμὸς (Νεῖλος) ἐλθὼν ποτίσῃ τὰ χωράφιά των καὶ πάλιν ἀποχωρήσῃ, τότε καθεὶς σπείρει τὴν γῆν του, καὶ ἀπολύει χοίρους εἰς αὐτήν· ἀφοῦ δὲ πατηθῇ ὁ σπόρος ἀπὸ τοὺς χοίρους, μένει πλέον τὸ θέρισμα· ἀλωνίσαντες δὲ διὰ βοῶν συνάγουσι τοὺς καρπούς. »

Οἱ Αἰγύπτιοι μετεχειρίζοντο τὰ αὐτὰ ἐργαλεῖα ἅτινα οἱ Ἕλληνες, οἱ Πελασγοὶ καὶ οἱ Ἑβραῖοι, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν εἰκόνων τῶν σωζομένων ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν πελωρίων αὐτῶν ναῶν. Οἱ θερισταὶ ἔκοπτον τοὺς στάχυας, γυναῖκες δὲ καὶ παιδία συνῆγον καὶ ἔβαλλον αὐτοὺς ἐντὸς σάκκων. Ἀγγεῖα πλήρη ὕδατος μετὰ ὄξους, τεθειμένα ἐπὶ τριπόδων πλησίον τῶν θεριστῶν, ἐχρησίμευον πρὸς πόσιν αὐτῶν.

Εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς, οἱ βασιλεῖς ἤλαυνον ἰδιοχείρως τὸ ἄροτρον καὶ ἤνοιγον τὴν πρώτην αὔλακα κατὰ τὸ νέον ἔτος.

Ἡ χρῆσις τῶν ὑδρομύλων, χειρομύλων καὶ ἀνεμομύλων ἦτο γνωστὴ ἀρχαιόθεν, καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Μωϋσέως μέχρι τῆς σήμερον τὰ ἐργαλεῖα τῆς ἀρτοποιΐας ἔμειναν σχεδὸν τὰ αὐτά.

Ο ΚΟΡΙΣ (ΚΟΡΙΖΑ).

Τί εἶναι ὁ κόρις;

Ὁ κόρις, ὁ ἀηδὴς κόρις, ἀποκρίνονται οἱ πολλοὶ, εἶναι μετὰ τοῦ ψύλλου καὶ τοῦ κώνωπος μάστιξ ἐκ τῶν μεγίστων τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ κόρις, ἀποκρίνεται ὁ ἐντομολόγος, εἶναι ἔντομον τῆς τάξεως τῶν ἡμιπτέρων. Ἔχει σῶμα ὠοειδὲς πεπατημένον· ἡ κεφαλή του δὲν συσφίγγεται εἰς λαιμόν· τὸ στόμα του ἔχει ῥάμφος τι σωληνοειδὲς, κυλινδρικὸν, καὶ συνίσταται εἰς ἕνα κολεὸν (θήκην) περιέχοντα τέσσαρα ξιφίδια. Ὁ κολεὸς οὗτος σχηματίζεται ἐκ τεσσάρων ἄρθρων συνδεδεμένων ἀπὸ τῶν ἄκρων των, τὰ δὲ ξιφίδια, ἔχοντα σχῆμα νευριδίων ἰσχνῶν, σκληρῶν καὶ ὀδοντωτῶν εἰς τὰ ἄκρα, χρησιμεύουσιν ὡς αἱ γνάθοι, ἢ αἱ σιαγόνες. Διὰ τῶν ξιφιδίων ἢ ὀδοντωτῶν νευριδίων τούτων τὸ ἔντομον διατρυπᾷ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἐπιδερμίδα.

Κόρις παρατηρούμενος διὰ μικροσκοπίου. (1)

Ἡ κεφαλὴ τοῦ κόρεως, ἔχουσα δύο στρογγύλα ὄμματα δειλὰ καὶ βλακώδη, ἐκ πρώτης ὄψεως διὰ τοῦ μικροσκοπίου δὲν φαίνεται φοβερά· ὅταν ὅμως στρέψῃ τις τὸ ἔντομον ὕπτιον, τότε διακρίνει τὸν διοργανισμὸν τοῦ στόματός του, καὶ τότε βλέπει ὅτι ἡ φύσις ἐχάρισεν εἰς τὸ ζωῦφιον τοῦτο θαυμαστήν τινα ἀντλίαν αἵματος, ἀληθὲς ἀριστούργημα. Τοιοῦτο ὄργανον ὑδραυλικὸν δὲν κατεσκεύασεν εἰσέτι ὁ ἄνθρωπος.

Καὶ ἄλλο τι ἀξιοπερίεργον ἐν τῷ διοργανισμῷ τοῦ κόρεως εἶναι, ὅτι ὁ πεπτικὸς αὐτοῦ σωλὴν ἔχει μόνον τρὶς ἢ τετράκις τὸ ὁλικὸν τοῦ σώματος μῆκος, καθὼς ὁ τοῦ λέοντος, τοῦ ἄλλου τούτου αἱματοπότου. Ὁ βραχὺς καὶ ἰσχνότατος οἰσοφάγος του, διαστελλόμενος ἀνεπαισθήτως, σχηματίζει προηγορεῶνά τινα (jabot) ἀσθενῆ· ὁ δὲ μετ' αὐτὸν κυλινδρικὸς κόλπος ἔχει εἰς τὴν ἀρχήν του μικρόν τι οἴδημα ὡς στόμαχον. Τὸ ἔντερον εἶναι ὡσαύτως ἰσχνὸν καὶ καμπτὸν, καὶ σχηματίζει μίαν μόνον περιστροφὴν περὶ ἑαυτό· ἕπεται δὲ πρωκτὸς πλατύτατος. Τὰ ἡπατικὰ ἀγγεῖα, τέσσαρα τὸν ἀριθμὸν, ἔχουσιν ἕκαστον καὶ ἰδίαν σύνδεσιν (insertion). Τέλος, οἱ σιαλοχόοι ἀδένες συνίστανται εἰς δύο θυλάκια ἄνισα, κείμενα ἑκατέρωθεν τοῦ γναθικοῦ ὀργάνου.

Ἡ θήλεια γεννᾷ ὠὰ ἐπιμήκη, στενούμενα ὀλίγον τι πρὸς τὰ ἄνω, ἔνθα διακρίνεται εὐκόλως τὸ μικρὸν ἐπίπωμα (opercule), τὸ ὁποῖον ἀποσπᾶται καθ' ἣν στιγμὴν γίνεται ἡ ἐκκόλαψις· γέμουσι δὲ ἀνωμαλιῶν, μὴ διακρινομένων ἄνευ ὀπτικοῦ ἐργαλείου.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ κόρις ἐξεταζόμενος ἀνατομικῶς διὰ τοῦ μικροσκοπίου.

Τὸ λογοειδὲς δὲ (instinct) τοῦ κόρεως εἶναι ἀξιοθαύμαστον. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος, ἐνοχλούμενος ὑπ' αὐτοῦ, τοποθετήσῃ καθαράν τινα κλίνην εἰς τὸ μέσον τοῦ κοιτῶνος, καὶ περὶ αὐτὴν χαράξῃ πλατεῖαν ζώνην ὕδατος, τὸ ἔντομον, βλέπον ὅτι οἱ δρόμοι του ἐκλείσθησαν οὕτω πανταχόθεν, πάραυτα ἐπινοεῖ ἄλλο σχέδιον. Δὲν πειρᾶται νὰ ὑπερβῇ τὸ ἀνυπέρβλητον πρόσκομμα ἀπ' εὐθείας, ἀλλ' ἀναβαίνει τὸν τοῖχον, φθάνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ὀροφὴν, καὶ προχωροῦν ἕως ἄνωθεν τῆς κλίνης καὶ τοῦ σώματος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νὰ γευθῇ, ἀφίνεται ἀφόβως καὶ πίπτει. Καὶ τότε, οἱονεὶ ἐκδικούμενον τὸ θήραμά του, προσβάλλει αὐτὸ ἀκορέστως διὰ τῶν γνάθων του, συγχρόνως δὲ, φεῦ! διαχέει καὶ τὸ ἀφόρητον ἐκεῖνο ὑγρὸν τῶν σιαλοχόων του ἀδένων.

Καὶ ὅμως λέγεται ὅτι ὁ κόρις δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀδηφάγων ἐντόμων, τῶν ἀδιαλείπτως πινόντων αἷμα καὶ ἀδιακόπως ζητούντων θήραμα, ἀλλ' ὡς αἰσθανόμενος τὴν ἱκανότητα τῶν πεπτικῶν ὀργάνων του, εἶναι συνήθως μὲν ἐγκρατὴς, μόνον δὲ μετὰ μακρὰν νηστείαν καθίσταται ἀκόρεστος. Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι δύναται νὰ ζήσῃ ὅλον ἔτος, μάλιστα δὲ καὶ δύο, χωρὶς ποσῶς νὰ φάγῃ. Ἐγένοντο ἐπὶ τούτου δοκιμαὶ ὑπὸ ἐντομολόγων, οἵτινες, καθιστάμενοι συνήγοροί του, διατείνονται ὅτι ἀδικοῦμεν τὸ πτωχὸν ἔντομον δυσφημοῦντες αὐτὸ ὡς ἄπληστον.

Οἱ Ὀθωμανοὶ ὀνομάζουσι τοὺς κόρεις σανιδοφθείρας. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὴν Καλλίπολιν, Σμύρνην, Μιτυλήνην, ἐν γένει εἰς τοὺς εὐκραεῖς ἡμῶν τόπους, ὅπου αἱ πλεῖσται τῶν οἰκιῶν εἶναι ξύλιναι, πλεονάζουσιν οἱ κόρεις. Ἐκεῖ καὶ αἱ μᾶλλον ἀκάματοι τῶν οἰκοδεσποινῶν, ἔχουσαι πρὸς τὰ ἔντομα ταῦτα πόλεμον καθ' ὅλον τὸ θέρος, ἡττῶνται, ἂν καὶ ἐπεξέρχονται κατ' αὐτῶν ἀτρομήτως δι' ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, νύκτα τινὰ φιλοξενούμενος κατεπολιορκήθην ὑπὸ τῶν ἐντόμων τούτων. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ φιλοξενία εἶναι ἀρετὴ σχεδὸν κοινὴ, πολλοὶ δὲ τῶν κατοίκων πράττουσιν αὐτὴν πατριαρχικῶς, ἁπλόνοντες εἰς τὸ ἔδαφος τόσα στρώματα, ὅσους ἐδέχθησαν ξένους. Εἶχον κατακλινθῆ λοιπὸν κ' ἐγὼ εἰς ἓν ἐκ τῶν στρωμάτων ἐν τῷ μέσῳ εὐρυχώρου τινὸς αἰθούσης σανιδοστρώτου, καὶ παρέκει ἄλλος ξένος, φίλος μου, ἀνὴρ εὔσαρκος καὶ αἱματώδης. Αἱ σινδόνες ἦσαν καθαρώταται· ἤλπισα ὅτι θὰ ἐκοιμώμην ὡραῖα. Δὲν εἶχον κλείσει εἰσέτι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅτε ἠσθάνθην εἰς τὸν κρόταφον ἓν κέντημα αἰφνίδιον, ἀνηλεές. Ἀνεγείρω τὴν κεφαλὴν πάραυτα, παρατηρῶ, — εἰς τὸ ἀσθενὲς φῶς τοῦ νυκτικοῦ λύχνου βλέπω ἐπὶ τοῦ λευκοῦ προσκεφαλαίου μου πλῆθος ψεκάδων μελαίνων παντὸς μεγέθους, ὡς ἂν εἶχε λάβει τις κάλαμον γραφικὸν καὶ σκανθαρίσει αὐτὸν ἔνθεν καὶ ἔνθεν πλησίον τῶν ὠτίων μου. Ἦσαν κόρεις, καὶ ἔτρεχον ὡς εἰς πανήγυριν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ κεφαλή μου ἀνεπαύετο. Νὰ συλλάβω τὰ ἀηδῆ ἔντομα, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὰ ῥίψω; Ἐκεῖ πρόχειρον δὲν ὑπῆρχε σκεῦός τι ἐπιτήδειον, καὶ ἂν ἔκαμνέ τις δι' ἕκαστον κόριν ἕνα δρόμον ἕως ἔξω τοῦ θαλάμου, θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς νυκτοβάτης ὑπὸ τῶν κοιτωμένων ὑπὸ τὸν θάλαμον ἐκεῖνον. Ἀπηλπισμένος, στρέφω δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοὺς ὀφθαλμούς· — ὁ λυχνίσκος ἔφεγγεν, — ὁ κόσμος ὅλος ἐῤῥόγχαζεν· ἐῤῥόγχαζε δὲ καὶ παρέκει, εἰς τὴν κλίνην τὴν πλησίον τῆς ἐμῆς, ὁ ἄλλος ξένος ὡς μάκαρ, ἀναπαυόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νηδύμου ὕπνου. — Τί εὐχὴ Κυρίου! ἔλεγον· δὲν ἔχει κόρεις αὐτός; — Κύπτω πρὸς τὰ ἐκεῖ... ἅμμος περὶ τὴν κεφαλήν του οἱ κόρεις. Εἶχαν εὕρει αἷμα ἄφθονον καὶ ἐξεμύζων ἀνενοχλήτως. — Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν αἰσθάνεται λοιπὸν ἐνόχλησιν, εἶπον τότε κατὰ νοῦν, εἰς αὐτὸν ἂς στείλω καὶ τοὺς ἐδικούς μου κόρεις. Τοῦτο καὶ ἔπραξα — ὁμολογῶ τὴν ἁμαρτίαν μου — ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς. Συνελάμβανα ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς κόρεις μου, καὶ, μὴ ἔχων ποῦ ἄλλοῦ, τοὺς ἔῤῥιπτα ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ γείτονός μου.

Ἀλλ' ὅμως οὐδ' οὕτως ἠδυνήθην νὰ κλείσω ὄμμα μέχρι τῆς αὐγῆς, ἐνῷ ὁ γείτων μου ἐξύπνησε ζωηρὸς ὡς τὸ ῥόδον. Τὸν ὠφέλησεν, ὡς φαίνεται, ὅλη ἐκείνη ἡ νυκτερινὴ ἀφαίμαξις. Ἔκτοτε ἀνεπαύθη κατὰ τοῦτο ἡ συνείδησίς μου.

Οἱ Παρισιανοὶ παραπονοῦνται ὅτι ἔχουσι κόρεις πολλούς. Αἴ! δὲν ἐκοιμήθησαν ποτὲ εἴς τινα τῶν ξυλίνων οἰκιῶν τῆς νήσου Χάλκης ἢ τῆς Πρίγκηπος. Ἐν γένει ὅμως, ὅπου πολυανθρωπία, ἐκεῖ οἱ κόρεις εἶναι πολλοί. Τὸ Λουγδοῦνον καὶ ἡ Βορδιγάλλη ἔχουσι φήμην πόλεων βρυουσῶν κόρεων. Αὐτόθι παρεπονέθη τις εἰς τὴν ξενοδόχον του ὅτι ἡ κλίνη του εἶχε κόρεις, καὶ διὰ τοῦτο ἔμελλε νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλο ξενοδοχεῖον. « Εἴσθε ἐλεύθερος, κύριε, νὰ κάμετε καθὼς ἀγαπᾶτε, ἀπεκρίθη ἡ ξενοδόχος· ἀλλὰ σᾶς προειδοποιῶ ὅτι ἀλλάσσων ξενοδοχεῖον μόνον θ' ἀλλάξετε κόριζας. » Ὥστε παντοῦ τὰ πάντα.

Οὐδ' ἡ Πετρούπολις δὲ εἶναι ἀπηλλαγμένη τῶν ἐντόμων τούτων, καὶ οὐδ' ἡ Σκωττία· ἀλλὰ βεβαιοῦται ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἰσήχθησαν ἐκ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἠπείρου μόλις κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα. Τινὲς εἶπον ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην προῆλθον ἐκ τῆς Ἀμερικῆς· λανθάνονται ὅμως, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Πλίνιος ἀναφέρουσι τὸ ἔντομον τοῦτο, καὶ ἐξ ἐκείνων ἔχομεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, ΔΕΣΠΟΣΥΝΗ.

Ἡ λέξις δεσποσύνη, ἀντὶ τοῦ demoiselle τῶν Γάλλων, εἰσήχθη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ μεταφράσαντος γαλλικόν τι μυθιστόρημα, Παρισίων Ἀπόκρυφα καλούμενον. Τινὲς φρονοῦσιν ὅτι καταλληλότερον τοῦ δεσποσύνη εἶναι τὸ δεσποινίς· καθ' ἡμᾶς, δεσποινὶς εἶναι μὲν εὐηχότερον, ἀλλ' ὄχι καὶ καταλληλότερον, καθ' ὃ ὑποκοριστικὸν τοῦ δέσποινα. Πρὸς γυναῖκα ἄνυμφον, ὑπερβᾶσαν τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας, θὰ ἐφαίνετο ἀνάρμοστος ὁ ὑποκορισμὸς τοῦ δεσποινίς. Λέγουσι μὲν οἱ Γάλλοι demoiselle ἔτι καὶ τὴν ἐσχατόγηρον ἄνυμφον γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ τὴν σκώπτουσιν ἐνταῦτῳ διὰ τοῦτο· ἐνῷ τὸ δεσποσύνη, καὶ πρὸς τοιαύτην πρεσβύτιδα οὐδὲν θὰ εἶχε παρ' ἡμῖν τὸ ἀπρεπές.

Ἄλλως τε, αἱ λέξεις δεσπόσυνος, δεσποσύνη, δὲν εἶναι νεότευκτοι· ἡ ἀρχαία γλῶσσα τὰς μετεχειρίζετο· δεσπόσυνος ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ υἱὸς, καὶ δεσποσύνη ἡ θυγάτηρ τοῦ οἰκοδεσπότου· ὥστε, ἂν ἠθέλαμεν, καὶ τοὺς ἀνύμφους υἱοὺς ἠδυνάμεθα ν' ἀποκαλῶμεν δεσποσύνους ἀντὶ κυρίων. Πραγματικῶς, οὐδ' ὁ υἱὸς εἶναι κύριος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρός του, ἀλλὰ δεσπόσυνος, καθὼς ἡ θυγάτηρ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν γονέων δὲν εἶναι κυρία, ἀλλὰ δεσποσύνη. Κυρία εἶναι μόνη ἡ μήτηρ της.

---

(1) Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν « ὁ ἀθεώρητος κόσμος » προτιθέμεθα νὰ ἐκδώσωμεν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ἐντὸς τῶν Μυρίων Ὅσων σειρὰν πραγμάτων ἀθεωρήτων διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, μετὰ εἰκονογραφιῶν παριστωσῶν αὐτὰ ὡς διακρίνονται διὰ τοῦ μικροσκοπίου· ἔντομα, σταλαγμοὺς ὑγρῶν, ἄλευρα διάφορα, τὸν βαθμητικὸν μετασχηματισμὸν τοῦ ὑγροῦ ἐντὸς ὠοῦ εἰς πτηνὸν, κτλ. κτλ. περιεργότατα.

Ἡ νέα σου φιλία.

ΑΣΜΑ ΕΚΤΟΝ.

(Ποίησις Ἰ. Ἰ. Σκυλίσση, ἐπὶ ἤχου τοῦ μελοδράματος Favorite, DONIZETTI.) (1)

Andante.

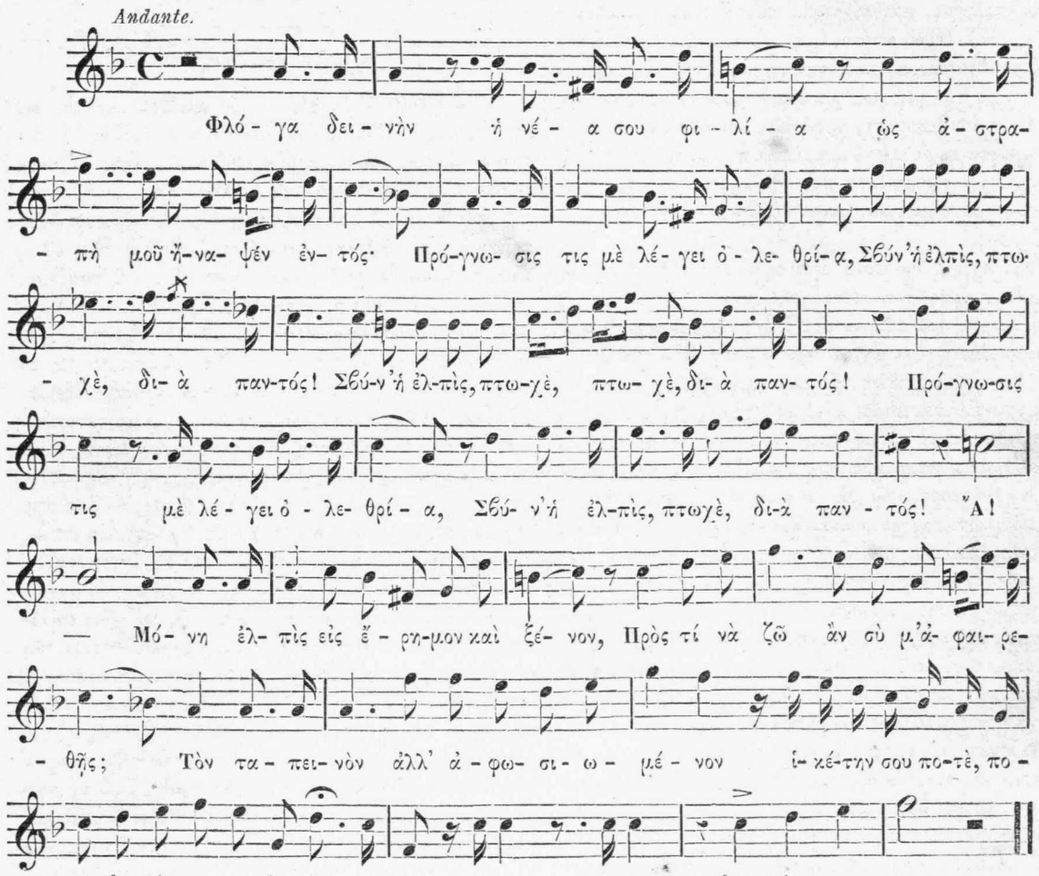

Φλόγα δεινὴν ἡ νέα σου φιλία
Ὡς ἀστραπὴ μοῦ ἤναψεν ἐντός·
Πρόγνωσις τις μὲ λέγει ὀλεθρία,
«Σβύν' ἡ ἐλπὶς, πτωχὲ, διὰ παντός!»

Μόνη ἐλπὶς εἰς ἔρημον καὶ ξένον,
Πρὸς τί νὰ ζῶ, ἂν σὺ μ' ἀφαιρεθῇς;
Τὸν ταπεινὸν ἀλλ' ἀφωσιωμένον
Ἱκέτην σου ποτὲ δὲν θ' ἀρνηθῇς.

Ἂν ἡ ζωὴ στερήσεων καὶ κόπων
Ἦν ἐν τιμῇ διῆλθα σταθερῶς
Ἦναι μηδὲν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων,
Θ' ἀνταμειφθῇ διὰ τῆς σῆς χειρός.

Ἄγγελε σὺ τοσούτων τεθλιμμένων,
Ὄχ', εἰς ἐμὲ, ὦ, δὲν θ' ἀλλοιωθῇς·
Τὸν ταπεινὸν ἀλλ' ἀφωσιωμένον
Ἱκέτην σου ποτὲ δὲν θ' ἀρνηθῇς.

(1) Ἰδοὺ ἓν ποιημάτιον ὅλως κενὸν ἰδεῶν καὶ ὅλως ἄμοιρον φαντασίας· ἀλλ' ἀφοῦ ἐφηρμοσμένον εἰς τὸν ἦχόν του τύχῃ ἀκροάσεως, τότε ἀς κριθῇ. Πᾶσα λέξις ἔχει ἐν τῷ ἤχῳ τὸν τόπον της· καὶ εἶναί τι ἐξαίσιον ὁ ἦχος οὗτος.

ΣΗΡΙΚΟΤΡΟΦΙΑ.

Εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν ἀνεγνώσθη καθ' αὐτὰς ἔκθεσις περὶ τῆς νόσου τῶν μεταξοσκωλήκων, συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κ. Πάστορος (Pasteur), ἀνδρὸς εἰς ὃν τὸ ἐπὶ τῆς γεωργίας ὑπουργεῖον ἀνέθεσε τὴν τῶν αἰτιῶν τῆς νόσου ταύτης ἔρευναν. Ἐκ τῶν πολλῶν δοκιμῶν τὰς ὁποίας ὁ Κ. Πάστωρ ἔκαμεν ἐν ταῖς νοτίοις ἐπαρχίαις τῆς Γαλλίας ἀπεδείχθη, — α΄. Ὅτι ὁ σπόρος εἶναι χρεία νὰ ἐκλέγεται. Ὅσος ἐκλελεγμένος σπόρος διεχειρίσθη, ηὐδοκίμησεν εἰς ἑπτὰ ἐπαρχίας, καὶ μόνον εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας ἀπέτυχε. — β΄. Ὅπου ἀπέτυχε, τοῦτο προῆλθεν, ἢ ἐξ ἐλλείψεως ἐπιμελείας περὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν σκωλήκων, ἢ ἐκ τῆς γειτνιάσεως σκωλήκων νοσούντων. — γ΄. Οἱ εὐδοκιμήσαντες σκώληκες ἔδωκαν βόμβυκας ἴσους, κατά τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν ποιότητα, πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἀποκτῶντο πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἐπιδημίας· οἱ σημερινοὶ εἶναι μάλιστα κανονικωτέρου σχήματος.

Ἑνὶ λόγῳ, δύο τινὰ ἀπαιτοῦνται πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἀνατροφῆς τῶν μεταξοσκωλήκων· ἡ κοκκίασις, ἤτοι ἐκλογὴ τοῦ σπόρου διὰ τοῦ μικροσκοπίου, καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις, ὄχι μόνον τῶν νοσησάντων σκωλήκων ἀπὸ τῶν ὑγιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑγιῶν ἀπὸ τοῦ τόπου ἔνθα ἐφάνη νόσος· διότι αὕτη καθίσταται ἐπιδημικὴ καὶ μεταδίδεται· τὰ μόριά της, ἐγειρόμενα ὡς κονιορτὸς, μεταβαίνουσιν ἀπὸ αἰθούσης εἰς αἴθουσαν. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Κ. Πάστορα, ἐνῷ τὰ ἔτι νωπὰ μόρια ἐγκεντρίζονται εὐκολώτατα, μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους ἢ δύο, τὸ πολὺ, παύουσι τοῦ νὰ ἦναι μεταδοτικὰ τῆς ἐξ αὐτῶν προερχομένης νόσου. Τοῦτο δὲ εἶναι πολλοῦ λόγου ἄξιον, ἐπειδὴ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἔχει ὁ τόπος τὸ μίασμα, ἀλλὰ μόνον ὁ σπόρος, καὶ ὅτι ἀποβαλλομένου τοῦ σπόρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσι προσκεκολλημένα μιασματικὰ μόρια, δύναται ν' ἀποσοβηθῇ ἡ νόσος καὶ νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τοῦ τόπου ἐκείνου.

Προσθετέον ὅτι καὶ ἑταιρία τις συστημένη εἰς τὰ Ἀνατολικὰ Πυρηναῖα τῆς Γαλλίας πρὸς προαγωγὴν τῆς σηρικοτροφίας, ἐξέδωκε κατὰ τὸν παρελθόντα ἰούλιον ἔκθεσιν, περαίνουσαν διὰ τῶν ἑξῆς·

« Ἐκ τῶν μικροσκοπικῶν παρατηρήσεων ἐξήχθησαν τὰ ἑπόμενα σπουδαῖα συμπεράσματα· — α΄. Ὅτι οἱ σπόροι τῆς ἑταιρίας ηὐδοκίμησαν κατὰ πάντα, καὶ ἡ ἀναγένεσις εἶναι βεβαία τοῦ λοιποῦ καὶ ἀναμφισβήτητος. — β΄. Διὰ τῆς εἰς τὰ κλωστήρια παραδόσεως ἀπεβλήθησαν ὅσοι σπόροι ἠδύναντο νὰ παρατείνωσι τὴν νόσον. — γ΄. Ἐκ τοῦ μέτρου τούτου προέκυψεν ὠφέλεια πραγματικὴ καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν, καὶ ἀποκατέστη ὁ τύπος τοῦ καλοῦ κιτρίνου γένους, τοῦ λεγομένου roussillonnais. »

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ.

Ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ προβῇ εἰς μεγάλην ἡλικίαν ἐν παντὶ σχεδὸν κλίματι, ὑπό τε τὴν διακεκαυμένην ζώνην καὶ τὴν κατεψυγμένην· ἀλλ' εἴς τινας τῶν χωρῶν τῆς γῆς ὁ ἀνώτατος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ὅρος ἀπαντᾶται συνηθέστερον ἢ εἰς ἄλλας. Αἱ χῶραι ἐν αἷς ὤφθησαν κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς οἱ μακροβιώτατοι τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ Σουηδία, ἡ Νορβηγία, ἡ Δανία καὶ ἡ Ἀγγλία. Ἐκεῖ μόνον προέβησαν ἄνθρωποι εἰς ἡλικίαν 130, 140 καὶ μέχρις 150 ἐτῶν. Καὶ τῆς Οὐγγαρίας δὲ τόποι τινὲς ἀναφέρονται ὡς ἔχοντες ἀνθρώπους λίαν προβεβηκότας. Ἐν Γερμανίᾳ εὑρίσκονται πολλοὶ γέροντες, ὀλίγοι ὅμως προβεβηκότες μέχρις ἀσυνήθους τινὸς ἡλικίας. Εἰς τὴν Ὁλλανδίαν οἱ τοιοῦτοι ἀριθμοῦνται ὀλίγιστοι· ἐκεῖ οἱ μέχρις ἑκατὸν ἐτῶν ζήσαντες εἶναι σπάνιοι. Περὶ δὲ τῆς Γαλλίας, παρετηρήθη ὅτι εἰς τὰς ὀρεινὰς ἐπαρχίας αὐτῆς ὑπάρχει μακροβιότης περισσοτέρα. Καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν ἀποθνήσκουσι κατ' ἔτος, κατὰ μέσον ὅρον, 148 ἄνθρωποι ἑκατονταετεῖς καὶ ἐπέκεινα.

ΖΟΓΚΑ ΚΙΝΕΖΙΚΗ.

Οἱ Ἄγγλοι ὁμολογοῦσι τοὺς κινέζους ναύτας ὡς ἐξαιρέτους, καὶ θὰ προσελάμβανον τοιούτους εἰς τὰ πλοῖά των ἀσμένως, ἂν οἱ Κινέζοι δὲν ἀπεστρέφοντο πᾶσαν πρὸς ξένους ὑπηρεσίαν. Ὅλοι ἀπροῦν βλέποντες τοὺς Κινέζους ναυτιλλομένους εἰς τὸ τρικυμιῶδες πέλαγος τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς Κίνας ἐπὶ τῶν ὅλως ἀνεπιτηδείων ἐκείνων πλοίων των, ἅτινα ὀνομάζουσι ζόγκας. Τὸ σῶμα τῶν πλοίων, ἢ μᾶλλον τῶν κιβωτῶν τούτων, ὅσον φαίνεται ὑπεράνω τοῦ ὕδατος, ἔχει τὸ σχῆμα τῆς σελήνης, ὅταν αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὸ τελευταῖον αὐτῆς τέταρτον. Ἡ πρῴρα, ἀντὶ ὀξείας, ὡς εἶναι ἡ τῶν εὐρωπαϊκῶν σκαφῶν, ἔχει τὸ τετραγωνικὸν σχῆμα τῆς πρύμνης, καὶ ἑκατέρωθεν αὐτῆς φέρει ζωγραφημένον μέγαν ὀφθαλμὸν κυκλοτερῆ· ἀνορθοῦνται δὲ αἱ δύο ἄκραι τοῦ πλοίου εἰς μέγα ὕψος ἀπὸ τοῦ καταστρώματος. Καὶ ἄλλα μὲν ἔχουσι δύο ἱστία, ἄλλα δὲ τρία, τινὰ δὲ καὶ τέσσαρα. Τὰ ἱστία ταῦτα εἶναι μονοκόμματα, ὥστε χρείας τυχούσης δὲν δύνανται νὰ σμικρυνθῶσι κατὰ θέλησιν, ὡς τὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν πλοίων. Ἡ διάμετρος τοῦ μεγάλου ἱστίου τῶν πρώτης τάξεως κινεζικῶν πλοίων εἶναι ἴση τῆς τοῦ ἱστίου πλοίου πολεμικοῦ ὀγδοήκοντα κανονίων· εἰς ἕκαστον δὲ τῶν ἱστίων προσδένεται ψιάθινος ἱστὸς, τεταμένος ἐπὶ βαμβοκαλάμων. Τὸ κύτος τῶν σκαφῶν τούτων εἶναι διῃρημένον εἰς κατατομὰς, ἑκάστη τῶν ὁποίων, ἀσφαλτωμένη οὖσα καθὼς καὶ αἱ ἐξωτερικαὶ πλευραὶ, δὲν διαβρέχεται, οὐδ' ἂν ἡ πλησίον αὐτῆς ἐμπλησθῇ ὑδάτων.

Τινὰ τῶν κινεζικῶν πλοίων ἔχουσιν ἕως ἑξήκοντα θαλάμους, οὐδόλως συγκοινωνοῦντας μεταξὺ αὐτῶν· διὰ τοῦτο, ὅταν τὰ ὕδατα εἰσρεύσωσιν εἴς τινα ἐξ αὐτῶν, τὸ σκάφος ἐξακολουθεῖ νὰ ποντοπορῇ ἀσφαλῶς.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου τούτου ἀπαντῶμεν ἐν τῇ περιγραφῇ περιηγητοῦ τινος τὸ ἑπόμενον περιεργείας ἄξιον. « Οἱ κινέζοι ναῦται, συναγόμενοι ἕως πεντήκοντα καὶ ἐνίοτε ἑκατὸν, ἀγοράζουσιν ἀπὸ κοινοῦ μίαν ζόγκαν· τότε δὲ διαιροῦσι τὸ κύτος αὐτῆς εἰς τόσας κατατομὰς, ὅσοι εἶναι οἱ ἰδιοκτῆταί της, ὧν ἕκαστος ἐπιβαίνει εἰς τὴν ἰδίαν του κατατομὴν μετὰ τῶν ζωοτροφιῶν καὶ τῶν ἐμπορευμάτων του. Τὰ διαφράγματα τῶν κατατομῶν εἶναι παχύτατα, καὶ οὐχὶ διὰ πίσσης χρισμένα, ἀλλὰ διὰ μίγματός τινος ἐξ ἐλαίου καὶ ἀσβέστου, τὸ ὁποῖον ξηραινόμενον καθίσταται σκληρότατον. Τὰ διαφράγματα ταῦτα συντείνουσιν εἰς τὴν στερεότητα τοῦ σώματος τοῦ πλοίου. »

Εἶναι ἀναντίῤῥητον ὅτι οἱ Κινέζοι, καὶ ἀμοιροῦντες ναυτικῆς ἐπιστήμης, μετεχειρίζοντο τὴν ναυτικὴν πυξίδα πολὺ πρὶν αὕτη γίνῃ εἰς τοὺς Εὐρωπαίους γνωστή·

ἄλλων ὅμως ναυτικῶν ἐργαλείων ἀξιολόγων στεροῦνται, ἀμφιβάλλεται δὲ μάλιστα καὶ ἄν ποτε ἐποίουν χρῆσιν θαλασσίου τινὸς χάρτου. Οὐχ ἧττον ἐτόλμων νὰ ποντοπορῶσιν, οὔτε ἀστρονομικὰς γνώσεις ἔχοντες. Ἐξέτεινον τὸ ἐμπόριον αὐτῶν μέχρι τῆς Βαταβίας καὶ ἄλλων ἔτι ἀπωτέρων παραλιῶν, ὅπου αἱ ζόγκαι των κομίζουσι τέϊον καὶ πολλὰ προϊόντα βιομηχανικὰ τῆς Κίνας, ὡς ἀλεξίβροχα βερενικωμένα, ὑφάσματα ναγκίνας λεγόμενα, χάρτην, καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη. Μεταφέρουσι δὲ καὶ μετανάστας πολλοὺς, ἐπειδή, καίτοι

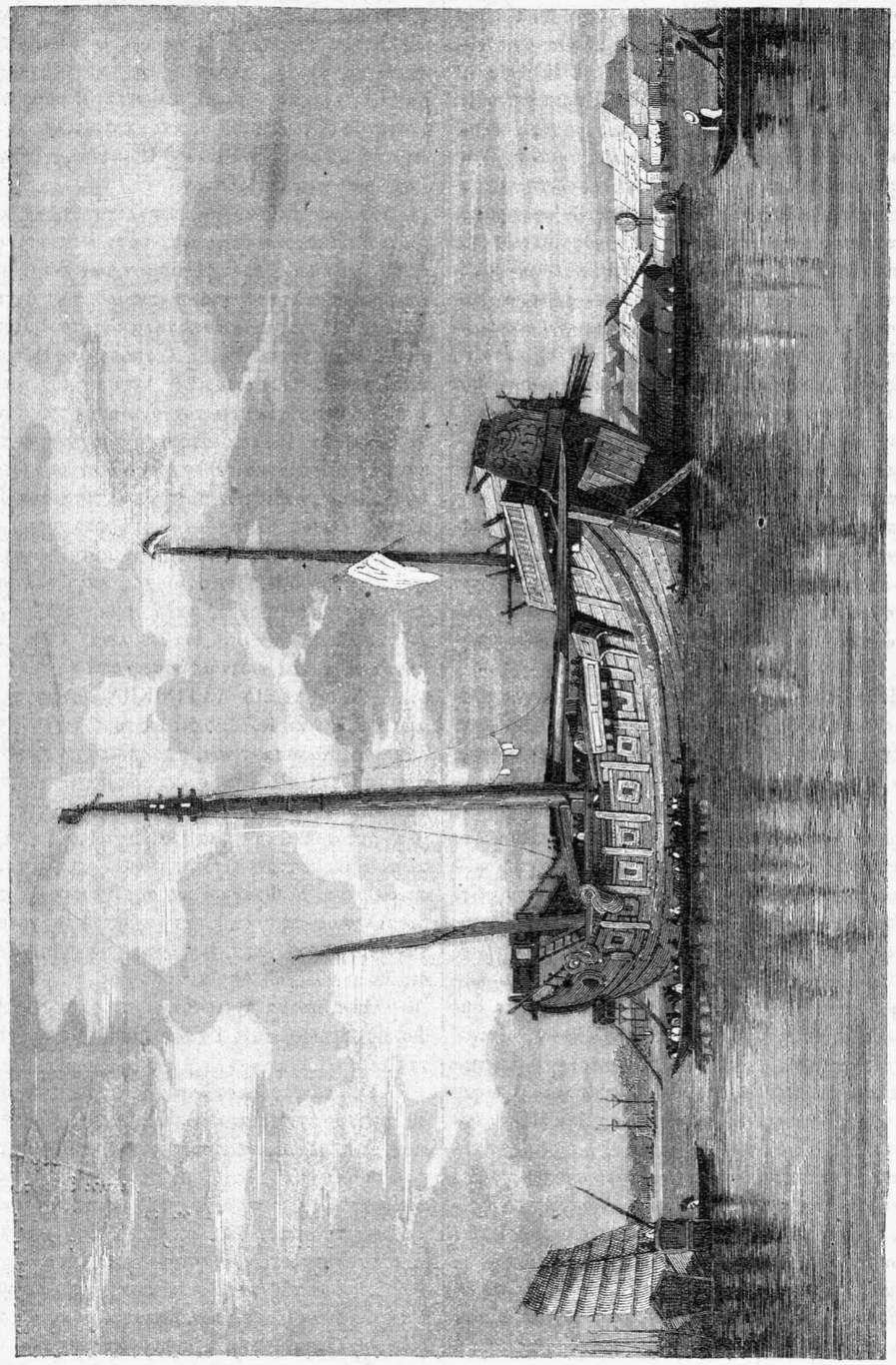

Ζόγκα, πλοῖον κινεζικόν.

ἡ κινεζικὴ Κυβέρνησις δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀποδημίαν τῶν ὑπηκόων αὐτῆς εἰς ξένους τόπους, πανταχοῦ ὅμως τῆς Ἰνδικῆς ἀπαντῶνται Κινέζοι ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ προστασίαν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀρχῶν.

Μήτε ἐπαίνους δαψίλευε, μήτε ἀνδριάντας πρὸς πολίτην εἰσέτι μὴ περάναντα τὸ στάδιον.

—

Ἐπὶ ἀμφιβόλων, τὸ ἀσφαλέστερον εἶναι νὰ βασίζῃς τοὺς ὑπολογισμούς σου εἰς τὰ χείρονα.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ, ΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

Καὶ τοῦτο ἓν τῶν μυρίων ὅσων· — Ὁ μακαριώτατος **ΠΑΠΑΣ Πῖος Θ΄**, « περιεστοιχισμένος ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου του » (ἔκφρασις αὕτη κληρικῆς τινος ἐφημερίδος δυτικῆς) καὶ τῶν νέων φονικωτάτων πυροβόλων δι ὧν ἐφωδίασε τὸν στρατόν του, ἐξέδωκεν ἐσχάτως, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 8 σεπτεμβρίου (ν. ἔ.), **ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ**, ὡς τὴν ἀποκαλεῖ, πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἀνατολῆς, τοὺς μὴ μετ' αὐτοῦ συγκοινωνοῦντας. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ὁ μακαριώτατος ἀναμιμνήσκει ὅτι, μεριμνῶν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας πάσης ψυχῆς πιστευούσης εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν καὶ προσκυνούσης αὐτὸν, μάτην ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἀνατολικοὺς ἐπισκόπους ὅτε εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὸν παπικὸν θρόνον λόγους εἰρήνης καὶ ἀγάπης· ἀλλ' ὅμως καὶ σήμερον πάλιν προσκαλεῖ αὐτοὺς νὰ συνέλθωσιν εἰς τὴν οἰκουμενικὴν δῆθεν σύνοδον, ἣν μέλλει νὰ συγκαλέσῃ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος, « ὡς καὶ οἱ αὐτῶν προκάτοχοι συνῆλθον εἰς τὰς ἐν Λουγδούνῳ καὶ ἐν Φλωρεντίᾳ ». Αἴτει δ' ἐκφράζων εὐχὴν ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν « σχισματικῶν » Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς παπικῆς καθέδρας.

Καὶ τοῦτο μὲν εἶναι κωμῳδία· οἱ δὲ λαοὶ τῆς Εὐρώπης, φενακιζόμενοι ἐν τῇ παχυλῇ αὐτῶν ἀμαθείᾳ εἰς τὰ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἣν καὶ πιστεύουσιν ὡς σχισματικὴν, καθ' ἃ ἀκούουσιν ἐκ τοῦ κλήρου των, θεωροῦσιν ὡς σπουδαίας τὰς παρακλήσεις ταύτας τοῦ Πίου Θ΄.

Ἂς ἑτοιμασθῶσι λοιπὸν οἱ πατέρες τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας νὰ συγκοινωνήσωσι μετὰ τῆς Ῥώμης, μετὰ τὴν πρόσφατον μάλιστα αὐτῆς καινοτομίαν τῆς ἀμώμου συλλήψεως τῆς Ἁγίας Ἄννης, καὶ τὸν περιβόητον σύλλαβον. Ὅ,τι ἠμέλησαν ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς ἰσχύος τῆς παπικῆς καθέδρας, ἂς πράξωσιν ὅτε αὕτη καταῤῥέει ἀντιβαίνουσα πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, καὶ ἀγωνιζομένη νὰ σβέσῃ τῆς ἐπιστήμης τὸ φῶς. Ἀλλ' ὅτε ἀκούει καταρωμένους αὐτὴν τοὺς λαοὺς οὓς ποιμαίνει, καὶ τῶν ὁποίων οὔτε τὰς ψυχὰς κατώρθωσε νὰ βελτιώσῃ, οὔτε τὴν τύχην, οὐδὲ τὴν πίστιν νὰ συντηρήσῃ, πῶς δύναται νὰ καλέσῃ σπουδαίως εἰς συγκοινωνίαν μετ' αὐτῆς τοὺς ποιμένας ἄλλων λαῶν, οἵτινες καὶ ἐν τοῖς ἐσχάτοις πολιτικοῖς παθήμασι τὴν μὲν πίστιν διετήρησαν θερμὴν, τὰ δὲ δόγματα ἀναλλοίωτα, τὰς δὲ ψυχὰς ἔχουσιν αἰδημονεστέρας καὶ ἠθικῆς ἐγκρατεστέρας;

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ὁ μακαριώτατος πατὴρ παίζει κωμῳδίαν, ἀλλ' ὅτι μόνη ἡ Ἀνατολὴ θὰ ἐπιγελάσῃ, ἐπειδὴ ἡ Δύσις ἀπατᾶται εὐκόλως ὑπὸ τῶν τοιούτων ὑποκριτικῶν ἱεροπρεπειῶν, ἢ ἱεροπρεπῶν ὑποκρίσεων. Τὸ πρὸς τὸν πάπαν σέβας ἐν τοῖς πνεύμασι τῶν δυτικῶν ἀπώλετο, ἀλλ' ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν σώζεται εἰσέτι ὡς ἕξις ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ὡς φόβος ὁ περὶ φαντασμάτων, ὅστις καὶ μετὰ τὴν μόρφωσιν τῆς ὀρθῆς κρίσεως δὲν ἐξαλείφεται ἐντελῶς· τόσον δὲ εἶναι τοῦτο βέβαιον, ὥστε ἄνθρωποι οὐδὲν πιστεύοντες, οὔτε τὴν ὕπαρξιν τοῦ Δημιουργοῦ τῶν ὅλων, ἐνώπιον τοῦ πάπα κλίνουσι γόνυ καὶ ἀσπάζονται τὸ ὑπόδημα αὐτοῦ.

Ὁ μακαριώτατος ἀναμιμνήσκει εἰς τοὺς πατέρας τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τὸ ῥητὸν, « μία ποίμνη εἷς ποιμήν· » ἐννοεῖ ὅμως πάντοτε νὰ ἦναι αὐτὸς ὁ ποιμὴν, ἀνώτατος πάντων· ταὐτὸ εἰπεῖν παρουσιάζεται ἀντίζηλος τοῦ Χριστοῦ, εἰπόντος « Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. » Ἰδοὺ ἀληθῶς ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου· διότι ἐὰν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦναι ὁ καλὸς ποιμὴν, ὁ πάπας, ἀντιποιούμενος τὴν θέσιν τοῦ καλοῦ ποιμένος, προφανῶς εἶναι ποιμὴν κακός. Ὥστε ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἔχουσα ποιμένα τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, μακρὰν τοῦ δοῦναι ἀκρόασιν εἰς τὰς προσκλήσεις τοῦ πάπα, παρακαλεῖ αὐτὸν μάλιστα νὰ παύσῃ τιθέμενος ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ προσέλθῃ ἐν μετανοίᾳ εἰς τὴν ποίμνην τοῦ Καλοῦ Ποιμένος, γινόμενος ἀπὸ λύκου καὶ αὐτὸς πρόβατον.

Ἀλλὰ τὰ πάντα, — ἐπαναλέγομεν, — κωμῳδία· διότι ὁ πάπας καλῶς γινώσκει ὅτι ἡ ἐπιστολή του ἐξεδόθη, ὄχι ποσῶς πρὸς φωτισμὸν τῶν ἀνατολικῶν, ἀλλὰ πρὸς παράτασιν τοῦ σκοτισμοῦ τῶν δυτικῶν· ὄχι ποσῶς διὰ τοὺς πρώτους, ἀλλὰ διὰ τοὺς δευτέρους.

Ἄ, πῶς νὰ συλληφθῇ ὁ ἀπόστολος Πέτρος καὶ νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὰ μαρτύρια! Ἄνευ τούτου, καθὼς ἀφῆκεν ἐν Ἀντιοχείᾳ πρῶτον διάδοχόν του τὸν Εὔδιον, θὰ ἄφηνεν ἐν Ῥώμῃ δεύτερον διάδοχόν του τὸν Λῖνον, καὶ θὰ μετέβαινε καὶ ἀλλαχόσε νὰ κηρύξῃ ὡσαύτως τὸ Εὐαγγέλιον, καθιστῶν τρίτον καὶ τέταρτον διαδόχους αὐτοῦ. Οὕτως οἱ διάδοχοι τοῦ δευτέρου διαδόχου του οὐδέποτε θὰ διετείνοντο ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ μόνοι τοῦ ἀποστόλου Πέτρου διάδοχοι, καὶ ὁ ἑλληνισμὸς δὲν θὰ ἔπασχεν ὅσα ἔπαθε, καὶ ἡ Ἐκκλησία θὰ ἦτο εὐθηνοῦσα, μία ποίμνη ὑπὸ ἕνα ποιμένα· « καὶ γὰρ Κύριος ποιμανεῖ με καὶ οὐδέν με ὑστερήσει. »

— Νέαν **ΛΕΞΙΝ ΛΑΤΙΝΙΚΗΝ** εἰσήγαγεν ἀφιλοτίμως ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις εἰς τοὺς τίτλους τοῦ βασιλόπαιδος Κωνσταντίνου, ἀποκαλέσασα αὐτὸν **ΔΟΥΚΑ** τῆς Σπάρτης. Ἡ λέξις δοὺξ, ὡς ἄγνωστος παρ' ἡμῖν, ἔπρεπε τοὐλάχιστον νὰ ἑξελληνισθῇ· εἰδεμὴ, ἂς λέγωμεν λοιπὸν καὶ τὸν βασιλέα ῥῆγαν. Ἂν παρὰ τὸν ὡραῖον καὶ σεπτὸν τίτλον βασιλόπαιδος, οὕτινος στερούμενοι οἱ Φράγκοι καταφεύγουσιν εἰς τὰς λέξεις βασιλικὸς πρίγκηψ, ἦτο ἀνυπέρθετος χρεία καὶ τοῦ τοῦ δουκὸς, ἠδύνατο, νομίζομεν, νὰ γίνῃ μᾶλλον χρῆσις ἐθνικῶν λέξεων, ὁποῖαι αἱ ἀρχὸς, μέγας, ἢ ἄλλων. Ἢ μήπως δὲν θὰ ἀντιστοίχει πρὸς τὸ Son Altesse le duc de Sparte, τὸ ὁ Γαληνότατος Μέγας τῆς Σπάρτης;

Ἀλλ' ἐπανερχόμεθα λοιπὸν εἰς τοὺς τίτλους, εἰς τὰς βυζαντινὰς ἀσχημίας καὶ ἀθλιότητας; Αὔριον ἢ μεθαύριον ἴσως μάθωμεν ὅτι ἐχειροτονήθη καί τις μέγας πρωτοβεστιάριος (ὁ ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ ἱματισμοῦ ἀξιωματικὸς), ἢ πρωτοσπαθάριος (ὁ ἀξιωματικὸς ὁ φέρων τὴν βασιλικὴν σπάθην), ἢ κουροπαλάτης (ὁ ἐπιμελητὴς τῶν ἀνακτόρων), ἢ ἱερακάρης (ὁ ἐπὶ τῶν ἱεράκων τῆς βασιλικῆς κυνηγεσίας ἀξιωματικὸς), ἢ σκυλίτζης (ὁ ἐπὶ τῶν θηρευτικῶν κυνῶν τοῦ βασιλέως, γαλλιστὶ grand veneur), κτλ., κτλ.

Οὐδὲν παρήγορον ἐξ ἐκείνου τοῦ μικροῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου πέπρωται νὰ μὴ ἀκούσωμεν.

— Οἱ Γερμανοὶ οἵτινες ἐπεχείρησαν ἔκπλουν πρὸς τὸν **ΑΡΚΤΙΚΟΝ ΠΟΛΟΝ** ἐπέστρεψαν ἤδη, καὶ ὁσονούπω ἐκδοθήσεται περιγραφὴ τῶν ὑπ' αὐτῶν γενομένων νέων ἀνακαλύψεων. Οὗτοι προέβησαν μέχρι τῆς 81 μοίρας καὶ 5 λεπτῶν βορείου πλάτους· ὅπου δη-

λαδὴ δὲν εἶχε προβῆ μέχρι τοῦδε ἕτερον πλοῖον. Ἀληθῶς μὲν ὁ Parry, τῷ 1827, προέβη μέχρι τῆς 82 μοίρας καὶ 45 λεπτῶν, ἀλλὰ τοῦτο ἐπὶ χαμουλκῶν, καὶ ὄχι ἐπὶ τοῦ πλοίου του.

— Εἰς τὴν Λαπωνίαν ἀνεκαλύφθη ΟΡΟΣ περιέχον ΜΑΓΝΗΤΗΝ ἀφθονώτατον. Φυσικός τις ἐν Βερολίνῳ, ὀνόματι Dower, ἔλαβεν ἤδη ἐξ αὐτοῦ τεμάχιόν τι, ἔχον βάρος τριῶν χιλιογράμμων!

— Συνέστη κατ' αὐτὰς ἐν Γαλλίᾳ συνεταιρισμὸς πρὸς περιστολὴν τῆς ΧΡΗΣΕΩΣ τοῦ ΚΑΠΝΟΥ (νικοτιανῆς). Τοιοῦτος συνεταιρισμὸς συνέστη καὶ ἐν Λονδίνῳ τῷ 1856. Ἀληθῶς, ἡ χρῆσις τοῦ καπνοῦ τῆς νικοτιανῆς ηὔξησεν ἐν Γαλλίᾳ τοσοῦτον ἀπό τινων ἤδη ἐτῶν, ὥστε τῷ 1867 τὸ ἐμπόριον μόνον τῶν καπνοσυρίγγων ὑπερέβη τὰ 52 ἑκατομμύρια φράγκων.

— Ἐφηῦρέ τις ἐν Παρισίοις νέον τι καὶ εὐφυὲς σύστημα προφυλάξεως τῶν ΣΙΔΗΡΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ κατὰ τῶν κλεπτῶν. Βιαζομένης τῆς θύρας τῶν ταμείων τούτων ἀναδίδεται πάραυτα ἐξ αὐτῶν φλὸξ βεγγαλικὴ, τοιοῦτο φῶς ἐπιχέουσα, ὥστε νὰ συρρεύσῃ ὁ κόσμος ἐκλαμβάνων ὅτι ἀνήφθη πυρκαϊά. Ὁ ἐφευρετὴς ἔλαβε παρὰ τῆς Κυβερνήσεως δίπλωμα, ἵνα μή τις ἄλλος σφετερισθῇ τὴν ἐφεύρεσίν του.

— Ἐδοκιμάσθη κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Ἄβρον ΔΙΟΠΤΡΑ τις, δι' ἧς διακρίνονται τὰ ἐν τῷ ΥΔΑΤΙ εἰς βάθος πολὺ, κατὰ τὸ μέγεθος τῆς διόπτρας. Τὸ ὄργανον τοῦτο λέγεται ἀποδειχθὲν χρησιμώτατον, πρὸς ἐξέτασιν μάλιστα πάσης βλάβης γινομένης ὑπὸ τὰ πλοῖα, ἐπειδὴ ἡ διόπτρα ἔχει εἰς τὴν ἄκραν ἠλεκτρικὸν φανόν.

— Εἰς τὸ Ἄβρον ἐδοκιμάσθη πρὸς τούτοις καὶ ΝΑΥΑΓΟΣΩΣΤΙΚΟΝ τι ΠΥΡΟΒΟΛΟΝ, διὰ τοῦ ὁποίου πυροβολεῖται σφαῖρα προσδεδεμένη εἰς σχοινίον. Δεδόσθω ὅτι πλοῖόν τι ναυαγεῖ, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ δὲν δύνανται νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ξηράν, ἐπειδὴ ἡ ἀκτὴ τυγχάνει ἀπόκρημνος ἢ πλήρης σκοπέλων καὶ ὑφάλων. Ἡ κανονοβολουμένη σφαῖρα πίπτει ὑπεράνω τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ μετ' αὐτῆς σχοινίον, μένον ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ συνεχόμενον μετὰ τῆς ξηρᾶς, σώζει τοὺς ναυαγούς.

— Πλησίον τῆς Μασσαλίας, εἰς κώμην καλουμένην Saint-Gervais, ἀνεκάλυψέ τις πρὸ μικροῦ, σκάπτων τὸν ἀγρόν του, ἀμφορέα περιέχοντα 7,000 ὡραίων ἀργυρῶν ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ ἀρχαιοελληνικῶν, ὅλων σχεδὸν φερόντων τὸν αὐτὸν τύπον. Ταῦτα ἐχαράχθησαν ὑπὸ τῶν πρώτων τῆς Μασσαλίας οἰκιστῶν, τῶν Φωκαέων (576 π. Χ.)· φέρουσι δὲ ἀφ' ἑνὸς τὴν λέξιν ΜΑΣΣΑΛΙΑ, διὰ χαρακτήρων ὧν οἱ ἡμίσεις εἶναι ἑλληνικοὶ, οἱ δὲ λοιποὶ λατινικοί. Ἡ γαλλικὴ ἐφημερὶς ἥτις ἀνήγγελε τοῦτο πρώτη, προσθέτει τὰ ἑπόμενα. « Οἱ Φωκαεῖς, φεύγοντες τὴν τυραννίαν τοῦ ἄρχοντος ὃν εἶχε τοῖς ἐπιβάλει ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Κῦρος, καὶ ἐγκαταλιπόντες τὰς ἑστίας αὐτῶν διὰ παντὸς, ὡς ἀπολέσαντες τὴν ἐν αὐταῖς ἐλευθερίαν, ἑκούσιοι ἐξόριστοι, μετέφερον εἰς τὰς χώρας ἡμῶν τὸν νοῦν, τὰς τέχνας, τὰ ἤθη καὶ τοὺς θεσμοὺς τῆς Ἑλλάδος· τοῦτο δ' ἀποδεικνύουσιν ἐναργῶς τὰ ἀρχαῖα ταῦτα νομίσματα. »

— Ἐκ τῶν περιουσίων ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ τοῦ ἔτους 1869 εἶναι καὶ τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα ΧΡΟΝΟΣ, καὶ συντασσόμενον ὑπὸ Γ. Βαφειάδου. Πλείστας καὶ ποικίλας χρησίμους πληροφορίας ἀπαντᾷ ὁ ἀναγνώστης ἐν αὐτῷ. Σύγκειται ἐξ 160 πυκνῶν σελίδων, καὶ πωλεῖται παρὰ τῷ ἐκδότῃ Κ. Συμ. Ἀνδρεάδῃ, βιβλιοπώλῃ εἰς Γαλατᾶν Κωνσταντινουπόλεως.

ΤΑ

ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ.

Ἐν Παρισίοις, 15 (27) ὀκτωβρίου, 1868.

Λοιπὸν δὲν ἐτρύπησες τὰ ὠτία τῆς μικρᾶς σου. Ὄχι, φίλη μου, νὰ μὴ τὰ τρυπήσῃς· ἂς ἀρχίσωμεν πρῶται ἡμεῖς. Ἑλληνοδίκη μου, νὰ φανῶμεν ὅτι καὶ κατὰ τοῦτο ἐξημερώθημεν. Ὁμολογεῖς λοιπὸν καὶ σὺ ὅτι ἦτο ἀγρία ἡ συνήθεια, καὶ ὅτι μόνον ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ πατροπαραδότου ἕξεως δὲν εἶχε προσέξει εἰς αὐτὸ τὸ ἀτόπημα μέχρι τοῦδε ὁ ἑλληνικός νοῦς. Λάβε τὸν γλυκύτατον τῶν ἀσπασμῶν μου.

Ἀλλὰ θὰ φρυάξωσι, λέγεις, αἱ μαῖαι. Ἄφες νὰ σκούζουν τὰ γυναικάρια.

Ἔπειτα μ' ἐρωτᾷς· — Ἀλλ' αἱ Γαλλίδες; θὰ καταδεχθοῦν ἄρά γε νὰ μιμηθῶσιν ἅπαξ καὶ ἀπὸ ἡμᾶς συρμόν τινα; Ὦ! ἡ μόνη μου φροντὶς ἂν ἦτο τοῦτο, θὰ ἐλογιζόμην εὐτυχής. Ὁ συρμὸς εἶναι πρᾶγμα ἄλογον· τὸ δὲ προκείμενον εἶναι εὔλογον ἀναντιῤῥήτως. Ἴσως λοιπὸν δὲν τὸ ἐπιδοκιμάσῃ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Συρμός· ἀλλ' ἔχομεν ἴδιον κράτος, καὶ θ' ἀποδείξωμεν ὅτι δὲν δουλούμεθα εἰς αὐτὸν μέχρι βαθμοῦ, ὥστε νὰ μᾶς στιγματίζῃ εἰς τὰ ὦτα διὰ σιδήρου. Ἂς στιγματίζωνται διὰ σιδήρου οἱ καταδεδικασμένοι εἰς τὰ κάτεργα.

Ἀδελφὴ, βάλε τὸν ἕνα σου πόδα ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον, καὶ στρέψε ἅπαξ τοὐλάχιστον τὰ νῶτά σου πρὸς τὸν φαντασιόπληκτον αὐτὸν τύραννον. Δὲν θὰ τρυπῶμεν εἰς τὸ ἑξῆς τοὺς λοβοὺς τῶν κορασίων μας· τετέλεσται. Ἂν ἡ Ἑλληνοδίκη μου τὸ θελήσῃ, δὲν θὰ τοὺς τρυπῶμεν. Ἂς σκάσῃ ὁ συρμὸς ἀπὸ τὸ πεῖσμά του.

Μεγάλως δὲ χαίρω καὶ ὅτι σὺ αὐτὴ γαλακτοτροφεῖς τὸ νεογνόν σου· μήτηρ ὑγιὴς, ἔχουσα νὰ θρέψῃ μόνη τὸ βρέφος της, καὶ ὅμως παραδίδουσα αὐτὸ εἰς τὰς τίτθας, δὲν ἀξίζει νὰ ἴδῃ στοργὴν ἐκ τοῦ τέκνου της μίαν ἡμέραν. Εἰξεύρεις, καλή μου, ὅτι κατ' ἔτος στέλλονται ἔξω τῆς πόλεως τῶν Παρισίων εἰς τὰς ἐξοχὰς, ἐπὶ προφάσει ὅτι ἐκεῖ ὁ ἀὴρ εἶναι ὑγιεινότερος καὶ αἱ τίτθαι πολυγάλακτοι, 20,000 βρεφῶν, καὶ ὅτι μόνον 5,000 ἐπιστρέφονται, τὰ δὲ λοιπὰ ὅλα ἀποθνήσκουν; Πίστευσέ το, διότι ἔχω ὑπ' ὄψιν μου στατιστικὴν ἰατρῶν.

Κατ' ἔτος ἀποθνήσκουν ἐν Γαλλίᾳ 100 ἕως 120,000 βρεφῶν νεογνῶν. Ἐξ ἑκατὸν βρεφῶν γαλουχουμένων ὑπὸ τῶν μητέρων των ἀποθνήσκουσι κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἀπὸ 16 ἕως 22· ἐξ ἑκατὸν δὲ βρεφῶν διδομένων εἰς τίτθας, ἀποθνήσκουσιν 87, 90 καὶ ἕως 94 ἐνίοτε!! Ἀδελφὴ, δὲν εἶναι νὰ φρίξῃ τις;

Εἰς κωμόπολίν τινα, ἐξ 21 βρεφῶν δοθέντων εἰς μίαν τίτθην, ἀπέθανον τὰ 19. Εἰς ἰατρὸς μαρτυρεῖ, ὅτι γνωρίζει τίτθην τινὰ ἡ ὁποία, δεκαπέντε ἔτη ἔχουσα τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, κἀνὲν δὲν ἐπέστρεψέ ποτε βρέφος εἰς τοὺς γονεῖς του. Ὅλα ἀπέθανον εἰς χεῖράς της. Τῶν τιτθῶν αὐτῶν τὰ τέκνα ἀποθνήσκουσι 13 ἕως 15 τοῖς 100, τὰ δὲ ξένα, εἶδες πόσα.

« Μία προξενήτρια τιτθῶν, λέγει ὁ δόκτωρ Willemin, μοὶ διηγήθη ὅτι πλησίον της κατοικεῖ γυνή τις τίτθη, εἰς τὴν ὁποίαν ὅσα βρέφη παραδοθοῦν ἀποθνήσκουν ἀφεύκτως μετά τινας ἑβδομάδας. Τόσον, ὥστε οἱ γείτονές της τὴν ἐπωνόμασαν Engelmachère (ἀγγελοκαμώτραν)· ὅτι δηλαδὴ μεταβάλλει τὰ βρέφη εἰς ἀγγελάκια. »

Ν' ἀκούσῃς καὶ ἄλλας καταχρήσεις, ἔτι φρικτοτέρας, ἐκ τῶν ἐδῶ τιτθῶν.

Μία ἐξ αὐτῶν ἐξηκολούθει νὰ ζητῇ καὶ νὰ λαμβάνῃ τὸν ὡρισμένον μισθόν της δεκαοκτὼ μῆνας μετὰ θάνατον τοῦ βρέφους τὸ ὁποῖον ἐγαλούχει, παριστῶσα τὸ ἴδιόν της τέκνον ὡς ἐκεῖνο. Πολλάκις τίτθαι εὑρισκόμεναι εἰς τὸν σταθμὸν σιδηροδρόμου μὲ τὰ ξένα βρέφη, καὶ ἀποθέσασαι αὐτὰ πρὸς ὥραν ἐπί τινος τραπέζης ἢ καθίσματος, ὅτε ἐπέστρεψαν εἰς αὐτὰ δὲν τὰ ἀνεγνώρισαν. Ἡ ἀτμάμαξα ἐν τούτοις ἐσύριζεν, εἰδοποιοῦσα ὅτι ἀνεχώρει· αἱ τίτθαι τότε, ἀνήσυχοι, τεθορυβημέναι, ἥρπασαν τέλος ὁποιονδήποτε βρέφος ἔτυχεν ἐμπρός των, καὶ ἀνεχώρησαν τρέχουσαι. « Πέποιθα, λέγει ἰατρός τις, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπὶ 18 ἔτη ὑπῆρξεν ἀνατεθειμένη ἡ ἐπὶ τῶν τιτθῶν ἐπισταστία, ὅτι πλεῖσται μητέρες ἀσπάζονται τέκνα ἀλλότρια ὡς ἴδια αὐτῶν· διότι πολλάκις συνέβη ν' ἀποθάνῃ τὸ τέκνον τοῦ πλουσίου, καὶ ἡ τίτθη νὰ τὸν δώσῃ ἐν ἀγνοίᾳ του ἓν ἐκ τῶν πολλῶν της, οὖσα πτωχὴ, καὶ μὴ ἔχουσα νὰ τὰ θρέψῃ. »

Ἕτερος ἰατρὸς ἐν Λουγδούνῳ (νομίζω περιττὸν νὰ σὲ τοὺς λέγω κατ' ὄνομα), διηγεῖται ὅτι κυρία τις ἐπλήρωνε τὴν τίτθην τοῦ βρέφους της πολλοὺς μῆνας μετὰ θάνατον αὐτοῦ. Τέλος, ἐπιθυμήσασα μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ τῆς τὸ φέρουν, ἔγραψεν εἰς τὴν τίτθην. Αὐτὴ, τί κάμνει; λαμβάνει τὸ ἴδιόν της τέκνον, ὁμήλικον τοῦ ἀποθανόντος, διὰ νὰ τὸ παρουσιάσῃ ὡς αὐτὸ ἐκεῖνο. Τὸ κακὸν ἦτο... Ἀλλὰ δὲν βλάπτει· δὲν θὰ τὸ ᾠοχασθοῦν. Φέρει τὸ βρέφος εἰς τὴν πόλιν. Λαμπρὸν παιδί· τί καλοθρεμμένον! Καὶ τίς νὰ τὸ πρωτοφιλήσῃ! Μία γραῖα συγγενὴς, — ὁ διάβολος τὴν ἔσπρωξε, — κάθηται καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ τὰ σπάργανα, ἂν καὶ ἡ τίτθη τὴν ἠμπόδιζε, φοβουμένη μήπως κρυώσῃ δῆθεν τὸ παιδί. Τί νὰ ἴδῃ! — Κύριε ἐλέησον, ἀνακράζει· καλὲ, τί ἔχει αὐτὸ τὸ ἀγόρι; ἢ μᾶλλον τί δὲν...;

Ἐνόησες ὅτι ἦτο κόρη τῆς τίτθης τὸ βρέφος, ἀντὶ τοῦ υἱοῦ τὸν ὁποῖον τῆς παρέδωκαν.

— Ἀλλ' ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν γονέων τοιαῦται καταχρήσεις δὲν γίνονται. — Ἔστω· δὲν γίνονται τοιαῦται καταχρήσεις· ἀλλὰ τὸ μόνον ἐπιτήδειον γάλα εἰς τὰ νεογνὰ εἶναι τὸ νέον γάλα τῆς μητρός των, ὡς ἔχον ἰδιότητάς τινας καθαρτικὰς ἀνυπερθέτους, ἐνῷ αἱ τίτθαι ἔρχονται μὲ γάλα παλαιὸν, καὶ πολλάκις διεφθαρμένον ἐκ νοσημάτων χοιραδικῶν καὶ ἄλλων.

Ὑπάρχει τις πρόληψις ἐν Γαλλίᾳ, — διότι καὶ ἐν τῷ πεφωτισμένῳ κόσμῳ τούτῳ σώζονται προλήψεις ἄπειροι, ἄνδρες δὲ εὐπαιδευτότατοι, λαλοῦντες ἀπὸ καθέδρας καὶ γράφοντες κατὰ τῶν προλήψεων, ἀποφεύγουσι τὸν ἀριθμὸν 13 ὡς ἀπαίσιον! — ὑπάρχει λοιπὸν ἐν Γαλλίᾳ πρόληψίς τις, ὅτι ἐὰν περιδέραιον ἐκ φελλοῦ περικεκομμένου εἰς σχῆμα νομισμάτων κρεμασθῇ περὶ τὸν τράχηλον γαλῆς, τῆς ὁποίας ἀπερρίφθησαν οἱ σκύμνοι διὰ νὰ μὴ τὴν ἐξασθενίσωσι θηλάζοντές την, τὸ περιδέραιον τοῦτο ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ νὰ κόπτῃ τὸ γάλα τῆς γαλῆς. Ἄκουσε λοιπὸν μετὰ τοῦτο τί γράφει κατ' αὐτὰς εἷς τῶν ἐξαιρέτων ἠθικολόγων τῆς Γαλλίας (ὁ Karr), μεμφόμενος καὶ αὐτὸς εὐφυέστατα τὰς μητέρας αἵτινες δὲν γαλουχοῦσι μόναι τὰ ἴδιά των τέκνα.

« Ἐὰν ἤμην, — ἀδιάφορον ὅ,τι καὶ ἂν ἤμην, — θὰ ἐπρότεινα νόμον τινὰ, τὸν ἑξῆς·

ΝΟΜΟΣ.

Ἐπειδὴ ἡ ἐλάττωσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γαλλίας, συγκρινομένη πρὸς τὴν τῶν ἄλλων τόπων τῆς Εὐρώπης, εἶναι προφανὴς, καὶ προέρχεται ἐκ διαφόρων αἰτιῶν· — μία δ' ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ πολυτέλεια, τοσοῦτον ἀποῤῥοφῶσα τοὺς πόρους ἅπαντας πρὸς ἐπίδειξιν ἐξωτερικὴν, ὥστε δὲν μένει τίποτε πρὸς ἄνεσιν ἐσωτερικὴν, ἄνδρες τε δὲ καὶ γυναῖκες ἐν πάσῃ οἰκογενείᾳ συμφωνοῦσιν ὅτι δὲν πρέπει νὰ λάβωσι πολλὰ τέκνα· — ἑτέρα δ' αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ συνετάχθη ὁ παρὼν νόμος, εἶναι ὅτι αἱ μητέρες ἐγκαταλείπουσι τὸ θεάρεστον ἔθος τοῦ νὰ γαλουχῶσι τὰ ἴδια των τέκνα·

Θεωροῦντες ὅτι σμικρινομένου βαθμηδὸν τοῦ ἀναστήματος τῶν νεοσυλλέκτων αἱ ἐξαιρέσεις αὐτῶν αὐξάνουσιν ὁσημέραι, ὡς ἐπιτείνεται καὶ ἡ βλακεία μεταξὺ τοῦ λαοῦ·

Θεωροῦντες τοὺς ἐνεστῶτας τῆς εἰρήνης ὅρους, ἀπαιτοῦντας ἄπειρον δαπάνην ἀνδρῶν·

Θεωροῦντες ὅτι ὁ ἀργυρώνητος θηλασμὸς ἀποκτείνει πλείονα βρέφη ἢ ὅσους ἄνδρας ὁ πόλεμος καὶ ὁ λοιμὸς, καὶ ὅτι καθ' ἕκαστον ἔτος ἀποθνήσκουσι πλείονα παιδία ἢ ὅσοι στρατολογοῦνται νεοσύλλεκτοι·

Θεωροῦντες ὅτι, κατὰ γραπτὰς μαρτυρίας ἀναμφισβητήτους, πᾶσα γυνὴ μὴ γαλουχοῦσα μόνη τὸ τέκνον της, ἀλλὰ παραδίδουσα αὐτὸ εἰς τίτθην, τριπλασιάζει καὶ τετραπλασιάζει τοὺς κινδύνους τοῦ θανάτου αὐτοῦ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος, τουτέστι πράττει τὰ ἑπτὰ ὄγδοα τοῦ ἐγκλήματος τῆς παιδοκτονίας·

Θεωροῦντες ὅτι ὁ καθεστὼς νόμος μόνον τὴν τελείαν καὶ πεπληρωμένην παιδοκτονίαν τιμωρεῖ·

Θεωροῦντες ἐν τούτοις ὅτι τὸ ἔγκλημα ὃ ὑποδεικνύομεν δὲν πρέπει νὰ ἐξακολουθῇ πραττόμενον ἄνευ περιστολῆς τινος·

Θεσπίζομεν·

Α΄. Τῶν νεογνῶν ἡ μοῖρα νὰ συναυτισθῇ τοῦ λοιποῦ μὲ τὴν τῶν μικρῶν ζώων, ὅπως καὶ τὰ βρέφη ἀπολαύωσι τῆς προστασίας ἣν ὁ νόμος χορηγεῖ εἰς τὰ κτήνη.

Β΄. Πᾶσα γυνὴ πρὸ μικροῦ γεννήσασα καὶ μὴ θέλουσα νὰ γαλουχήσῃ τὸ τέκνον της ἔσται ὑπόχρεος νὰ φορῇ παῤῥησίᾳ, καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ κρύπτῃ αὐτὸ, ὄχι μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ της, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ εἰς τοὺς χοροὺς καὶ εἰς τὰ θέατρα, — τοῦτο δὲ ἐν τῷ διαστήματι ἑνὸς ὅλου ἔτους, καθ' ὃ συνήθως ἡ γαλούχησις εἶναι ὠφέλιμος, — περιδέραιον ἀπὸ ταπώματα φέλλοῦ κομμένα εἰς λεπτὰ στρογγύλα τεμάχια. »

Τοιοῦτον νόμον ὑποδεικνύει ἐν ἀστεϊσμοῖς ὁ νοήμων Karr εἰς τὴν γαλλικὴν Κυβέρνησιν.

Οἱ Γάλλοι ἐν τούτοις ἀριθμοῦνται σαράντα ἑκατομμύρια· πόσῳ μᾶλλον πρέπει νὰ προσέχωμεν ἡμεῖς εἰς ταῦτα, μόλις ἀριθμούμενοι ἑκατομμύρια πέντε ἢ ἕξ; Ὦ! ἐμείναμεν δυστυχῶς τόσον ὀλίγοι.

Ἀλλὰ μ' ἐρωτᾷς, μὲ ταῦτα λοιπὸν καὶ τὰ τοιαῦτα μόνον θὰ γεμίσω τὴν σημερινήν μου ἐπιστολήν; Καὶ ποῦ λοιπὸν τὰ τοῦ συρμοῦ; — Ἀ! καὶ μήπως τὰ ἀνωτέρω, — ἡ ἀποφυγὴ τῆς γαλουχήσεως, — δὲν εἶ-

ναι πρᾶγμα ὡσαύτως τοῦ συρμοῦ ἐν Γαλλίᾳ; Ἀλλὰ περιμένεις νὰ σὲ δώσω εἰδήσεις καὶ διὰ φουστάνια, ἐνῷ γνωρίζεις ὅτι τῆς Σύρου ὁ Σατανᾶς, ὁ εὐγενέστατος, μᾶς δέρει.

Ἔστω· μεταβαίνω εἰς τὰ φουστάνια.

Θὰ ζητῆς τὴν εἰκονογραφίαν ἣν σ' ὑπεσχόμην διὰ τοῦ προλαβόντος φυλλαδίου, καὶ μὴ εὑροῦσα αὐτὴν ἐν τῷ παρόντι θὰ ἐκλάβῃς ὅτι παρέπεσεν, ἢ ὅτι τὴν ἐλησμόνησα. Ὄχι, ἀλλ' ἐνόμισα καλὸν νὰ τὴν ἀναβάλω εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦ δεκεμβρίου, ἐπειδὴ σήμερον ἐπικρατοῦν ἀκόμη τὰ θερινά, ἕως τότε δὲ τὰ χειμερινὰ θὰ χαρακτηρισθοῦν ἐντελῶς, καὶ ἡ εἰκονογραφία ἐκείνη θὰ σὲ χρησιμεύσῃ πολὺ καλλίτερον. Μὲ τὸ φυλλάδιον τοῦ ἰανουαρίου θὰ ἔχῃς καὶ ἄλλην, τὴν τοῦ μηνὸς ἐκείνου· στοχάζομαι δὲ νὰ σὲ στείλω καὶ τὴν τοῦ μαρτίου τὸν φεβρουάριον, διότι κατ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς μῆνας, ὅτε δίδονται αἱ πολλαὶ συναναστροφαὶ καὶ οἱ χοροὶ, πέποιθα ὅτι θὰ ἔχῃς μᾶλλον περιέργειαν νὰ μανθάνῃς τὰς διατυπώσεις τοῦ ἐνταῦθα συρμοῦ.

Ἐλπίζω λοιπὸν νὰ ἐπιδοκιμάσῃς ταύτην μου τὴν ἀναβολὴν, βεβαία ὅτι αἱ ἐξ εἰκονογραφίαι τοῦ ἔτους δὲν θὰ σὲ λείψουν.

Ἀληθῶς δὲν θὰ εἶχες νὰ ἴδῃς ἀξιόλογόν τινα μεταβολὴν, ἂν σ' ἔστελλα σήμερον εἰκονογραφίαν. Ἐξακολουθοῦν ὅλαι νὰ ἐνδύωνται μυριοτρόπως, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ ἐσθῆτες εἶναι βραχεῖαι ἢ ἀνασεσυρμέναι· αἱ μακραὶ καὶ ποδήρεις φοροῦνται μόνον εἰς τὰς ἐπισήμους ἐπισκέψεις.

Περὶ δὲ τῶν ὑφασμάτων, ἐπικρατοῦν τὴν ὥραν ταύτην μάλλινά τινα ἢ μεταξωτὰ, χρωμάτων μεταβαλλομένων εἰς τὸ φῶς. Ἡ ἐσθὴς καὶ ἡ τηβεννίς της (pardessus) γίνονται ἀμφότερα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος· ὑπόθες δὲ ὅτι παριστοῦν εἰς τὸ φῶς τὰ χρώματα μέλαν καὶ ἰῶδες· τότε τὸ μεσοφόριον (jupon), ἢ καὶ ἁπλῶς τὰ κάτω τῆς ἐσθῆτος ἔχουν γύρω ταφετᾶν ἰώδους χρώματος. — Τὸ χρῶμα τοῦτο, ἐν ἰῶδες γλυκύτατον, πολὺ φέρεται κατ' αὐτάς.

Ὡσαύτως βλέπει τις καὶ πολλὰ μεσοφόρια σειραδωτὰ, ἐξ ὑφάσματος μαλλίνου μὲ γραμμὰς μεταξίνους παντὸς χρώματος· μελαίνας μὲ πρασίνας, μελαίνας μὲ ἰώδεις, μελαίνας μὲ κοκκίνας, μελαίνας μὲ πορτογαλλοχρόους, μελαίνας μὲ λευκὰς, κτλ. Τὰ μεσοφόρια ταῦτα εἶναι χαρίεντα καὶ οἰκονομικὰ ἐνταύτῳ, ἐπειδὴ δύναταί τις μὲ αὐτὰ νὰ καταστήσῃ χρησίμους καὶ τὰς παλαιὰς ἐσθῆτας. Τῳόντι, ὑποθέτω ὅτι ἔχεις ἐσθῆτά τινα παλαιὰν, ἢ ὅλην πρασίνην, ἢ μὲ πρασίνας γραμμὰς, καὶ ὅτι ἐτρίβησαν αὐτῆς τὰ κάτω μέρη. Τὴν βραχύνεις, καὶ τὴν φορεῖς ἄνωθεν μεσοφορίου ἔχοντος γραμμὰς μελαίνας μετὰ πρασίνων. Ἂν δὲ πάλιν ἦναι ἰόχρους ἡ ἐσθὴς, ἐκλέγεις ὑποφόριον μὲ ἰοχρόους γραμμάς. Τὰ ὑφάσματα ταῦτα τιμῶνται ἀπὸ 1 μέχρι 3 φράγκων τὸ μέτρον· — τὸ δὲ μέτρον εἶναι εἷς καὶ ἥμισυς πήχυς τῶν τόπων μας, ὡς γνωρίζεις.

Πρὸς τὸ παρὸν φαίνεται ὅτι τὸ σχῆμα τῶν ἐνδυμάτων δὲν θὰ μεταβληθῇ κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα. Αἱ τηβεννίδες θὰ ἦναι ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος τῶν ἐσθήτων, κατὰ δὲ τὰς βροχερὰς καὶ ψυχρὰς ἡμέρας θὰ φοροῦνται οἱ ἀδιάβροχοι λεγόμενοι μανδύες (manteaux imperméables), ἐξ ὧν ὅλαι ἐδῶ αἱ γυναῖκες ἐφωδιάσθησαν, εὑρίσκουσαι αὐτοὺς ἐξαιρέτους, ἐπειδὴ σκεπάζουν ἄνωθεν ἕως κάτω, καὶ εἶναι φόρεμα εὔκολον. Ἔχει ὄπισθεν ἢ κουκοῦλαν, ἢ, τὸ συνηθέστερον, κοσύμβην τινὰ ἐν εἴδει μικροῦ λαχάνου (choux), καθὼς ἐδῶ τὴν λέγουν, μετὰ δύο ἢ τριῶν πτυχῶν. Οἱ ἐπενδύται οὗτοι τιμῶνται, οἱ μὲν τῶν μικρῶν κορῶν πρὸς 12 ἕως 15 φράγκα, οἱ δὲ τῶν γυναικῶν πρὸς 25 ἕως 30 φρ. Μετ' αὐτῶν σὲ δίδονται καὶ ἱμάντες δερμάτινοι, διὰ τῶν ὁποίων τοὺς δένουν, ὅταν διπλωθοῦν, καὶ οὕτω τοὺς φέρουν ἀνὰ χεῖρας καθ' ὁδὸν, ὅπως τοὺς μεταχειρισθοῦν χρείας τυχούσης.

Ἂν πιστεύσῃ τις τὰς τῶν ἐνταῦθα ἐφημερίδων ἐπαγγελλομένας κυρίως τὰ τοῦ συρμοῦ (καὶ τὰς ἔχω ὑπ' ὄψιν ὅλας), κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα θὰ ἐπικρατῇ ὁ ἱματισμὸς τῆς ἐποχῆς τοῦ Δεκάτου Πέμπτου Λοδοβίκου, μετὰ τῆς χρήσεως τοῦ ὀρυζαλεύρου ἐπὶ τῆς κόμης, — πρᾶγμα φρικτὸν, μὴ δυνάμενον νὰ φανῇ ἀσπαστὸν, εἰμὴ εἰς τὰς βαφούσας τὴν κόμην των· ἐπειδὴ οὕτω θ' ἀπηλλάττοντο τῆς ἀληθοῦς τυραννίας ταύτης. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦναι ἄρα γε ἄλλο εἶδος τυραννίας καὶ τὸ νὰ αἰσθάνεταί τις πίπτουσαν τὴν κόνιν ἐκείνην τὴν λευκὴν ἐπὶ τῶν φορεμάτων του, καὶ, τὸ χείριστον, ἐπικολλωμένην εἰς τὸ στῆθος καὶ εἰς τὸν αὐχένα; Εὔξου ν' ἀποδείξῃ ὁ προσεχὴς χειμὼν ψεύστας τοὺς μάντεις τοιούτου κακοῦ!

Εἰς τὰ θέατρα, τῶν Παρισιανῶν τὰς ἀκοὰς καθηδύνουν ἡ Πάττη, ἡ Νίλσων, καὶ ὁ Φῶρος, ὅστις πρωταγωνιστεῖ σήμερον ὡς μεσόφωνος (tenore)· εἶναι δὲ οὗτος Γάλλος· ἀλλ' ἐδῶ εὑρίσκεται καὶ ὁ Ἰταλὸς Φρασκίνης· ἀλλὰ περιμένεται καὶ ὁ Ῥῶσσος Τάμπερλικ. Ὁποία ἀγαθῶν περίσσεια! Ἡ Πάττη μέλπει εἰς τὸ ἰταλικὸν θέατρον ἐν τοῖς μελοδράμασι Lucia, Rigoletto, Crispino, Traviata, κτλ., ἡ δὲ Σουηδὶς Νίλσων διεγείρει βροντὰς χειροκροτήσεων μέλπουσα ἔν τινι γαλλικῷ μελοδράματι, οὕτινος ὑπόθεσις εἶναι ὁ Ἄμλετος τοῦ Σαιξπήρου.

Ὁ περιώνυμος ἰταλὸς μελογράφος Ῥοσσίνης, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἤδη ἔχων σταθερὰν αὐτοῦ διαμονὴν τοὺς Παρισίους, ὅπου καὶ ἐν τῇ πόλει ἀπέκτησε λαμπρὰν οἰκίαν, καὶ εἰς τοὺς περὶξ ἀγροὺς ἑτέραν, δίδει κατὰ σάββατον συναναστροφάς. Ἔμαθα λοιπὸν, ὅτι εἰς μίαν ἐκ τῶν συναναστροφῶν τούτων ἔδωκεν εἰς τὴν Ἀλβόνην νὰ μέλῃ μελῳδίαν του τινὰ, γραφεῖσαν ἐσχάτως ἐπὶ νέας τινὸς μουσικῆς κλίμακος, ἣν αὐτὸς ἐπενόησεν ὀνομάσας κινεζικήν. Δέν σε ἀστεΐζομαι. Ἐρρόνεις μέχρι τοῦδε ὅτι μία εἶναι ἡ μουσικὴ κλίμαξ· τὸ αὐτὸ κ' ἐγώ. Οὔτε θὰ ἐπίστευα ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἄλλη, ἂν δὲν ἦτο ὁ Ῥοσσίνης αὐτὸς ὅστις ἐκφέρει σπουδάζων τὴν κινεζικήν του. Ἡ κλίμαξ αὕτη σύγκειται ἐκ τόνων ἕξ· δὸ, ρὲ, μὶ, φὰ ἐν διέσει, σὸλ ἐν διέσει, λὰ ἐν διέσει, (ἐλλείπει τὸ σὶ), ἔπειτα δό. Ὁ θρασὺς καὶ ἀσυνήθης οὗτος τρόπος τοῦ ᾄδειν τὴν κλίμακα παράγει, ὡς βεβαιοῦσιν οἱ ἀκούσαντες, περιεργοτάτας ἁρμονίας, καὶ, τὸ παράδοξον, φυσικωτάτας. Τώρα δὲ διαφλέγομαι ὑπὸ πόθου ν' ἀκούσω αὐτὰς κ' ἐγὼ, ἀφοῦ ὅλοι ἐκ συμφώνου λέγουσιν, ὅτι ὁ θεῖος Ῥοσσίνης ἔκαμεν εἰς τὰ γηρατεῖά του ταῦτα τὰ ἔσχατα εὕρημα σημαντικὸν, ἐπινοήσας τὴν ἐν λόγῳ κλίμακα.

Βλέπεις, ἀκόμη πάλλει ἐκ τῶν τοιούτων, καὶ πρὸς αὐτὰ αἰωνίως θὰ ὀργᾷ, ἡ μαραμένη, ἡ παραπικραμένη καρδία τῆς φίλης σου

Ζωῆς Πολυμόχθου.